DE

ADIECTIVIS ET SUBSTANTIVIS

APUD NICANDRUM HOMERICIS.

DISSERTATIO INAUGURALIS

QUAM

AMPLISSIMO PHILOSOPHORUM ORDINI

ACADEMIAE GEORGIAE AUGUSTAE

AD

SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES CAPESSENDOS

TRADIDIT

FRIDERICUS RITTER

HANNOVERANUS.

GOTTINGAE,

TYPIS EXPRESSIT E. A. HUTH.

MDCCCLXXX.

De vocabulis Homericis quae apud Nicandrum inveniuntur anno 1854 R. Volkmannus in Commentationibus epicis egit. Sed neque omnia tractavit nec potuit O. Schneideri editionem adhibere et pleraque subsidia que necessaria sint in poetarum Alexandrinorum dictionem inquirenti posterior demum aetas attulit. Quare operae pretium visum est totam quaestionem retractare. Quid autem vocabulis formis figuris [1]) Homericis in poetarum Alexandrinorum carminibus investigatis et ubi fieri potest imitatione ad grammatici alicujus doctrinam revocata non ad ipsorum modo poetarum cognitionem quos a sermone Homerico diligentissime observato profectos esse omnes satis notum est, sed etiam ad studiorum Homericorum apud Alexandrinos historiam adumbrandam proficiatur, Merkelius in Prolegomenis Apollonianis docuit [2]). In Nicandro igitur eam partem mihi sumpsi pertractandam quae est de adiectivis adverbiisque ab adiectivis derivatis et substantivis Homericis in quo his finibus me contineo ut de eis tantum disseram quae extra Homeri carmina usque ad Nicandri aetatem rariora sint, praecipue quae apud solos Homerum et Nicandrum ceterosque poetas Alexandrinos occurrant aut ad veterum Homeri editionum lectiones spectent quibusque memor locorum Homericorum Nicander usus esse videatur, inque ea ante omnia inquirere meum erit quae aut grammaticis Alexandrinis aliquam disputandi materiam praebuerint (in quo non sunt praetermittenda ea in quibus Aristarchus Alexandrinos poetas ut ab Homeri sermone declinantes notavit [3])) aut novata a Nicandro significatione in Theriacis et Alexipharmacis usu veniant.

---

[1]) „Affectionibus iis quibus substantia vocum interpolatur quales sunt pleonasmi ellipses tropaeque variae literarum vel syllabarum, respondent quodammodo singulares constructionum formae quae fines ordinariae ac legitimae syntaxeos egrediuntur: has grammatici Latini *figuras* appellarunt, Graeci *σχήματα*". Friedlaend. Ariston. p. 1.

[2]) cf. Lehrs de Aristarchi stud. p. 67[2].

[3]) v. Lehrs l. l.

Ἀβληχρής. Homerica forma est ἀβληχρός, *E* 336 ἄκρην οὔτασε (Diomedes) χεῖρα ἀβληχρήν (Veneris), Apoll. lexic. Hom. 2. 22 οἱ μὲν ἁπαλήν, οἱ δὲ ἀσθενῆ (cf. Herodian Lentz I. p. 204; II. p. 166.). Schol. LV *E* 337 ἀβληχρόν τὸ ἀνισχυρόν, οἱ δὲ τὴν εὐώνυμον, cf. *Θ* 178 τείχε' ἀβλήχρ' οὐδενόσωρα, λ 134 ἀβλ. θάνατος i. e. lenis. — ἀβληχρής[1]) in Nicand. ther. versu 885 ποίης (scorpiuri herbae v. schol) ἀβληχρέος ἔγχλοα ῥίζαν videtur i. q. λεπτός (tener) esse: gloss. in cod. Gotting. ap. J. G. Schneider. animadv. crit. p. 168 ἀσθενοῦς λεπτῆς, cf. al. 145 ubi de eadem herba agitur: πόη γε μὲν ὕψι τέθηλεν οἵηπερ μολόθουρος, ἔνισχνα (λεπτὰ) δὲ καύλεα βάλλει. — de Apollonii Rhodii ἀβληχρὸν κῶμα v. Merkel proll. in Apoll. p. CLXXVI. — ἀ in ἀβληχρός (ἄβληχρος) quum privativum esse putarent[2]), adiectivo βληχρός, quod revera ab ἀβληχρός non diversum est (α protheticum est, cf. Curtius etymol. 326. 724 ed. V), contrariam notionem ἰσχυρός attribuerunt, cf. περιβληχρόν *graviter* Apoll. Rhod. IV. 621 v. Merkel. l. l. Recte Nicander βληχρὸν μυὸς νύχμα th. 446, quem locum Herodianus ad *Θ* 178 laudavit: ἀσθενὲς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. v. O. Schneider p. 144. — Apollon. IV. 152 βληχροῖσι πελάγεσσιν: *placidis* v. Merkel. — de eis qui praeter Homerum, Nicandrum, Apollonium vocibus ἀβληχρός et βληχρός usi sunt v. Valckenar. ad Theocr. Adoniaz. p. 218—220.

ἀγρότερος = agrestis. Apud Homerum coniunctum est *Φ* 486 cum ἔλαφοι, λ 611 cum σύες, ρ 295 cum αἶγες. Nicander dixit de arboribus et herbis agrestibus: πεῦκαι th. 884.

---

[1]) de terminatione ης pro ος vide infra λοιγός.

[2]) unde ἄβληχρος pro ἀβληχρός scripsit Heraclides Milesius ap. Herodianum ad *Θ* 178 (π. καθ. προσ. Lentz I. p. 205. 2) cf. Lobeck elem. I. 31.

ἐρέβινθος th. 894 etc. Apollonius de feris II. 694, IV. 488 ut Theocr. 25. 135. ἀγροτέρου Βρομίου Kaibel epigr. ex. lap. conl. 871. 1. (II p. Chr. saec.). — ἀγρότεροι substantivum est: ἀγροτέρων *ferarum* Theocr. VIII. 58. pastores indicantur ap. Apollonidem Anthol. Pal. IX. 244. 7. πληθὺς ἀγροτέρων [1]). — Similes formae sunt θηλύτεραι: Hom. θ. γυναῖκες Θ 520, θηλ. θεαὶ θ 324. — Herbam θ. dicit. Nic. th. 514. ῥίζα θηλυτέρης ... ἀριστολοχείας· ἄρσενι δέ etc. — mulierem ut Homerus al. 65. θηλυτέρης πώλοιο, schol. πρωτοτόκοιο γυναικός. — χέρα Callim. Del. 221. — Pro substantivo [1]) usurpatum est th. 859 ἔφηλις θηλυτέρης, al. 583 θηλυτέρης γυίοισι. Apoll. IV. 1346 plurali numero ut III. 209 Theocr. 17. 35 Bion. 14. al. v. Schneider. Philol. XXIII. 427; de Nonno v. Bintz de adiect. epic. ap. Nonn. (Halis 1865) p. 27. — ὀρέστερος pro ὀρεινός Hom. X 93. δράκων, κ 212 λύκοι. Nicand. th. 806 βέμβικος ὀρεστέρου ἠὲ μελίσσης. Cybele (Γᾶ) vocatur ὀρεστέρα Sophocl. Phil. 391. — Ad exemplum formarum Homericarum primus Nic. ausus est ἐάρτερος = ἐαρινός v. Lob. elem. I. 334: th. 380 πρόσθε βοῆς κόκκυγος ἐαρτέρου. — Ex usu Homerico quem Aristarchus notavit [2]) comparativum pro positivo posuit: ἀλυκρότερος [3]) al. 386. (cod. ἀλ.). χαλικρότερος [4]) al. 59. 613. μελιχρότερος fr. 74. 47. θαμειότερος al. 581. οὐλότερος. fr. 72. 8.

ἀδινός (ἀδ) cf. e. g. Hom. X 440 ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο. de etymologia dubitatur; referri solet ad ἄδην, Buttm. (I. p. 206) comparat ἁδρός ut ἀδινός sit „densus", Doederl. ἄδος satietas. Goebel refert ad rad. *Δι moveri* „mobilis" v. Lexic. Hom. compos. Ebeling, Capelle etc. p. 27. Veteres interpretabantur aut πυκνός aut συνεχής aut ἐλεεινός (γοερός, οἰκτρός κατά Αἰτωλούς schol. B X 430) aut λεπτός aut ἡδύς v. Merkel proll. p. CLXX sq., quarum notionum Apollonius plerasque expressit. Apud Nicandrum est ἐλεεινός vel γοερός al. 304 ... πίτυος γοερῆς....ἡ δὲ μόρον πολύπυστον ἐπαιάζουσα κατ' ἄγκη οἵη συνεχέως ἀδινὴν ἀναβάλλεται ἠχήν. Ad-

---

[1]) de adiectivis, praecipue Homericis, a poetis Alexandrinis pro substantivis usurpatis v. infr. εὔσκαρθμος.

[2]) Friedlaender. Aristonic. p. 30 νεώτερος νέος schol. Hom. Δ 324. σαώτερος schol. Α 32. μελάντερον ἠΰτε πίσσα schol. Δ 277. etc.

[3]) ἀλυκρόν Schneider. Callimachea II fr. anon. 6. = θαλυκρός tepidus. Lob. el. I. 102.

[4]) quod non a χαλίκρατος ductum per syncopen pro χαλικρατότερος dictum est ut Naeke de Choeril. p. 217 (cf. addend.) voluit, sed χαλικρός positivus sumendus, cf. v. 29 χαλίκραιος v. Lobeck parall. p. 42. — idem est quod ἄκρατος.

verbium „συνεχές" est Mosch. 4. 19 οὐδέ σφιν (infantibus Megarae ab Hercule trucidatis) δυνάμην ἀδινὸν καλέουσιν ἀρῆξαι.

+[1]) ἀελπής (Hom. Nicand.) „insperatus" est ap. Hom. ε. 408 γαῖαν ἀελπέα ἰδέσθαι. ἀελπέα pro adverbio „sine spe convalescendi" significat Nicand. al. 125 ὅδ' ἀελπέα δάμναται ἄταις. — (Inter. ἀελπέα et ἀελπτέα in Nicandri codicibus eodem modo fluctuatur quo ap. Hom. v. O. Schneider et lex. Hom.) —

+ἄητος Hom. Φ 395 Ἀθηναίη θάρσος ἄητον ἔχουσα [2]). ἄητος (ab. ἄω satio Doederl., a rad. adiectivi αἰνός derivat Buttm. lex., a verbi ἄημι radice, ut sit i. q. ἀελλός, μαινόμενος, Goebel Lexil. II. 140. Ab ἄημι derivatur ab Apollon. Soph. 12. 5: τὸ μεγαλοβλαβὲς θέλει δηλοῦν, Eust. 1243. 35 τὸ πολὺ καὶ γοργὸν κατὰ ἄνεμον ἀπὸ ἄω τὸ πνέω καὶ προθυμοῦμαι. Aliam rationem secuti sunt Suid. Etym. magn. s. v. ἄητος p. 23. 13 al.: ἄπληστον, ἀκόρητον, quae non modo vocis ἄητος Σ 410, sed etiam vocis ἄητος Φ 395 explicatio esse videtur. Hanc etymologiam antiquam esse docet Nicand. th. 783 δὴ γάρ τε ποηφάγος αἰὲν ἄητος γαιοφάγος etc., schol. ἄπληστος, v. Buttm. lexilog. I. p. 234. ἄατον Φ 395 in libris scriptum invenisse videtur [3]) Quintus Smyrn. I. 217 θάρσος ἄατον [4]) v. Buttm. l. l. et p. 233.

ἀθέσφατος ap. H. *fatalis, perniciosus* [5]): ὄμβρος, θάλασσα, σῖτος, νύξ, ap. recentiores: *infandus, ingens, infinitus*: Ap. 13. 5 πολύν, οἷον οὐδ' ἂν θεὸς φατίσειεν διὰ τὸ πλῆθος. ἀ. μῶλον (proelium) Nicand. th. 201, μόγον (dolorem) th. 587. — Theocr. 24. 25 ὄλβος = Apoll. Rh. IV. 1140. — ὄμβρος II. 1116. — λίμναι IV. 636. — σέλας ἀ III. 294. — φλόξ Mosch. IV. 104.

αἰγλήεις *splendidus*. Apud Hom. Olympi epitheton est Α 532, Ν 243, υ 103. — Aliis adiunxerunt recentiores: h. Apoll. 40 αἰγλήεσσα Κλάρος. h. XXXII. 9 πώλους αἰγλ. Apollon. I. 519 αἰγλ. Ἠώς. IV. 615 οὐρανός = 958. IV. 1142 χρύσεον αἴγλῆεν κῶας. Nicander ad bestiarum et herbarum colorem album significandum usurpavit: th. 656 αἰγλήεντα (al-

---

[1]) ἅπαξ εἰρημένα ap. Hom.

[2]) Idem esse creditur ἄητος ᾱ producto (var. script. αἴητος) Σ 410 πέλωρ ἄητον, Vulcanus, cujus varias interpretationes v. schol. ad h. l., ex Aeschylo (fr. 2) affert Hes. ἀήτους μεγάλους.

[3]) cf. Hesych. ΑΑΤΟΝ ἐπιβλαβὲς ἀπλήρωτον.

[4]) retinuit etiam Köchly.

[5]) Goebel. lexilog. I. p. 77 sq. ἀ-θέ-σφατος (σφα spirare). Ante Goeb. θέσφατ. explicabatur: „a deo pronunciatus" vel „factus" (φα).

bum) *χαμαίλεον ἠδὲ καὶ ὀρφνόν* (nigrum). — al. 74 *αἰγλήεντος ψιμυθίου.*

αἴδηλος Hom.: *πῦρ, Ἄρης, Ἀθήνη, μνηστήρων ὅμιλος* [1]). Ribbeck Philol. IX. 58 „was man anzusehen sich scheut, abscheulich", Goebel Lexil. II. 501 „in-visus" („ungesehn", „unsichtbar", „nicht anzusehn = verhasst") [2]). Veterum interpretationes enumerat Merkel proll. Apoll. p. CLXXII. — Nic. th. 727 codd. exhibent: *βρύξαντος δ' αἴδηλος ἐπέδραμεν ἀνέρι φρίκη.* Recte O. Schneider *αἴδηλον* (adverb. ad *βρύξαντος*) correxit; nam in omnibus de quibus hoc loco agit serpentibus quale vulnus morsu efficiant Nic. exponit. cf. v. 719. 730. 737. *βρύξαντος* igitur adverbium postulat. *βρ. αἴδηλον* autem significat: serpente caecum (quod non cernitur) vulnus efficiente cf. 719 *τοῦ δὲ καὶ ἐγχρίμψαντος ἀνουτήτῳ ἴκελος χροὸς μίμνει.* — Sic *αἴδηλον ὁτὲ μὲν τὸ ἄδηλον οἷον ἀφανές* . . . explicat Apoll. lex. 16. 28 [3]) cf. Hes. Etym. Magn. 41. 44. — Apoll. Rh. IV. 865. *ἦ καὶ ἔπειτ' αἴδηλος ἐδύσατο βένθεα πόντου* I. 102, IV. 47 v. Merkel l. l., Schneider Callim. fr. anon. 365 *ἀκλειὴς αἴδηλος ὑπαὶ νεφέεσσι κεδάσθη.* — *αἴδηλος ἀπροσδόκητος* in Nic. loco schol. interpretatus est ut Porphyr. Hom. *Λ* 155: *οὐ κακῶς δὲ καὶ Σέξτος ἀπέδωκε τὸ ἐξ ἀδήλου ἐμπεσόν* [4]).

αἰθαλόεις, signif. ap. Hom. „fuligine obductus, fuli-

---

[1]) *ἔργ' αἴδηλα* in nonnullis codd. legitur Hom. *E* 757. 872 cum schol. A. et Apoll. Soph. p. 16. 31. — *καρτερὰ ἔργα* Vulg. et Aristarch.

[2]) cf. Hesiod. op. 756 *μωμεύειν αἴδηλα*, de quo v. Buttm. lexil. I. 248 et interpr., Sophocl. Ajac. 608 *αἴδηλον Ἄιδαν* (interpr. *ἄδηλον* aut *ἀδηλοποιόν.*), epigr. (incertae aetatis) ap. Kaibel epigr. graec. ex lapid. conl. n. 240. 5 *αἴδαλος τύχα.*

[3]) Haec interpretatio (*αἴδηλον · ἀφανές*) ex locis Homericis soli libri *B* versui 318 apta est (Merkel proll. Apoll. p. CLXXII) *τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεὸς ὅσπερ ἔφηνεν* v. interpret. — ubi lectionem *αἴδηλον* unus Etym. magn. 41. 43 testatur, sed nec fuit ea Aristarchi (id quod Duentzer Zen. p. 118 putavit) qui *ἀΐζηλον* scribebat v. Friedlaend. Ariston. p. 67, neque Apollonius Soph. *αἴδηλον* legebat, id quod Merkel l. l. opinatus est; nam quod ille pergit *ὅπερ καὶ ἀείζηλον λέγει · τὸνμὲν ἀείζηλον θῆκεν* etc. luculenter declarat, eum *ἀείζηλον* vel similem formam, certe non *αἴδηλον*, legisse. Apollonii igitur glossa *αἴδηλον ἀφανὲς* non ad Homerum spectare videtur nec certum est, in *Homericis* locis *αἴδηλος ἄδηλος* Alexandrinos poetas interpretatos fuisse. — Dicendum potius eos quum notione *ἄδηλος* vocem *αἴδ.* usurparent aut alios post H. poetas secutos esse aut hanc notionem quum etymologia eam admitteret *ipsos* vocabulo *αἴδ.* tribuisse.

[4]) idem quod *αἴδηλος* (*ἄδηλος*) valet *ἀείδελος* Hesiod. fr. 96 Goettl. 131 Kink. — apud Nicandrum contra est „valde fulgens" th. 20 *τοῦ* (*Ὠρίωνος*) *τέρας περίσημον* ... *ἀείδελον ἐστήρικται* cf. Hesych. *ἀείδελα λαμπρά*, de qua significationis mutatione v. Buttm. lexil. I. 251.

ginosus". *B* 415 κατὰ βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον αἰθαλόεν schol. κατὰ πρόληψιν τὸ αἰθαλωθησόμενον, Apollon. lex. 13. 34 ἀκουστέον ὥστε αἰθαλόεν ποιῆσαι, alii: λαμπρόν (ab αἴθειν) Apoll. 13. 32, Hes. s. v. *EM* 565. 33; alii: μεμελανωμένον Apoll. 14. 2 ab αἴθαλος ἡ τῇ ὀροφῇ προσεγγίζουσα μελανία *EM* 565. 35, Eust. 249. 22, 1925. 48 cf. χ 239 αἰθαλόεντος μεγάροιο. „μέλας" (nigricans) intellegebat Nicander: th. 716 ἐπεί ῥ' ὅ μὲν αἰθαλόεις ῥώξ (serpentium species) κέκληται, πισσῆεν, schol. ad 717 ὅτι πισσώδές ἐστι τῇ χροιᾷ, schol. ad 715 μέλαν φαλάγγιον καλεῖται. — th. 174: χροιή .... αἰθαλόεσσα, μελαινομένην ὑπὸ βώλῳ Αἰθιόπων οἵην .... εἰς ἅλα Νεῖλος κατέχευεν ἄσιν, (limum) i. e. οἵην ἄσιν κατέχευεν cet., th. 566. ὑπὲρ Σάιν αἰθαλόεσσαν, ubi αἰθ. de humo nigra dictum est; schol. ἐπεὶ μελανόγειός ἐστιν — th 420 χέλυδρος ... αἰθαλόεις νῶτα cf. αἰθαλέῃ κόρσῃ th. 750 v. schol.; αἴθαλος ῥίζα th. 659 (αἰθ. adi.), Eutecn. μέλαινα. — Ad vocabulorum αἴθειν et αἰθός significatum se applicans αἰθαλόεις „*candens*, *igneus*" est (αἰθαλόεν· λαμπρόν Apoll. Soph. Hes. *EM* v. supr.) al. 50 σβέννυς αἰθαλόεντα μύδρον γενίεσσι πυράγρης, schol. πεπυρακτωμένον σίδηρον ἤτοι κεκαυμένον, quem admodum Hesiod. theog. 72. 504. 707. 854 dixit αἰθαλόεντα κεραυνόν, unde Apollon. Rh. IV. 597. locutionem deprompsit. de Nonno v. Bintz de adiectiv. epicis ap. Nonn. p. 6. — Utrum „nigricans" an „igneus" sit, dubium est Apoll. IV. 139. αἰθαλόεσσαι καπνοῖο στροφάλιγγες. — Eadem notione (ign.) αἰθ. ad febrim transtulit Nicand. th. 773 καῦσον αἰθαλόεντα febrim ardentem. — „fuligine obductus" est Apollon. Rh. IV. 118 αἰθαλόεντα βωμοῖο θέμεθλα cf. Theocr. XIII. 13.

αἰόλος. (ap. Homer. „agilis, mobilis" Buttm. lex. II, 73) a ποικίλος Aristarchus ita distinxit, ut splendidi notionem ap. Homerum in illo inesse statueret; ad τεύχεα igitur e. g., σάκος, alias res splendore insignes ponitur [1]): Ariston. ad *K* 77. ὅτι τὸ παναίολον ἐπὶ τῶν λαμπόντων, Porphyr. ad *Z* 359 οὐκ οἶδ' ὅθεν τῶν γραμματικῶν τινες τὸ αἰόλον ἐπὶ τοῦ ποικίλου παρ' Ὁμήρῳ ἀκούειν ἀξιοῦσιν ... Sic αἰόλος vocabulo ποικίλος redditur schol. D *Γ* 185 αἰολοπώλους· ποικίλως ἱππαζομένους — schol. AD *M* 208 αἰόλον ὄφιν· ποικίλον καὶ πολύστικτον. Hes.: ποικίλος ἢ εὐκίνητος etc. Cujus differentiae poetae Alexandrinae aetatis rationem nullam habebant: Callim. Dian. 91. κύνα τ' αἰόλον i. e. ποικίλον, fr. 155 αἰόλα βεύδεα i. e. ποικίλα

---

[1]) Buttmanno p. 75 hic quoque „agilis" significat.

ἱμάτια [1]), Theocr. XVII. 19 *Πέρσαισι .... αἰολομίτραις versicolori mitra redimitis:* ap. Hom. *E* 707 αἰολομίτρην est „mitram (zonam) saepe ac celeriter versantem", quod tamen *EM* 37. 27 explicat: ποικίλην μίτρην ἔχοντα. — nec magis Theocr. αἰόλ. a ποικίλος distinxit XVI. 44 ἀοιδὸς αἰόλα φωνέων. cf. Pind. ol. VI. 87 ποικίλον ὕμνον (Fritzsche), Nonn. Dion. I. 15 ποικίλον ὕμνον ἀράσσω. — Dionys. Perieg. 757. αἰόλα ἄνθεα γαίης. — αἰόλος Nicander de ὄφεσιν dixit ut Hom. *M* 208, sed differentia quam ap. Hom. inter αἰόλος et ποικίλος intercedere Aristarchus observavit num ei perspecta fuerit dubitari potest: th. 376 ῥωγαλέον περιστιβὲς (*Π* —, al.: περιστιγές) αἰόλον ἔρφος (cutis) th. 464 κεγχρίνεω τέρας, ὅντε λέοντα αἰόλον αὐδάξαντο περίστικτον φολίδεσσιν. — Ut ὄστρακον αἰόλον (χελύνης) h. Hom. Mercur. 33, dictum est χελύνης αἰόλον χέλειον Nic. al. 565 (ex quo Mercurius lyram fabricavit) schol. ἀντὶ τοῦ ὄστρακον ποικίλον. — Idem quod ποικίλος est αἰόλος etiam Lycophr. 4 αἰόλον στόμα (Cassandrae) schol. ποικίλον διὰ τὴν ποικιλίαν τῶν χρησμῶν. — „vafer" est Lyc. 671 in αἰόλον μέλος Sirenum cantus schol. ποικίλον καὶ ὀλέθριον cf. ποικιλομήτης Hom. *Λ* 482 et saep., sed eadem potestas voci αἰόλος attributa est jam Solon. fr. 11. 7 Bergk ἔπος αἰόλον ἀνδρός cf. Hes. th. 511 Προμηθέα ποικίλον αἰολόμητιν. — fr. 32 Goettl. 25 Kink. Σίσυφος αἰολομήτης. Aeschyl. Suppl. 1037 αἰολόμητις θεός. — Verbum αἰόλλειν ap. Nicandr. „ποικίλον reddere" significat. th. 150: λοπὶς (cutis, squamae) περιμηκέα κύκλον (corpus serpentis) ποικίλον αἰόλλει, *variegat ut ποικίλος sit* cf. Hesiod. scut. 399, ubi tamen splendidi notio *non* exclusa est: ὄμφακες αἰόλλονται *variegantur.* — Apud Hom. αἰόλλειν „versare" est: υ 27 γαστέρα ἔνθα καὶ ἔνθα αἰόλλειν Hesych.: ἀ. ποικίλλει στρέφει. — Vox deest apud Apollon. Rh. Arat. cet.

ἀκήριος (a κήρ, alterum „exanimis" a κῆρ ductum est) *illaesus, incolumis* Hom. μ 98, ψ 328 ἀκήριοι ἄλυξαν. Apollon. Rh. III, 466. Callim. Apoll. 41 (sanus) Nic. ther. 190. fr. 78. — „non nocens" est th. 777 ἀκήριος οὐδ' ἐπιλωβής ut Hes. op. 823. cf. πολυκήριος ἄτη Nic. th. 798. — In h. Hom. Mercur. 530 legebatur ῥάβδον ἀκήριον (non nocentem), ἥ σε φυλάξει, sed recte nunc *ante* ἀκήρ. distinguitur: ἥ σε ἀκήριον φυλάξει.

ἀκιδνότερος. rad. (σ)κιδ (findere) cum α prothet. v. Goebel lex. I, 36. 466 qui Benf. secutus est: *fissus, tenuis.* Hom. θ 169 εἶδος ἀκιδνότερος ἀνήρ. ε 217 εἶδος ἀκιδνοτέρη

[1]) v. Scheer, Callimachus Ὁμηρικός p. 9.

μέγεθός τ' εἰςάντα ἰδέσθαι Penelopa quam Calypso. schol. MV (Aristarch) *οἱ μὲν γλωσσογράφοι ἀσθενεστέρα, οἱ δὲ εὐτελεστέρα,* Apoll. lex. 20. 10 *εὐτελεστέρα .... ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ ἀσθενεστέρου „οὐδὲν ἀκιδνότερον ἀνθρώποιο“* (σ 130 v. schol.), in quo versu schol. MV ε 217 *ἀκιδν. εὐτελέστερον* esse voluit. Hesych. *ἀκιδνόν, ἀσθενές, εὐτελές* *EM* 48. 20 *λεπτὸν ἢ ἄφρονα ἢ ἀδύνατον, καὶ εὐτελέστερον.* Nicandro est *ἀσθενέστερος* vel *λεπτότερος:* th. 224 *ἀκιδνότερος δὲ κατ' εὖρος νήδυος,* schol. *ἀπὸ τῆς κοιλίας ἀκιδνότερος καταστρέφει εἰς τὸ ἀσθενέστερον καὶ οὐχ ὅμοιον τοῖς ἄνω μέρεσι.* — Apud ceteros poetas Alexandrinos non exstat.

ἄκμηνος jejunus [1]). Hom. *T* 163 *ἄ. σίτοιο* v. schol. 220 *ἄ. πόσιος καὶ ἐδήτυος* — sine genitivo *T* 207. 346. — Nic. th. 116. *ἄ. σίτων.* Lycophr. 672 *ἄ. βορᾶς.* Apollon. IV. 1295 *ἄκμηνοι καὶ ἄπαστοι.* Schneid. Callim. fr. an 4. *ἄ. δόρποιο.*

Vocabuli *ἄκριτος* ap. Hom. significatio est passiva *Θ* 505 *ἄκριτα πόλλ' ἀγόρευον, Γ* 412 *ἄχε' ἄκριτα, Ξ* 205 *νείκε' ἄκριτα.* Hesych. *ἄκριτα· ἀτέλεστα, ἀκορύφωτα, πολλὰ μὴ ἀριθμούμενα ἄκριτον· πολὺ καὶ ἀδιαχώριστον καὶ ἀδιάστατον, ἄκριτα νείκεα ἀδιακρίτους φιλονεικίας* cf. *EM* 42. 47. Adverbium occurrit σ 174, τ 120 *πενθήμεναι ἄκριτον αἰεί* schol. *ἀδιαλείπτως ἀδιαχωρίστως* cf. h. Mercur. 126. Apud Nicandr. adv. significat „vehementer“ aut „assidue, continenter“ (*ἀδιαλείπτως*) th. 180 *ἀναπίμπραται αὐχὴν ἄκριτα ποιφύσσοντος* (*φυσῶντος,* schol. *μεγάλα ἄτακτα*) cf. Paul. Sil. Anth. Pal. V. 246 *ἀκριτόδακρυς.* Quaemadmodum Homerus *ἄκριτα νείκεα,* ita Euphorio dixit fr. 50 *ἄκριτα δηριυθέντες.* — Adiectivo usi sunt Arat. diosem. 199 *ἄνεμοι οἵτ' ἄκριτοί εἰσι μάλιστα* i. e. *confusi ὥστε μὴ διακρίνεσθαι* cf. 260 adverbium: *ἄκριτα δὲ πνείουσιν.* Apollonius IV. 911. *ἄκριτον ἵεσαν αὐδήν* Sirenes: cantum qui satis dignosci non potuit aut qui eventum non habuit Merkel proll. p. CLXVI. — Activa vis in *ἄκριτος* inest. ap. Theodoridam Anth. Palat. VII. 439. 1 *Μοῖρα ἄκριτος* h. e. inter iuvenes senesque discrimen non faciens, omnes aeque abripiens. Quare ap. Antipatr. Sidon. Anth. Pal. VII. 427. 13 *νέος ἄκριτα φθίμενος* is est quem Parca nulla tenerae aetatis ratione habita trucidat, v. Jacobs Anth. Graec. VIII. p. 90. — Anth. Plan. IV. 198. 1. (Maecius) *ἄκριτε δαῖμον* de Cupidine. Kaibel epigr. 204. 3. *ἄκρ. δαῖμον* de morte (e primo a. Chr. saec.). Anth.

---

[1]) de *ἄκμηνος jejunus* accentu ab *ἀκμηνός florens* distincto v. Lehrs, Aristarch. p. 300².

Pal. V. 284. 1 (Rufinus) ἄκρ. ὄμμα. Anth. Pal. IV. 123. 4 (ἀδέσπ) ἄκρ. ὕπνος.

ἀλίαστος. (λιάζομαι: *quem quis flectere non potest*) in Iliade πόλεμος, μάχη, γόος, ὅμαδος, πόνος dicitur. Veterum etymologias et interpretationes (ἀνέκκλιτος a λιάζω · ἐκκλίνω; πολύς ab ἀλίζω *congero*) v. Merkel proll. p. CLXXII. Ex quibus quae Nicandro accepta fuerit, non apparet ex ther. versu 784 βουβῶσι τυπὴν ἀλίαστον ἰάπτει, ubi voce ἀλ. nihil significare voluisse videtur nisi „ingentem".

Formam ἀλίγκιος rarissimam pro usitatiore ἐναλίγκιος Nicand. al. 293 habet ex Hom. *Z* 401, *ϑ* 175, indidem Apollon. IV. 966. Frequentior est apud Dion. Perieg. 621. 628. 1131. — Ipse composuit Nicander προσαλίγκιος th. 516. 736. cf. προσεικής th. 292 (Herodot. προςείκελος), προςέοικε th. 638, (Aristoph. Eurip. Plat.) προςειδής fr. 74. 3, προσόμοιος Eurip. Plat. Dem.

ἀμείλικτος irati hominis vox nominatur Hom. *Λ* 137, *Φ* 98. Apollon. lex. 25. 11 πικρὰν καὶ οὐ προσηνῆ. h. Cer. 260 Στυγὸς ὕδωρ ἀ., Hes. th. 659 ἀ. δεσμῶν, Apollon. III. 337 ἀμειλίκτοιο Διὸς μῆνις. — Bion. 8. 3. ἀμ. Ἀίδαο, ut Damaget. Anth. Pal. VII. 9. ἀμ. Κλυμένοιο (Orci), Mosch. IV. 26. ἀμ. πέλωρον i. e. Hercules. — Virus ἀμειλ. appellat Nic. th. 185 ut Anyte Anth. append. 4.

ἀμέτρητος *immensus*. Homerus de rebus abstractis dixit: πόνος ψ 249, πένθος τ 512. Kaibel epigr. 840. 1. ἀμετρήτων μόχθων. de concretis Nicand. th. 341 ἀ. δέχεται ποτόν. fr. 26 λίμνη. Antiphil. Anth. Pal. IX, 34 ἀ. θαλάσσης = Dion. Per. 1171. Crinagoras VII. 376 αἰγιαλῶν. Deest ap. Apollon. et cet.

ἀμπελόεις v. λειριόεις.

ἀμφίβροτος ap. Hom. scuti epitheton est: „quod hominem circumdat" *B* 389, *M* 402 etc. ἀσπίδος ἀμφιβρότης Apollon. 28. 7 περὶ ὅλον τὸν ἄνδρα ἀσπίς. Aristonicus *B* 389 ὅτι περιφερεῖς καὶ ἀνδρομήκεις αἱ ἀσπίδες. Ad plane diversam significationem detorsit vocem Nic., quum caput hominis ἀμφίβροτον nominaret al. 216 φωὸς ἀμφιβρότην κώδειαν [1]) ἀπὸ ξιφέεσσιν ἀμηθείς, ubi vocabuli ἀμφίβροτος non aliam interpretationem invenio nisi: „ab omni parte mortalis [2])". τὸ τὴν ψυχὴν περικείμενον σῶμα vocavit ἀμφιβρότην χθόνα Empe-

---

[1]) v. infr. κώδεια.

[2]) schol. τὴν ὅλον τὸν ἄνδρα συνέχουσαν κεφαλήν · ἡ γὰρ κεφαλὴ συνέχει πᾶν τὸ σῶμα v. O. Schneider p. 211. Volkm. comment epic. p. 46.

docles Plutarch. quaestt. sympos. 5. 8. 2 [1]) ap. J. G. Schneider p. 145.

+*ἀμφικαρής* σκολόπενδρα Nic. th. 812 *biceps*. schol.: δικέφαλος ..... παρέχει δόξαν τοῦ δικέφαλος εἶναι cf. th. 373 ἀμφίσβαιναν δήεις *ἀμφικάρηνον* schol. τὴν ἀμφοτέρωθεν κεφαλὰς ἔχουσαν. — ἀμφικαρῆ legisse traditur [2]) — sed dubitandum num primus — Ptolemaeus Ascalonita, Aristarchi discipulus (La Roche homer. Textkritik p. 72), Hom. ρ 231 πολλά οἱ ἀμφικαρῆ (pro ἀμφὶ κάρη) σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμάων πλευραὶ ἀποτρίψουσι schol. BHQ ὁ μὲν Ἀσκαλωνίτης ἀμφικαρῆ σφέλα τὰ μικρὰ ὑποπόδια διὰ τὰς βάσεις i. e. scabella quae ex utraque parte βάσεις, fulcra, habent cf. Apollon. lex. 26. 25 ἀμφοτέρωθεν τὰς κεφαλὰς ἔχοντα, Hesych. Eust. 1818. 47.

ἀνθεμόεις v. λειριόεις.

ἀνούτητος Hom. Δ 580 ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ubi ἀνούτ. de vulneribus gladio (cominus) illatis dictum est Lehrs Arist. p. 51² sqq. Apollon. Rh. II. 75 ἀνούτατος αἴσσοντ' ἀλεείνων. Formam Homericam, adverbium ἀνουτητι (Hom. Χ 371) respiciens, variavit Nic. th. 719 χροὸς ἀνουτήτῳ (serpentium morsu) ἴκελος.

ἀολλής. ἀολλέες ap. Hom. est „conferti" (homines imprimis — φῶκαι δ 448 — neutr. ἀολλέα ξ 432) velut Π 601. στὰν δ' ἀμφ' αὐτὸν ἰόντες ἀολλέες *EM* 116. 42 συνηθροισμένοι. Apollon. Rh. II. 132. ἀ. μέλισσαι. IV. 1455 etc. Theocr. XII. 30. — Sic etiam Nicander al. 544 σάρκα δ' ἐπιτροχόωσαι ἀολλέες ἄκρα πελιδναὶ σμώδιγγες (tubercula, ulcera), cf. Hom. Ψ 716 *πυκναὶ* δὲ σμώδιγγες ἀνὰ πλευράς δὲ καὶ ὤμους ἀνέδραμον. Nic. th. 365 θοαί δ' ἐπὶ γυῖα χέονται πρηδόνες ἄλλοθεν ἄλλαι ἐπημοιβοὶ κλονέουσαι. — *„omnes simul"* sign. e. g. Hom. κ 132 αἱ ἄλλαι ἀολλέες αὐτόθ' ὄλοντο νῆες. Hesych.: ὁμοῦ πάντες. Apollon. III. 1012 ἀολλέα πάντ' ἀγορεῦσαι. Nic. th. 573 κίτει ἐναολλέα κόψας. al. 236 σφυρῆσιν ἄλις ἐναολλέα κόψας schol. ὁμοῦ κόψας. — de duobus *ἀολλήδην* dictum est Mosch. 2. 49 δοιοὶ ἕστασαν . . . ἐπ' ὀφρύος αἰγιαλοῖο φῶτες ἀολλήδην i. e. proxime (dicht bei einander) [3]).

ἀπηλεγέως (ἀπό — ἀλέγω plerique; v. lex. Hom., aliter Goebel lexil. I, 318). Homer. I. 309, α 373 μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν. Herodianus scripsit ἀνηλεγέως schol. Apoll.

---

[1]) Sturz Empedocl. Agrigent. p. 33.

[2]) quam lectionem probat Duentzer Kuhn. Z. XIII. 14.

[3]) non dici nisi de plus duobus Aristarchus observavit vocabulum *ἀθρόος* Aristonic. Hom. Ξ 38. ὅτι ἀθρόοι ἐπὶ τριῶν· ἀρχὴ γάρ ἐστι πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ τὰ τρία.

Rh. II, 17. (Lentz I. p. 79. 23 not.). La Roche. hom. Textkrit. p. 198. — Veteribus *ἀπηλ.* significabat *ἀ φ ρ ο ν τ ί σ τ ω ς* (ab. *ἀλέγω*) *EM* 121. 15. — *ἀ π ο λ ε λ ε γ μ έ ν ω ς* (*ἀλέγω*) *ἀπαγορευτικῶς, ἀποτόμως* Apoll. lex. 38. 22 *aperte ac propalam, missis ambagibus* (unverhohlen, geradeheraus). *ἀ λ η θ ῶ ς, ἁπλῶς* [1]), *ἔτι δὲ καὶ σαφῶς* schol. Apoll. Rh. III. 19. v. Merkel proll. p. CLXXV. — Omnes notiones expressit Apollonius Rh. v. Merkel. *ἀληθῶς* vel *σαφῶς* est ap. Nic. th. 495 *θρόνα πάντα καὶ ἀλθεστήρια νούσων... διείσομαι — πάντα διαμπερέως* [2]) *καὶ ἀπηλεγές* cf. Apollon. Rh. III. 501, IV. 864. 1469. — forma *ἀπηλεγές* Nicandrea est. — *ἀνηλεγέως* notione „sine misericordia“ quod ap. Homerum Herodianus legebat, frequentat Quintus Smyrnaeus v. Köchly ad II. 414. cf. Merkel proll. p. LXXXII.

ἀ π ο φ ώ λ ι ο ς. Goebel lexil. I. 253 a rad. *φα:* verweht, vanus, windig“. Hesych. *ἀνεμώλιος.* Hom. ξ 212 *οὐκ ἀποφώλιος ἦα οὐδὲ φυγοπτόλεμος,* ε 182 *οὐκ ἀποφώλια εἰδώς,* λ 249 *ἀθανάτων οὐκ ἀποφώλιοι εὐναί.* Derivarunt 1) a *φωλεός* *scholarum aedes;* Apoll. lex. 30. 7 *ἀποφώλια· ἀπαίδευτα* (ad ε 182 pertinet.) *τὰ γὰρ διδασκαλεῖα φωλεοὺς λέγουσιν· παρὰ τὸ ἐν αὐτοῖς φωλεύειν καὶ διατρίβειν* *EM* 130. 48, schol. PVB ε 182. — vel a *φωλεός* *bestiarum cubile* *ἐκ μεταφορᾶς ᾠῶν ἅπερ ἀποῤῥιπτοῦνται τῶν φωλεῶν ὡς οὔρια* Eustath. p. 1682. 32. 2) ab *ἀπὸ* et *ὄφελος:* *inutilis.* 3) *παρὰ τὸ φῆλος ὃ σημαίνει τὸν ἀπατεῶνα* (hominem ad fallendum instructum) *EM* l. l. Hesych. 4) *ἀπὸ τοῦ φῶς· ἀνάξιος τοῦ ἐν μέσῳ καθῆσθαι* schol. *E* θ 177 etc. 5) Hesych. *ἀποφώλια· ἀ π ο φ ί λ ι α.* Quid sit ap. Nicandr. al. 524 *ζύμωμα* (fungus), *εὖθ' ὑπὸ φωλεύοντα τραφῇ βαθὺν ὁλκὸν* (corpus) *ἐχίδνης ἰὸν* (virum echidnae) *ἀνικμαῖνον* (effundens) *στομίων τ' ἀ π ο φ ώ λ ι ο ν ἆσθμα,* dubium est. scholiasta reddit *χαλεπόν,* quod sine dubio ipse excogitavit, J. G. Schneider p. 247 *rusticum* (*ἀπαίδευτον* Apoll. lex. *EM* etc.). Sed vocabulo quod antecedit „*φωλεύοντα*“ Nicandrum indicare voluisse puto se *ἀποφ.* a *φωλεός* (non „*διδασκαλεῖον*“, sed „serpentis cubile“) ducere, ut sit *στομίων ἀποφώλιον ἆσθμα* *oris afflatus qui ἀπὸ τοῦ φωλεοῦ prodit, qui latebrae situm redolet,* vel *ἆσθμα ἐχίδνης in φωλεῷ habitantis.* — „*Ἀπαίδευτος*“ videtur interpretatus esse Philetas fr. 9 Bach.: *ἀποφώλιος ἀγροιώτης* v. Jacobs Anthol. Graec. VI. p. 389. *ἀποφώλιον τρέφος* nominavit Minotaurum Euripid. fr. 383 N. (cf. supr. Hesych. 5).

---

[1]) *EM* l. l.: *ἁπλῶς ἀπληγέως καὶ καθ' ὑπέρθεσιν ἀπηλεγέως.*
[2]) v. *διαμπερέως.*

ἀργεννός apud Homerum quinque locis cum *ὄΐεσσι* conjungitur, cf. Eurip. Jphig. Aul. 574 *ἀργ. μόσχοις* Nonn. Dion. 15. 211 *ἀργ. στίχα ταύρων;* semel de vestimentis usurpatum est Hom. *Γ* 141. *ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνῃσιν*, cf. Paul. Silent. Anth. Pal. V. 260. 5 *ἀργενναῖς ὀθόνῃσι*, Nonn. 20. 14. *ἀ. χιτῶνι.* Longe ab Homeri usu deflectitur Rhian. ap. Pausan. IV. 17. 6 Mein. anal. alex. p. 193 *οὔρεος ἀργεννοῖο περὶ πτύχας ἐστρατόωντο.* Similiter de montis colore dixit Nicander th. 67 *ἀβροτόνοιο, τό τ' ἄγριον οὔρεσι θάλλει | ἀργεννὴν ὑπὸ πέζαν* [1]) (O. Schneider cum codd. GM *πέζαν* — codd. BK schol.: *βῆσσαν*). — Ab Antipat. Thessal. Anth. Pal. IX. 46. 6 solis splendor *ἀργ.* vocatur: *ἀργεννῶν φωσφόρος σελάων* Diana mulieri cuidam oculorum lumen restituens.

ἀργῆς candens, ap. Homer. imprimis fulminis epitheton est. — *ἑανῷ* (vestimento) *ἀργῆτι Γ* 419, *δημῷ ἀ. Φ* 127. Nicander vinum resque pingui nitentes *ἀργ.* appellat. *ἐλαίῳ* th. 105. schol. *λευκῷ ἢ λαμπρῷ ἢ καθαρῷ* cf. *ἀργέσταο λίπευς* (*ἐλαίου*) th. 592 — *οἴνῳ ἀ.* th.551 — flores th. 631. *ἀργῆτι ἄνθη.* — Formam *ἀργήεις* Nic. primus habet: *ἀργήεντος ἐλαίου* al. 98. 204. — *κάλυκες ἀργήεσσαι πετάλοις.* fr. 74. 26. *ῥίζα ὑπαργήεσσα* th. 663.

ἀργινόεσσαι (albae) ap. Hom. Camirus et Lycastus urbes in terra cretosa vel calcaria sitae nominantur *Β* 647. 650 cf. h. Pan. 12 *οὔρεα ἀ.* Dion. Perieg. 1176 *ἤπειρος λευκή τε καὶ ἀργινόεσσα.* — Ad *ἔφηλιν* (lentiginem Sommersprossen) transtulit Nicand. th. 333 *λεῦκαι τ' ἀργινόεσσαν ἐπισσεύουσιν ἔφηλιν.* — Apollon. Rh. II. 738 *πάχνη* — IV. 1667 *χαλινά* equi spumas in ore agentis.

ἀσκελής a *σκέλλω:* exsiccatus, debilis; Goebel lexil. I. p. 561 a rad. *σκαλ.* „düster, finster“ cf. p. 558 et 345; *ἀσκελέες καὶ ἄθυμοι* Hom. *κ* 463. — adverb. *ἀσκελές, ἀσκελέως.* *α* 68 *ἀσκελὲς αἰὲν κεχόλωται* schol. V *ἀδιαλείπτως καὶ ἄγαν σφοδρῶς* cf. *δ* 543. — *Τ* 68: *ἀσκελέως αἰὲν μενέαινεν* v. schol. et

[1]) *πέζα* montium radices intellegendae sunt cf. Dion. Perieg. 61 *θάλασσα .... ἢ ὀρέων ἢ πέζαν ὑποξύουσα πολήων* „montium vel oram civitatum radens“ Bernh. (cum *πολήων πέζαν* cf. *Ἐλευσῖνος παρὰ πέζαν* Hermesianax ap. Athen. XIII. 597 D. Bach p. 124.). — Plerumque significat extremam alicujus rei partem velut oram *χιτῶνος* Apoll. IV. 46; — reconditam quandam rationem secuti Anthologiae poetae ad pedem rettulerunt, Bernhardy Dion. Per. p 541. — *ὑπὸ* c. Accus. ap. Nicandr. non modo „sub“, sed etiam „juxta“ significat th. 890 *ὑπ' Ἰνδὸν χεῦμα πολυφλοίσβοιο Χοάσπεω*; sed „*οὔρεσι... ὑπὸ πέζαν*“ dictum est ut th. 214 *ὑπὸ Σκείρωνος ὄρη Παμβώνιά τ' αἴπη* – al. 104 *ἄκρον ὑπὸ πρηῶνα Μελανθίδος.* — Nicandri versui simillime sonat Schneid. Callimachea fr. anon. 88 (Callimachi) *ἐσχατίην ὑπὸ πέζαν ἐλειήταο λέοντος.*

Apoll. lex. 45. 15 σκληρῶς· δυςμεταστρέπτως — σκληρῶς an ἀδιαλείπτως sit, dubitatur ap. Nic. th. 278 διπλῷ δ' ἐν βουβῶσι καὶ ἰγνύσιν ἀσκελές αὔτως μόχθος ἐνίτρεφεται v. schol. [1]). — — A σκέλος (librae) derivare Nicandro placuit [2]) th. 42 ζορκὸς ἐνὶ πλάστιγγι (in lance librae) νέον κέρας ἀσκελὲς ἵστας ita ut lances aequae, pondera aequa sint.

ἀστερόεις ap. Hom. et Hesiod. coeli epitheton est: stellis ornatus [3]). — Apollon. Rh. III. 1003 ἀστερόεις στέφανος Ἀριάδνης (sidus). Nicander de animalis dorso maculis sparso dixit th. 749 ἀστερόεντι περιστιγὲς εὐρέϊ νώτῳ.

ἀτέλεστος ap. Hom. *infinitus* est: *qui bonum effectum non habet* Hom. Δ 26 ἅλιον θεῖναι πόνον ἠδ' ἀτέλεστον. — β 273 ἀ. ὁδός. Adi. pro adv. legitur π 111 σῖτον ἔδοντες μάψ αὔτως ἀτέλεστον. — Nic. th. 456 ἱπτάμενον δὲ πέριξ (aquilam) ἀτέλεστα διώκει (draco) *frustra;* imitatus est Aratum 678 ἀτέλεστα διωκομένοιο λαγωοῦ. — Adiect. ursurparunt Alexand. Aetol. Meineke p. 221 v. 14 et Callim Del. 87, Cer. 129.

αὐδήεις in Homeri carminibus proprium hominum epitheton solet explicari: „oratione praeditus“ [4]). Significatum paullum mutavit Nic. al. 561 χελύνη ἥν τ' ἀκάκητα (Mercurius) αὐδήεσσαν ἔθηκεν ἀναύδητόν περ ἐοῦσαν *voce praeditam* i. e. *sonantem* cf. Hom. Τ 407 αὐδήεντα δ' ἔθηκε (Achillis equum) voce humana praeditum [5]). Ad diversissima transtulit Nonnus: Dion. 2. 698 Δελφίδος αὐδήεντα μετέρχεο τέμπεα Πυθοῦς i. e. Apollinis vaticiniis resonantia, 19. 154 αὐδήεσσα σιωπή. Homericis locis apponi potest 13. 213 εἰς βροτὸν αὐδήεντα δέμας μορφώσατο μύρμηξ et al.

ἀφαυρός infirmus, debilis Goebel lexil. I. p. 285 sq. ἀ-σφαυρος verhauchend, debilis. Hesych.: ἀφαυροῦ· ἀσθενοῦς Apoll. lex. 48. 16 *EM* 175. 42 etc. Hom.: παῖς Η 235. βέλος Μ 458. Saepius comparativus et superlativus ap. H. usu veni unt. — Nic. th. 198 ἀφαυρὰ τέκνα. 275 ἀφαυρότερον πόνον. 696 σίλφιον (herba), schol. παρόσον χαῦνον καὶ οὐ στρυφνόν. —

---

[1]) ἀσκελές (= σκληρῶς) ἠπείλησεν Mein. Callim. Del. 125 conjecit, sed. v. O. Schn.

[2]) ut ᾰ copulativum sit (de quo Clemm Curtius Studien VIII. p. 90) cf. ἀτάλαντος = ἰσοτάλαντος, ἀγάλακτες = ὁμογάλακτες Callim. Apoll. 52 cum Schn. exc. - Contra ὁμόδελφος pro ἀδελφός (ὁμογάστριος) Callim. formavit fr. 168.

[3]) „splendidi“ notio ne Π 134 quidem ἀ. θώρηξ et Σ 370 ἀ. δόμος certa est.

[4]) de θεὸς αὐδήεσσα grammatici certabant, quorum sententias plurimas expressit Apollonius Rh. v. Merkel p. CI.

[5]) quem versum Aristarchus obelo notavit v. schol.

Apollon. Rh. III. 144 *χάρις* Theocr. XXI. 49 *σιδάροις*. „Inops" est ap. Apollon. *II* 453 *τοῖς ὁ γέρων* (Phineus) *πάντεσσιν ὅτις καὶ ἀφαυρὸς ἵκοιτο ἔχραεν ἐνδυκέως* qui propter inopiam cibum offerre non poterat. — Adverbio usus est Arat. 227 *ἀφαυρότερον τροχάει*.

ἀφραδέως stulte Nic. al. 158 *ἣν ... οὐλόμενον ποτὸν ..· ἀφραδέως πάσηται*. 502. Hom. *Γ* 436 etc. Apoll. II. 327, 481, IV. 1442 cet.

+*ἀφυσγετός limus* Goebel lexil. I. 150 pro *ἀ-σφυγ-ετός* „Ausspeisel". Hom. *Λ* 495 *πολλὸν ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει* Apoll. lex. 48. 33 *συρφετός· τάχα δ' ἀφυσγετὸς ἄγαν φευκτός· τὸ γὰρ ᾱ ἀντὶ τοῦ ἄγαν ἔχει, τὸ δὲ λοιπὸν παραγωγὸν παρὰ τὸ φεύγειν· τὸ γὰρ ἄγαν ἐκφεῦγον ὑπ' ἀνέμων ἐκβάλλεσθαι ἂν ῥηθείη*. Eustath. p. 858. 59. — aliter *EM* 179. 50 *τὸ ἀφυσσόμενον ὑπὸ τοῦ ῥεύματος*. Huic etymologiae aptum esse puto vocabuli *ἀφυσγετός* usum ap. Nic. al. 342 *ὕδρωψ τυμπανόεις ἀνὰ μέσσον ἀφυσγετὸς ὀμφαλὸν ἵζει* [1]): „multus", „qui hauriri potest" aut „coacervatus" [2]) schol. ad al. 584. *ἀντί τοῦ πολύ, δαψιλές, ἀφύσιμον καὶ ἀρύσιμον* v. Lobeck Proll. p. 375. — Idem utrum a *φεύγω* an ab *αφύσσω* Nic. derivarit [3]) discerni non potest al. 584 *ὁτὲ νέκταρ ἀφυσγετὸν ἐν δεπάεσσιν .. χεύαις* —; nam in eo vocabulo pro quo Nic. aperte h. l. *ἀφυσγετός* posuit, *ἀφύξιμος*, eadem dubitatio est: th. 603 *πῖνε μιξάμενος κυάθῳ τρὶς ἀφύξιμον οἴνην* — schol. *τρίτον τῷ κυάθῳ ἀντλούμενον, παρὰ τὸ ἀφύσσειν, οἷον τρεῖς κυάθους*. — sed a *φεύγω* ortum et contrarium ei vino esse quod Cicero „fugiens" nominat Toup. emend. in Suid. III. p. 229 voluit [4]).

βλοσυρός: Curtius Etym. 549⁵ Studien I. 2. 295 „turgidus". Hom. *Η* 212 *μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι* Ajax. *Ο* 608 *ὄσσε λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσιν*, *Λ* 36 *Γοργὼ βλοσυρῶπις*. *EM* 201. 6: *καταπληκτικός* (Apoll. lex. 51. 27 Hesych) *φοβερός, δεινός παρὰ τὸ σοβαρῶς καὶ ἐπηρμένως λεύσσειν ἢ βλέπειν, οἱ δὲ λαμπρὸς ἢ χαλεπός, ἄλλοι σεμνός* (ut Eust. 677. 4). — „*καταπληκτικός*", „*φοβερός*" (truculentus)

[1]) adiectivum esse scholiast. fugit.

[2]) „aufgeschüttet", quemadmodum *ἀφύσσειν* „acervare" significat Hom. *η* 286 *ἀμφὶ δὲ φύλλα ἠφυσάμην* et *Α* 171 *πλοῦτον ἀφύξειν* Goebel l. l. et p. 133.

[3]) de studio poetarum Alexandrinorum varias grammaticorum sententias in vocabulis obscuris proferendi v. *πάχετος*.

[4]) J. G. Schneider. *ἀφύξιμος* interpret. „vetustus" (non fugiens) ther. p. 150, — ab *ἀφύσσω* derivat Goebel lex. I. 132; rem dubiam relinquit etiam Lobeck proll. p. 164.

est Nicand. th. 336 *βλοσυρὸν δάκος*, schol. *τὸ καταπληκτικὸν θηρίον*, 370 *θάλπων ἠελίῳ βλοσυρὸν δέμας*, ut Hes. scut. 147. 175. 191. 250, sed quid Nic. th. 706 sit *βλοσυρὸν αἷμα* (schol. *μέλαν, κακόν*) et *βλοσυροῖο Κύδωνος φυτὸν* al. 234 i. e. *βλοσυρὸν malum Cydonium*, ignoro, nisi forte in utroque loco primaria vocabuli vis *(„schwellend")* servata est [1]: al. 234 *βλ.* schol. ad vim quae malis Cydoniis inest os astringendi refert: *τοῦ στυπτικοῦ Κυδωνίου*, J. G. Schneider vertit: *austera Cydonia.* — Ambiguum est Apollon. Rh. II. 740 *σιγὴ δ' οὔποτε τήνγε κατὰ βλοσυρὴν ἔχει ἄκρην*, schol. ap. Wellauer.: *ἐνταῦθα τὴν λαμπρὰν ἴσως σημαίνει*, quae notio voci inest Callim. fr. 206 *τόφρα δ' ἀνίσχουσα βλοσυρὸν λόφον ἔγρετο Τιτὼ* ex Toupii emend., v. Naeke de Hecal. p. 255, qui Nonniana et Manethoniana collegit. — Callim. Cer. 53 *βλοσυρὸν ὄμμα turgidus, truculentus, minax ocul.* est, ad quam notionem vocabuli usus plerumque revocandus est, v. Naeke p. 256, cf. Theocr. 24. 16 *βλοσυρῷ προσώπῳ*, Apoll. Rh. IV. 1437 *ὄσσε δέ οἱ βλοσυρῷ ὑπέλαμπε μετώπῳ.*

βλωθρός. Curtius l. l.: a rad. *βλαθ.*, in qua crescendi notio inest. Hom. N 390, *Π* 483 *ἀχερωὶς ἢ πίτυς βλωθρή*, ω 234 *ὄγχνην βλωθρήν.* Didym. ad N 290 *τινὲς ἁπαλὴν κατὰ Ἀρκάδας, οἱ δὲ ὑψηλὴν κατὰ Βοιωτούς, ἢ φλοιοβαρῆ κατὰ Μάγνητας, ἢ τραχεῖαν κατὰ Δρύοπας ἢ ηὐξημένην κ. Τυρσηνοὺς ἢ σκληρὰν κ. Καρυστίους*, cf. schol. V ω 234 *μεγάλην* Apoll. 51. 33, *EM* 201. 22 Hes. etc. — Apud Apollon. IV. 1476 *ἀχερωίδα βλ.* (Merkel p. CLIII) *„celsus, procerus"* est ut Arat. 1089 *χιὼν εἴη πολλὴ . . . μὴ . . βλωθρῇ ἐπὶ ποίῃ: nix tegat segetem nondum grandem.* Idem significare videtur Nic. th. 683 *βλωθροῖο πυρίτιδος ἔγχλοα φύλλα*, schol. Aldin. (Keil. not.) *βλωθρὸς ἤγουν ἁπαλή, χλωρὰ ἢ μεγάλη μακρά*, gloss. cod. G (J. G. Schneid. p. 155) *εὐαυξοῦς.*

βριαρός, gravis, (wuchtig) a rad. *βρι*, de qua *βρίθω* etc. Curt. Etym. 475[5]. ap. Hom. galeae epitheton est: *κόρυς βρ. Π* 413 etc., *τρυφάλεια Τ* 381, Hes.: *βριαρὸν· κραταιόν, ἰσχυρὸν* (*EM* 213. 21), *μέγα, βαρύν, ἄγριον.* — Nic. th. 659 *ῥίζα δέ οἱ βριαρή τε καὶ αἴθαλος: magna vel crassa,* Eutecn. *μεγάλη.* Apoll. Rh. III. 1248 *δόρυ*, 1322 *πήληκα*, II. 539 *νεφέλης κούφης ἢ κε φέροι μιν ἄφαρ βριαρήν περ ἐοῦσαν* i. e. Minervam. Alexand. Aetol. ap. Parth. XIV. v. 10 *βριαροῖς Βακχιαδαις: potentibus.*

+*βρίτεος humanus; βροτέην σιάλων ὀδμήν* Nic. th. 86 i.

---

[1]) cum th. 706 cf. Aeschyl. Eumen. 168 *αἱμάτων βλοσυρὸν ἄγος.*

e. *βροτέων σιάλων ὀδμ.* [1]) *salivae humanae odorem.* Hom. semel τ 545 *φωνῇ βροτέῃ φώνησεν* (aquila), Hes. op. 416, h. Hom. Vener. 47 (Pind. Aeschyl. semel. v. lex.), Apoll. IV. 869.

βροτολοιγός ap. Hom. et Hes. Martis epitheton est, maris ap. Nicandr. th. 703 *βροτολοιγοῦ πόντοιο.*

+*δασπλής.* Curtius Etymol. p. 278⁵: a rad. *πελ.* (ferire) „*graviter feriens*". Hom. ο 234 *δασπλῆτις Ἐρινύς,* schol. V *δυςπροςπέλαστος* (schol. BHQ) *καὶ μεγάλως ἐμπελάζουσα, δυσχερὴς ᾧ ἂν προςπελασθῇ,* schol. H. *ἡ ἄγαν πλήττουσα* cf. Apoll. 56. 20, *EM* 249. 7 etc. — de Furiis ut Homer. dixit Euphorio fr. 52 *δασπλῆτες... Εὐμενίδες.* — Theocr. II. 14 *Ἑκάτη δασπλῆτι* [2]). — De quavis re gravi terrorem incutiente [3]) usurpabant recentiores poetae, cf. locos quos e Nonno Mein. an. alex. p. 94 attulit: *μόθον* (Mein. err. *μῦθον*) *δασπλῆτα Λυκούργου* 23, 25. — *μάχαιρα* 22, 219. — *κοιρανίη* 14, 298; ante quem primus Lycophr. hanc vocem ad res inanimatas transtulit [4]). — Nic. th. 609 *ἔνθα δύω δασπλῆτε νομὸν στείβουσι δράκοντες* (Cadmus et Harmonia), schol.: *φοβεροὶ καὶ χαλεποὶ τοῖς προςπελάζουσι καὶ δέους ποιητικοί,* Lycophr. 1453 *τί μακρὰ τλήμων εἰς ἀνηκόους πέτρας, εἰς κῦμα κωφὸν, εἰς νάπας δασπλήτιδας βάζω* (Bachmann.: *ingentes horrendosque saltus*) — Callim. (?) fr. 534 *δασπλῆτα* — de forma *δασπλής* (Simon. Callim. (?) Euphor. Nicand. Nonn.) v. Schneider Callim. II. p. 678.

διαμπερέως. Goebel lexil. I. 535: a *διὰ* et (σ)*πέρας* (Rand). Apud Homerum *διαμπερές* sensu locali et temporali usitatum est: *E* 658 *βάλεν αὐχένα μέσσον... αἰχμὴ δὲ διαμπερὲς ἦλθ' ἀλεγεινή,* Apollon. Rh. II. 319, 599, III. 671 etc. — δ 209 *δῶκε διαμπερὲς ἤματα πάντα γηράσκεμεν,* Apoll. IV. 1203, Theocr. 25. 120, Hesiod. op. 236. — sed neque verbis dicendi apud Homerum adiungitur, ubi *διηνεκέως* [5]) solemne est, nec forma *διαμπερέως* invenitur. Nic. th. 495 *τῶν μὲν ἐγὼ θρόνα πάντα καὶ ἀλθεστήρια νούσων ... διείσομαι πάντα διαμπερέως καὶ ἀπηλεγές* [6]). Imitatus fortasse est ut saepe

---

[1]) adiectivorum enallage frequens ap. Nicandrum figura est: al. 200 *Φοίβοιο Δελφίδα χαίτην,* 348 *συκέης πόσιν ὀμφαλόεσσαν,* 483 *Φωκήεσσαν πόσιν ἐλλεβόροιο,* 604 *σπέραδος σελίνου Ἴσθμιον,* th. 649 *σπέραδος Νεμεαῖον σελίνου,* al. 613 *χαλικροτέρη πόσις οἴνης* (i. e. *οἴνου*).

[2]) Simonid. ap. Stob. flor. 118, 5: *δασπλὴς Χάρυβδις.*

[3]) v. Ruhnken epist. crit. II. p. 155, Jacobs Anthol. Graec. VI. p. 204.

[4]) Mein. „dubito num antiquiores (Nonno) fecerint".

[5]) notione „*a primo ad extremum, plene, ordine*", η 241, μ 56 etc.: *πάντα διηνεκέως ἀγορεύειν.*

[6]) v. *ἀπηλεγές.*

h. Hom. Cerer. 162 ἵνα πρὸς δώματα πατρὸς ἔλθωμεν καὶ μητρὶ ... εἴπωμεν τάδε πάντα διαμπερές. — διαμπερέως etiam Theocr. 25. 120 dixit: δ. ἐς τέλος *semper*.

δολιχός Hom. temporali (νοῦσος, νύξ) et locali significatu, recentiores plerumque locali. Nic. th. 141 δολιχοῖσι κινωπησταῖς, 210 μορφὴν δ. et saep., Callim. ep. 13 v. Schn. exc., fr. 126, Apollon. I. 21. 568. 914 etc., Euphor. ep. I Mein., Mosch. II. 126 ταύρου δολιχὸν τέρας.

δολόεις. Hom.: Κίρκη, Καλυψώ, — vincula ϑ 281. Nicand. al. 413 δολόεντα (δολόεσσαν) ἀγρώστορος (piscatoris) ὁρμήν, th. 258 κεράστην (serpentem), Apollon. II. 423 θεᾶς δολόεσσαν ἀρωγήν, III. 89 Medea δ.

δυσχείμερος, *dura hieme, incommoda tempestate*, ap. Hom. Δωδώνη nominatur Β 750, Π 234, ap. Nic. Σάμος (Thracia) th. 459, Apollon. I. 213 Θρήκη [occurrit etiam ap. Herodot. et Tragicos.].

εἴκελος v. ἴκελος.

εἴση, *par*, ap. Hom. cum δαίς, νηῦς, ἀσπίς, φρένες conjungitur dativo non addito, ap. Nic. additur th. 630 ὀλίγαις μηκωνίσι ῥάμνον εἴσην, schol. τὴν ταῖς μικραῖς μηκωνίσι ὁμοίαν ῥάμνον κατὰ τὸ μέγεθος.

ἔκπαγλος v. epica, ap. tragicos et al. rarissima: *terribilis;* ex ἔκπλαγλος (ἐκπλήσσω) Buttmann lexil. I. 76., Bezzenb. Beiträge IV. 343. Hom. ξ 522 ἐ. χειμών, Apollon. I. 950 ἐ. Γηγενέες, Kaibel epigr. 1015. 1 δέμας ἔκπαγλον (Androsphingis). — adverbium *vehementer* (= αἰνῶς): ἐκπάγλως Γ 158, Κ 547 etc. ἔκπαγλον Ν 413 ἐ. ἐπεύξατο. ἔκπαγλα Γ 415, Ε 423 ἐ. ἐφίλησα. — Nicand. ἔκπαγλον th. 448 κοτέων; — mirum in modum dixit 823: οἶδ' ὅσα πόντος ἁλὸς ῥόχθοισιν ἑλίσσει, σμυραίνης ἔκπαγλον: *muraenam praecipue* (genit. σμυρ. ab οἶδα pendet v. O. Schneid.). — Theocr. XXV. 133 ἐ. γαυριόωντο, Callim. Del. 247 ἐ. σεβίζομαι, Apollon. IV. 1612 φυὴν ἔκπαγλον ἔικτο. cf. Quint. Smyrn. I. 190 ἔοικεν..θεῇσιν ἐκπάγλως, ubi v. Köchly. — ἔκπαγλα Nic. th. 445 ἐ. χαλεφθῆναι, al. 254 φοινίξατο σάρκα ἐ., Arat. 1049 ἐ. περιβρίθειν. — ἐκπάγλως Theocr. XXV. 114 θαυμάζειν, Apoll. III. 60 δείδιμεν, Mosch. IV. 2. 72. 93.

ἐλάχεια [1]), rarissima feminini forma adiectivi ἐλαχύς,

---

[1]) de accentu v. Lehrs qu. epicae p. 177 sqq.; — ε in ἐλάχεια protheticum est, antiquior forma λάχεια, Curtius Etym. 192[5] — νῆσος, ἀκτὴ (ἐ)λάχεια *humilis insula* etc. (niedrig, flach.) est, v. Goebel lexil. II. 201 sq. (rad. λεχ).

unde comparativus ἐλάσσων et superlativus ἐλάχιστος supersunt, Zenodoti lectio erat ι 116 νῆσος ἔπειτα λάχεια παρὲκ λιμένος τετάνυσται, schol. HQ Ζηνόδοτος τὴν βραχεῖαν, γράφων διὰ τοῦ ε ἐλάχεια. Eadem varietas obtinuit κ 509 ἀκτή τε λάχεια καὶ ἄλσεα Περσεφονείης, schol. BHQT οὐ δεῖ γράφειν ἐλάχεια etc., schol. V ἐλαχίστη, ubi iam ante Zenodotum ἐλάχεια scriptum esse docet h. Hom. Apoll. 197 Ἀφροδίτη... οὔτ' αἰσχρὴ μεταμέλπεται οὔτ' ἐλάχεια [1]). Hinc Nicander th. 324 ἐλάχεια φαίνεται οὐρὴ ἐσσυμένη· σκολιὴν γὰρ ὁμῶς ἐπιτείνεται ἄκρην: *cauda apparet brevis.* Praeter Nicandr. et h. Apollin. invenitur ap. Euphorion. fr. 8 ἐλαχείη Σιδόεντι, ap. Oppian. Cyn. III. 480, frequentissime ap. Nonnum v. Lehrs quaestt. epic. p. 175. — Masculinum quod forma ἐλαχύς extra grammaticorum libros nusquam exstat. Callimachus finxit ἐλαχός fr. 349 ἐλαχὸν δόμον [2]). — Vulgata in locis Homericis scriptura, in qua tuenda scholl., ut plerumque ubi lectio Zenodoti memoratur, non dubium est quin Aristarchum sequantur, erat λάχεια [1]) schol. P ι 116 τὸ τῆς νήσου ὄνομα γνωσθὲν ἐκ Κίρκης Ὀδυσσεῖ (Eustath. 1619. 31) ἢ ἡ εὔγειος, ἡ ἐπιτηδεία εἰς λαχαίνεσθαι ἤτοι σκάπτεσθαι, ὅθεν καὶ τὸ λάχανον *EM* 558. 6, Apoll. lex. 107. 13 etc., λάχεια γῆ βραχεῖα Suid. II. 1. 512. — Nicander λαχύς voce [3]) in compositis usus est, sed quam rationem in interpretando λαχύς praetulerit, interpretes certant: al. 269 καρύοιο λαχυφλοίοιο κάλυμμα [4]), schol. ἐλάχιστον φλοιὸν ἔχοντος, — al. 569 φρυνοῖο κωφοῖο λαχειδέος, schol. τοῦ ἀφώνου καὶ δασέος [5]), ex quo hoc certe apparet fuisse qui λαχὺς δασύς quasi α λαχ(νη) ductum esset interpretarentur. In eandem igitur sententiam (cum Nitzschio l. infr. l.) in Nicandri loco inclino, λαχ in λαχειδέος Nicandrum a stirpe λαχ quae est in λάχ-νος λάχ-νη petiisse vocique λαχειδής notionem „*asper*“ intulisse. In altero autem loco al. 269 λαχύφλοιος (= δασύ-

---

[1]) v. Duentzer de Zenod. stud. Hom. p. 55.

[2]) ut αἰπύς dicitur et αἰπός, πραΰς et πρᾶος; simil. v. Schneider ad. h. l.

[3]) novo exemplo videmus quam studiosus Nicander fuerit *varias* vocum Homericarum interpretationes proferendi v. πάχετος.

[4]) Λαχύφλ. *Π* GL et var. lect. schol. — δασύφλ., quod nihil nisi explicatio vocis λαχύφλ. videtur, BPvschol.

[5]) cf. J. G. Schneider p. 163 et 273, — cod. G. ap. J. G. Schneid. reddit ἐλαχειδέος i. e. *parvi.* — Tzetzes λαχανοειδέος „*viridis*“, quem J. G. Schn. refutat: phrynum enim colorem luridum, longe a viridi alienum habere.

φλοιος) *(asper, hirtus) nucis castaneae* aptissimum epitheton esse nemo non videt [1]).

+ἐλεοθρέπτοιο σελίνου Nic. th. 597 schol. τοῦ ἐν τοῖς ἕλεσιν ἤγουν καθύγροις τόποις τρεφομένου = Hom. *B* 776, ubi v. schol.

ἐμμαπέως *sedulo, celeriter, statim.* Lob. pathol. elem. I. 519 a μαπέειν = μάρπτειν, Goebel lexil. II. 225 pro ἐ-σμαπέως *geschwungen, rasch.* Hom. *E* 836 ἐ. ἀπόρουσε, ξ 485 = h. Vener. 180 ὑπάκουσε, Hesiod. scut. 442 ὑπέδεκτο, schol. B *E* 836 εὐθύς, αὐτίκα [2]), Hesych. ἐσπουδασμένως (Apoll. lex. 67. 16), ταχέως (schol. ξ 485), προθύμως = *EM* 335. 5; schol. V *E* 836 ἢ ἐρρωμένως. In Nicandri al. vers. 138 ἐς δ' ἔμετον κορέσαιο *(aegrotum satias)*, τάδ' ἀθρόα .... βράσσοις ἐμμαπέως .. δόρπα *(facias ut evomat)* O. Schneider ἐμμαπέως *(statim)* e cod. *Π* pro ἐμμαπέων vel ἐμματέων recepit [3]).

ἐνδυκέως. Homer.: *sedulo, accurate, cum studio, humaniter;* Unger Philol. XXV. 213 a δεύκω, φροντίζω (cf. ἀδευκής). *EM* 339. 22 φιλοτίμως καὶ ἀξίως, ἐπιμελῶς (schol. η 256) etc. cf. κ 450 ἐνδυκέως λοῦσέντε καὶ ἔχρισιν λίπ' ἐλαίῳ. Apollon. II. 454 ἔχραεν ἐνδ. *(vaticinatus est.)*, I. 883, Callim. fr. 542 Πρώκιον ἐνδ. εἴδαρ ἔδων (cf. Hom. ξ 109 ἐνδυκέως κρέαι' ἤσθιε πῖνέ τε οἶνον), Theocr. XXV. 24 ἐνδυκέως τρέφοντες, Kaibel epigr. 617. 3 (II. p. Chr.). — Apud Nicandr. ἐνδυκές est *„perpetuo"* (συνεχές) th. 263 ἐνθ' ἀμάθοισιν ἢ καὶ ἀματροχιῇσιν κατὰ στίβον ἐνδυκὲς αὔει, schol. ἐπιμελῶς καὶ συνεχῶς κοιμᾶται ἢ διάγει, cf. th. 283 κατ' ἀμβαθμοὺς πετρώδεας αἰὲν ἰαύει. — th. 163 ὑπναλέῳ δὲ αἰὲν ἐπιλλίζουσα φαείνεται ἐνδυκὲς ὄσσῳ. sed dubitandum num in locis *Homericis* [4]) ἐνδ. sic ἐνδυκέως intellegi posse putaverit. — forma ἐνδυκές exstat etiam ap. Apollon. Rh. I. 883.

ἐνίπλειος. ἐνι pro ἐν in compositione amant poetae

---

[1]) Eam quae Nicandri videtur adiectivi Homerici λάχεια — *„fructosa dumisque densa sc.* νῆσος" Lob. proll. p. 177 not — interpretationem Nitzschius amplexus est animadv. ad Hom. ι 116 et Lobeck proll. path. p. 177 not.

[2]) ἅμα τῷ λόγῳ · γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἅμα καὶ τοῦ ἔπος καὶ κατ' ἀναστροφὴν ἐμμαπέως = *EM*, schol. ξ 485 (Philoxenus) al.; haec originatio redit ad locos quales sunt *T* 242 αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον, *B* 281 ὡς ἅμα θ' οἱ πρῶτοι ... μῦθον ἀκούσειαν καὶ ἐπιφρασαίατο βουλήν; — schol. V *E* 836 παρὰ τὸ μάρψαι.

[3]) Vox nihili ἐμμαπέουσα quam nonnulli libri th 809 praebent diu in ἐμματέουσα mutata est.

[4]) cf. e. g. Hom. η 256 δεινὴ θεὸς ἥ με λαβοῦσα ἐνδυκέως ἐφίλει, ξ 62. 104, σ 490 cet.

Alexandrini v. th. 45 *ἐνιφλέξαις*, 111 *ἐνιτέτροφεν*, 816 *ἐνιθνήσκειν* etc., sed *ἐνίπλειος* (att. *ἔμπλεως*) th. 923 *αἰγός ἐνίπλειον δέρος οἴνης* Nic. dixit post Hom. ξ 113 *σκύφον οἴνου ἐνίπλειον* ρ 300, τ 580, φ 78, Antimach. fr. 19 St. — Apollon. Rh. III. 119 *ἐνίπλεον* = Orph. lith. 190. — *ἔμπλεον* exstat al. 162, *ἔμπλεα* [1]) (acc.) *κύμβην* al. 164.

ἐπασσύτερος *propior*. Curtius etym. 191[5] cum Herodian π. μον. λέξ. 21. 26 (Lentz II. 928) et Eustath. 631. 41 cet.: aeol. pro *ἐπασσότερος*, aliter J. Schmidt Gesch. d. indogerm. Vocalismus p. 335 not. — *ἐπασσύτεροι* est *densi* (sic ut alius alii succedat) Hom. Δ 383 *λαοὶ θνῆσκον ἐπασσύτεροι*, Δ 427 *ἐπασσύτεροι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες* cf. Hesiod. th. 716. — Singul.: Δ 423 *κῦμα θαλάσσης ὄρνυται ἐπασσύτερον*. — Nic. th. 717 *ἐπασσυτέροις ποσὶν ἕρπον*, 754 *ἐπασσύτερα δίενται φαλάγγια*, 246 *λυγμοὶ ἐπασσύτεροι κλονέουσιν*, Apoll. I. 994 *ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ* = Hom. Θ 277. — Sing. Apoll. I. 519 navem *αἰὲν ἐπασσύτερος φέρεν οὖρος* (ventus secundus) i. e. *vehementior*, II. 472 *ἐπασσυτέρη βιότοιο χρησμοσύνη τρύχεσκεν*. — Adverbio usus est Callim. fr. 494 *ἐπασσοτέρω* [2]) *καθίσασα πυρί*.

+de *ἐπήβολος* quod ap. Hom. [3]) et Atticos scriptores „*particeps*", ap. poetas Alexandrinos „*conveniens in aliquam rem*" est v. Volkmann comm. epic. p. 50. Nicand. al. 232 *κάρφη κλήροισιν ἐπήβολα* (schol. *κήποισιν*) *poma hortensia*.

ἐπηετανός. Curtius Etym. 385[5] de etymologia *ἐπ-ηε-(αἰεὶ)-τανος* nunc dubitat. Hom. δ 89 *ἐπηετανὸν γάλα* — adv. η 128 *πρασιαὶ ἐπηετανὸν γανόωσαι*, η 99 *ἐ. ἔχεσκον* (affatim); derivabatur ab *ἔτος* EM 356. 39 *παρὰ τὸ ἔτος*, Eust. 1593. 20 *τὸ δι' ὅλου ἔτους ἐξαρκοῦν*, Hesych. *συνεχές, ἀδιάλειπτον, παρατεταγμένον διὰ παντὸς τοῦ χρόνου, δαψιλές* [4]). de orginatione *παρὰ τὸ ἔτος* non cogitavit Nic. th. 221 *οὐρὴν ἀργαλέαις φρίσσουσαν ἐπηετανὸν φολίδεσσιν* (*affatim, multum φρίσσ. φολ.* i. e. *multis squamis*). — Apoll. Rh. II. 1176 *ἵππους δαίτρευον ἐπηετανὸν κομέουσαι* (*Ἀμαζόνες*), schol. *ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς καὶ ἐκ πολλοῦ τρέφουσαι*.

---

[1]) pro *ἔμπλεον* dictum est ut *ἔγχλοα φλοιὸν* th. 676, *τὸν φλόα* al. 302 cf. Eurip. Iph. Taur. 400 *δονακόχλοα* Lob. elem. I. 266 parall. p. 174.

[2]) pro *ἐπασσυτέρω* v. O. Schneider. cf. *ἀσσοτέρω* Hom. ρ 572, τ 506.

[3]) β 310 *νηὸς ἐπήβολος*.

[4]) rarius occurrit etymon *ταναός*. Cram. (anecd. Oxoniens.) epimerism. I. 145 *οὐ γὰρ παρὰ τὸ ταναός*, I. 180 *ἐπηετανὸς παρὰ τὸ ἔτος· ὡς δέ τινες παρὰ τὸ ταναὸς* v. Lobeck elem. I. 435. Iis igitur *ἐπηετ.* non „perennis", sed „continuus" erat cf. Theocr. XXV. 20 *κείνῃ ὅθι πλατάνιστοι ἐπηεταναὶ πεφύκασι*.

καὶ ἀχλυωέη 21

ἐπημοιβός. Hom. *M* 456 *δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες εἶχον ἐπημοιβοὶ* (portas), Apoll. lex. 71. 27 *ἕτερος ἑτέρῳ ἐναλλάσσων*, Ariston. *ἐπαλλασσόμενοι κατὰ μέσον*: *vectes alter super alterum moti*, cf. *ε* 480 *οὔτ' ὄμβρος περάασκε διαμπερές· ὡς ἄρα πυκνοὶ ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδίς* (sc.rami *οὓς ὑπ' Ὀδυσσεὺς δύσετο*), schol. *ἐπιπεπλεγμένοις ἐναλλάξ* [1]). De pustulis [2]) in cute densis usurpavit Nicand. th. 365 *θοαὶ δ' ἐπὶ γυῖα χέονται πρηδόνες ἄλλοθεν ἄλλαι ἐπημοιβοὶ κλονέουσαι*, Eutecn. *συχναὶ (frequentes) ζέσεις καὶ φλύκταιναι ἐπὶ παντὶ φύονται*. Similiter Aratus 190 de stellis in unum locum collectis *οὐ γάρ μιν πολλοὶ καὶ ἐπημοιβοί (ἀστέρες) γανόωσιν (illustrant)*.

ἐπηρεφής ap. Hom. est *imminens*, *praeceps* (active: *tegens*). *M* 54 *κρημνοὶ ἐπ.*, *κ* 131 *πέτραι ἐπ.* = *μ* 59. Eustath. 1649. 54 *ἐπικεκλιμέναι δίκην ὀρόφου*, 1743. 54 *αὐτόροφος*. — Nicand. fr. 74. 24 *ὄφρα κόρυμβοι μέσφα συνωρίζωσι ὑπερφιάλοιο μετώπου, χλωροῖς ἀμφοτέρωθεν ἐπηρεφέες πετάλοισι* cf. Theocr. VII. 9 *αἴγειροι κλῆθροί τε χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κομόωσαι* (quasi tectum efficientes foliis), Theocr. XXV. 208 *ἐπηρεφέος κοτίνοιο*, Dion. Perieg. 1010 *φοίνικες ἐπηρεφέες*. — „*Desuper tectus*" (passive) est Apollon. I. 1121 *βρέτας φηγοῖσιν ἐπηρεφές*, II. 736 *σπέος Ἀΐδαο ὕλη καὶ πέτρῃσιν ἐπηρεφές*, IV. 144. 177 cf. Hesiod. theog. 598. — Eadem notione ap. Hom. legebatur *ν* 349 *τοῦτο δέ τοι σπέος ἐστὶν ἐπηρεφές* (pro *κατηρεφές* cf. *ι* 183 *σπέος δάφνῃσι κατηρεφές*), ad quam lectionem pertinet Apoll. lex. 71. 30 *ἐπηρεφές· ἐπεστεγασμένον* et Eustath. 1743. 54 qui *χθαμαλόν* explicat.

ἐπίδρομος, in quem curri potest, *facilis accessu*. Hom. *Z* 434 *τεῖχος*, Callim. Del. 12 Delos *ἐπίδρομος ἵπποις*, Mosch. 2. 137 *θάλασσα ἐ. νηυσίν*. — Activum significatum habet ap. Nic. th. 242 *σηπεδόνες δί οἱ ἀμφὶς ἐπίδρομοι: incurrunt*.

ἑτεραλκής. *Λύσιν θ' ἑτεραλκέα κήδευς* Nic. th. 2 dictum est ad exemplum Homerici *ἑτ. νίκη*: *v. in alteram partem se inclinans, haud dubia* [3]), v. schol. Nic. th. 2. — de saltantibus vel claudicantibus pedes alternatim moventibus usurpavit Nonnus 18. 119 *σκαίροντα ποδῶν ἑτεραλκέϊ παλμῷ* (Silenum), 19. 265 *σκάζοντα ποδῶν ἑτ. ταρσῷ* (Vulcanum).

εὐγλαγής v. *γλάγος*.

εὐεργής. Hom. *N* 399 *εὐεργ. δίφρος*, *θ* 567 *ε. νηῦς*

---

[1]) *χιτῶνες ἐπημοιβοὶ ξ* 513 sunt *χ.* qui alternis induuntur (Wechselkleider).

[2]) v. J. G. Schneider p. 233.

[3]) grammaticorum pericula v. Apoll. lex. 78. 13, schol. A *H* 26, schol. Vict. *N* 303, schol. B *O* 738 cet.

sim., Apollon. Rh. IV. 428 ξεινήϊον, Mosch. IV. 44 μακέλην ε., Nic. th. 109 τύκτην εὐεργῆ λάκτιν [1]) *benefactam truam.* Totam locutionem desumpsisse videtur ex Callimacho fr. 178 εὐεργέα λάκτιν cum quo etiam in significatione vocis λάκτις Nicandro convenit [2]).

εὐήρης. Hom. εὐῆρες ἐρετμόν λ 121 etc., ἐυήρε' ἐρετμά ψ 272: *bene constructa* aut *quae facile manu tractantur.* Hesych.: εὖ πεποιημένον πρὸς τὸ ἐρέσσειν, *EM* 390. 40 εὐάγωγον. — Ad γυῖα transtulit Nic. th. 81 λιπάοις εὐήρεα γυῖα, gloss. cod. Gott. (J. G. Schneid. adn. crit. p. 131) εὐάρμοστα. Ex Nic. profecit Maxim. π. καταρχῶν 211. 234. 266. 317 (v. J. G. Schneid.).

εὐήκης αἰχμή Hom. *X* 319 *bene acuta,* Apollon. II. 11 φάσγανα (= Phanocl. Stob. Florileg. LXIV. 14, fr. 1 Bach), IV. 1055 ἐγχείας. Nic. al. 411 εὐήκει νέοθεν ξυρῷ, cf. νεηκής Hom. *N* 391 [3]).

εὐκαμπής *bene inflexus,* Hom. δρέπανον σ 368, κληῖδα φ 6. — Nicand. al. 424 κεραίας εὐκαμπεῖς. — Callim. Dian. 10 εὐκαμπὲς ἄεμμα (= τόξον), Theocr. XIII. 56 τόξα (ut h. Hom. 27. 12), Mosch. II. 81 εὐκ. ἄροτρον, Leonid. Tarent. anth. Pal. VI. 4. 1. ε. ἄγκιστρον (de dactylo εὐκᾰμπέ; v. Clemm Mus. Rhen. XXXII. 470.).

εὐκτίμενος *bene conditus.* Hom.: πτολίεθρον, νῆσος, ἀλωή, οἶκος, Nic. fr. 111 Μαραθῶνα, Apollon. I. 1355 Τρηχῖνος.

†εὔσκαρθμος (a σκαίρω) *bene saliens.* Hom. *N* 31 ε. ἵπποι. Nic. al. 325 ε. λαγωοῦ [4]). th. 350 πολύσκαρθμος „asinus“ [5])

[1]) i. e. τορύνην, v. schol.; de significatione v. Naeke de Hecal. p. 141.

[2]) Naeke l. l. — Fortasse Callimacho et Nicandro truae nomen ap. Atticos obversabatur cf. *EM* 762 34 τορύνη τὴν ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν λεγομένην εὐεργέτιν (vel εὐέργην) σημαίνει v. Gaisf., Polluc. VI. 88 et X. 97, Curtius Etymol. p. 580[5] (ἐόργη). — ex εὐεργέϊ μάκτρῃ (vulg.). th. 708 O. Schneider corr. λαεργέϊ μ.

[3]) de poetis qui adiectivis in ηκης usi sint v. Lobeck ad Ajac. 286. p. 173[3].

[4]) Panem εὔσκαρθμον dicit Agathias Anth. Pal. VI. 32.

[5]) Sic substantiva facta sunt fr. 74. 30 βρωμητής, th. 357 βρωμήτωρ, al. 409. 486 βρωμήεις, ther. 349 λέπαργος (asinus); μηκάδες Theocr. I. 87, V. 100 (αἶγες), μυκητά Callim. Del. 310 (bos) v. Schneider Callim. I. p. 328, Lobeck parall. p. 305 sq. — Imprimis poetae Alexandrini epitheta ornantia quae *Homerus* aliique vetustiores non usurpaverant nisi adiecto substantivo, omisso substantivo per se ponebant eadem vi ac significatione v. Schneider Philol. XXIII. p. 427. Sic Homerus dicit ποιμένες ἄγραυλοι Σ 162, Nicand. ἄγραυλοι pro ποιμένες th. 473; Homerus θηλύτεραι γυναῖκες, Nicander θηλυτέρη pro γυνή (v. θηλύτερος); Hom. ἀγρότεροι ἔλαφοι, σῦς, αἶγες, Theocr. ἀγρ. pro „ferae“ VIII. 58 (v.

est. π. Amazones dicuntur ap. H. *B* 814 πολυσκάρθμοιο Μυρίνης, de navibus usurpavit Quint. Sm. V. 657 πολυσκάρθμους ἐπὶ νῆας (ut subst. σκαρθμός Lycophr. 101). — Substantivo σκαρθμός [1]) (saltus) Nicand. usus est th. 139 σκαρθμοὺς ἐλάφων v. schol., Hesych.: εὔσκαρθμοι· εὐκίνητοι· σκαρθμὸς γὰρ ἡ κίνησις. Secundum alios „pes" σκ. erat schol. A *N* 31 σκαρθμὸς κατὰ διάλεκτον ὁ πούς = *EM* 398. 26, ut Arat. 281 λαίῃ δὲ πτέρυγι σκαρθμὸς παρακέκλιται Ἵππου (*salientis*) v. schol., Apollon. III. 1260 ἵππος ἐελδόμενος πολέμοιο σκαρθμῷ ἐπιχρεμέθων κρούει πέδον. — navium σκαρθμός Lycophr. 101.

ἐχεπευκής *cuspidem habens, acutus:* Curtius Etymol. p. 164⁵. Hom. *A* 51, *Δ* 129 βέλος, schol. A *A* 51 ἔχον πικρίαν, ἀπὸ τῆς πεύκης ἡ μεταφορά, cf. Theocr. XXV. 213 ἰὸς ἐχέστονος. — πεύκην πικρίαν interpretatus est etiam Nic. th. 600 σμύρνης ἐχεπευκέος v. schol. Ipse finxit ἐμπευκής: al. 202 ὀπῷ ἐμπευκέι, 866 σικύοιο ἐμπευκέα ῥίζαν [2]) cf. Hom. *Λ* 845 περιπευκὲς βέλος.

ζάφελος. Hom. I. 525 ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι, Apoll. lex. 73. 8 ὁ λίαν ηὐξημένος· ἔγκειται γὰρ τὸ ὀφέλλειν, *EM* 408. 16. Nic. al. 556 πυρὸς ζαφέλοιο [3]). Ex Nicandri loco cognoscitur ap. Hom. etiam nonnullos scripsisse ἐπὶ ζάφελος [4]), cf. ἐπὶ σμυγερῶς (ἐπισμυγερῶς) γ 195 [5]). — Adverbium ap. Homer. est ἐπιζαφελῶς, de cujus accentu v. Lehrs Aristarch. 259², La Roche hom. Textkr. p. 263. ζ 330 ἐπιζ. μενεαίνειν, I. 516 ἐ. χαλεπαίνειν. quod imitatus est Nic. th. 181 ἐπὶ ζαμενές [6]) κοτέουσαι (Apoll. Rh. IV. 1672 ἐπιζάφελον κοτέουσα). Videtur igitur Nicander *adverbium* etiam ap. Hom. ἐπὶ ζαφελῶς legisse.

ζαχρειής [7]), *vehementer ingruens*, quod alii a χράω

ἀγρότερος). Hesiod. ἔλλοπες ἰχθῦς scut. 212, Lycophr. 598 et Nicand. al. 481 ἔλλοπες pro „pisces" [sed piscium species etiam ita vocabatur, Nauck Aristoph. Byz. p. 287]; Soph. Antig. 788 ἁμερίοι ἄνθρωποι, Nic. th. 346 ἡμέριοι pro ἄνθρωποι v. Schneid. l. l.

[1]) cf. ῥήν. (Hom. πολύρρηνες.)

[2]) sic O. Schneid. e cod. *Π* pro ἐχεπευκέα. — de syllaba ἐν v. O. Schn. not.

[3]) ζαφέλοιο O. Schn. cum codd. G*Π*, — ζαφελοῖο reliqui v. Lobeck proll. p. 107 not. 6, — ζαφλεγοῖο schol.

[4]) ζάφελος lemma est in *EM*, ap. Hesych., in scholl.

[5]) v. infra σμυγερός.

[6]) de ζαμενής v. h. Hom. Mercur. 307 ζαμενέστατε Ἑκάεργε, Apoll. Rh. I. 1029 κυδοιμὸς δεινός τε ζαμενής τε. de ira, ut Nicand., Opp. hal. 1. 561, 3. 448 ζαμενὴς χόλος.

[7]) et ζαχρηής v. Spitzner ad *E* 525, La Roche hom. Untersuch. p. 156, Lobeck elem. II. 53.

χραίω schol. A *N* 684 al., alii a χρεία (Suid. al. ὁ ἄγαν χρειώδης), alii a χείρ (*EM* 408. 29 ζαχερής· τὸ βιαίως ταῖς χερσὶ κρατούμενον) derivarunt. ζαχρ. bellatores appellantur Hom. *N* 684 etc., venti *E* 525 ut Apollon. I. 1095. 1159. — *Adverbium* ap. Nic. „*vehementer, valde*“ significat th. 290 οὐρὴ ζαχρειὲς θλιφθεῖσα *cauda valde attenuata.*

ἠερόεις *aeris vel nebulae speciem habens, caliginosus.* ap. Hom. hoc vocabulo praecipue infera indicantur: Τάρταρος *Θ* 13 etc. Nicander praebet al. 257 χροιὴ ἠερόεσσα (*nigricans*) ut Dion. Per. 124 ἠερόεσσαν ἴασπιν, Oppian. cyn. 3. 73 ῥινὸς ἠερ. — Apoll. I. 1114 φαίνετο δ' ἠερόεν στόμα Βοσπόρου. — de stellis non clare fulgentibus Aratus 276. 317. 385. — Apud Nonn. ἠερ. *aërius* est XVI. 74 ἠερόεντας ἀήτας cf. I. 144 ἠερίῳ ἀήτῃ v. Bintz de adi. epic. ap. Nonn. p. 19.

ἠλίβατος. Schenkl Ztschr. f. oe. Gymn. 1859. p. 510 (ap. Ebeling in lex. Hom.) *lēvis,* a rad. λιπ cf. λίπα, ἀλείφω, Bezzenb. Beitr. IV. 344 „*lubricus*“ (λείβειν fundere), alii aliter. Hom.: ἠ. πέτρη. — de orgine sententiae grammaticorum diversae erant cf. *EM* 427. 39, Hesych. 1) ἡλιόβατος ἠλίβατος ὅπου πρῶτον ὁ ἥλιος βαίνει [1]) 2) ἧς ἔστιν βαίνοντα ἀλιτεῖν· ἀλιτόβατος 3) ἡ ἐν ἁλὶ βεβηκυῖα [2]) v. Merkel prolegg. p. CLXXIX sq. Tertia fortasse Nicandri etymologia fuit in fr. 26 ἠλιβάτου προθέλυμνα (saxa) Καναστραίης πάρος ἀκτῆς v. O. Schneider p. 36 (Canastraeum promontorium Pallenes peninsulae). de Apollonio v. Merkel., qui ad alteram aut ad tertiam originationem refert II. 729 ἄκρη Ἀχερουσίς . . . ἥ μέντοι κρημνοῖσιν ἀνίσχεται ἠλιβάτοισιν εἰς ἅλα δερκομένη Βιθυνίδα· τῇ δ' ὕπο πέτραι λισσάδες ἐρρίζωνται ἁλίβροχοι. Ex ceteris poetis Alexandrinis vocabulum usurpavit Theocr. XXVI. 10 Πενθεὺς ἀλιβάτου πέτρας ἄπο πάντ' ἐθεώρει. Ad alias res altitudine insignes, muros, turres, portas, quin etiam ad animantes rettulerunt Nonnus eiusque sectatores [3]). — Speluncae ἠλίβατ. dicuntur ap. Hesiod. theog. 483 ἄντρῳ ἐν ἠλιβάτῳ, Eurip. Hipp. 723 ἠλιβάτοις ὑπὸ κευθμῶσιν v. Buttmann lexil. II. p. 181. alia v. Goebel lexil. II. 325 sqq.

---

[1]) cf. Apollon. Rh. *Γ* 161 ap. Merkel p. CLXXX. — arbores apricas ἠλίβατα δένδρα conatus est dicere Agatharchidas (qui Ptolem. Philomet. rege floruit v. fragm. hist. Graec. III. p. 190 sqq.) de rubro mari ap. Bernh. Dion. Per. p. 672.

[2]) ad hanc vocis ἠλίβ. interpretationem adduci veteres poterant locis quales sunt *Π* 35 γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα πέτραι τ' ἠλίβατοι, *Ο* 619 ἠύτε πέτρη ἠλίβατος μεγάλη, πολιῆς ἁλὸς ἐγγὺς ἐοῦσα.

[3]) cf. Kreutz, de differentia orationis Homericae et posteriorum epicorum, Nonni maxime, in usu et significatione epithetorum. Regimont. 1865. p. 14.

ἡμιδαής semiustus (a *δαίω uro*) Hom. *Π* 294 *νηῦς*, Apollon. IV. 598 *Φαέθων*. A *δαίω dividere* etiam derivari posse vidit Nicand. al. 55 *ἡμιδαὲς χειρὸς βάρος (dimidiatum)* cf. Posidipp. Anth. Pal. V. 183. 4: cod. *ἡμιδαὲς*, sed ex Suid. *ἡμιδεὲς (semiplenum)* correctum est.

ἠνεκής. Nic. al. 592 *ἠνεκέεσσι τρίβοις longis vel assiduis ambulationibus*, schol. *περιπάτοις μακροῖς*. — alex. 517 *ἠνεκὲς ἐν φλογὶ θάλψας: diu*, schol. *ἐπὶ πολύ*. Nicandri locum respicit Hesych. v. *ἠνεκὲς· μακρὸν, δι' ὅλον*. — Cum *διὰ* praep. compositum est ap. Hom. *διηνεκής*, *continuus*, quod dubitabant num ab *ἔν* an ab *ἐνέκω* (*ἤνεγκον*) an ab *διήκω πλεονασμῷ τῆς νε συλλαβῆς* ortum esset *EM* 274. 19: Hom. *ν* 195 *ἀτραπιτοί τε διηνεκέες*, schol. *μακραί*, *M* 134 *ῥίζῃσιν μεγάλῃσιν διηνεκέεσσ' ἀραρυῖαι* etc. — *δι* syllabam Nic. omisit ut *ἐν* in *ἔπουσι* th. 508, 627 etc. pro *ἐνέπουσι*, *ἐπὶ* in *σκυνίοισι* th. 177, 443 pro *ἐπισκυνίοισι*, *ἀνὰ* in *τέλλειν* fr. 74. 32 pro *ἀνατέλλειν* v. O. Schneider ad ther. 482, cf. Apollon. I. 688 *τελλομένου ἔτεος* pro *περιτ.*, II. 596. 645 *Πληγάδες* pro *Συμπληγάδες*, Euphor. fr. 55 *πλομένῳ ἐνὶ ὥρῳ* pro *περιπλ.*, Lycophr. 360, 400 etc. *τάρροθος* pro *ἐπιτ.*, v. Meineke anal alex. p. 97, Lobeck elem. I. 146. — Adverbium *ἠνεκές* pro *διηνεκές* ante Nicandr. usurparunt — sed solus Nicand. de tempore — Empedocles v. 381 Sturz *δι' αἰθέρος ἠνεκέως τέταται*, Arat. 445, Callim. fr. 138, v. Naeke de Choeril. p. 180.

ἠνεμόεις, *ventosus*, ap. Hom. imprimis locorum in alto sitorum epitheton *Γ* 305 *Ἴλιον ἠνεμόεσσαν* simil. cf. *Χ* 145 *ἐρινεὸν ἠνεμόεντα*, *ι* 432 *πτύχας* (valles). Callim. Del. 11 Delos insula (Nic. th. 95 *ἀνεμώδεϊ χώρῳ*). — apud Nicandr. th. 616 legitur *καυλοὺς ἠνεμόεντας* i. e. *vento motos*, cf. Nonn. 22. 84 *ἠνεμόεντος κορύμβου*. — sed „*velox*“ est th. 452 *ἠνεμόεντα λαγωὸν* cf. Soph. Antigon. 353 *ἀνεμόεν φρόνημα* cum Schneidew et Nauck. not., Opp. cyn. I. 432 *τίγριδες ἠνεμόεσσαι*, Ovid. Fast. IV. 392 *ventosis palma petatur equis*. Similiter *ἠνεμόεις* velocis notionem ap. Nonnum accepit 4. 407 *ἠνεμόεντι ταρσῷ*, 23. 200 *ῥόος ἠνεμόεις*, 27. 143 *ἠνεμόεντας ὀϊστούς* etc., cf. 37. 646 *ποδῶν ἀνεμώδεϊ παλμῷ* et saep.

θάλεια a *θάλλειν* (v. *θαλερός*) derivant: *florida, copiosa* v. lex. Hom.; Hom.: *δαιτὶ θαλείῃ* i. e. *copiosae, lautae*, *EM* 442. 1 *θαλλούσῃ τοῖς ἀγαθοῖς* [1]). A *θάλλειν* derivavit, sed ab Homeri, hymn., Hesiodi, qui *θαλ.* non conjungunt nisi cum *δαῖς*, usu recessit Nicander [2]) th. 640 *ἡ δ' ἑτέρη* (herba) *πε-*

[1]) cf. Hom. *λ* 415 *εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ*.
[2]) Lehrs quaestt. epic. p. 168 not.

τάλοισι καὶ ἐν καυλοῖσι θάλεια, ὑψηλή cet. i. e. *laeta* schol. *δασεῖα.*

θαλερός a verbi *θάλλω* radice: *„hervorquellend, schwellend“* cf. Classen Jahrb. f. Philol. 79 (1859) p. 308 (lex. Hom.). — ap. Homer. *μηρώ, χαίτη, ἀλοιφή, φωνή* (Apollon. IV. 1072 *θ. μῦθον* cf. Hom. *ι* 472) — *δάκρυ, γόος* (Theocr. 14. 32 *θαλερώτερον ἔκλαεν*, Mosch. 4. 56 *θ. δάκρυα*) — praecipue homines *θαλεροὶ* dicuntur: *αἰζηοί, παράκοιτις* — *plantae* ap. Euphor. fr. 79 *θαλεροῖσι δικτάμνοισι* et ap. Nicandr. th. 499 *θαλερὴν ἀν' ὕλην.* Nicandri proprium est (sed propriam vocis *θαλερός* vim (schwellend) non plane obtudit) *θαλερῷ* [1]) *κυνόδοντι serpentis dente valido* th. 130. — Cum Apollonii *θαλερῇ ἐν ἀλωῇ* III. 114 conf. Hom. *ζ* 293 *τεθαλυῖα ἀλωή.*

θαμέες frequentes de tempore et de loco (*θαμέες, θαμέσι, θαμέας,* cetera ap. Hom. non sunt usitata) Hom.: *ἄκοντες P* 661, *ὀδόντες K* 264 etc. Nicand. th. 434 *λυγμοῖσι* (singultibus) *βαρυνόμενοι θαμέεσσιν.* Femininum putabant *θαμεῖαι* Pamphilus schol. A *Λ* 52, Dionysius Thrax schol. A *M* 158, ubi de *ταρφείας* sermo est, *θαμειαί* Aristarchus (quasi masculin. *θαμειός* esset), v. Lehrs de Arist. p. 259², La Roche hom. Textkr. p. 279. Hanc scripturam Nicandro probatam fuisse ostendit forma *θαμειότεροι* al. 581 *λυγμοὶ ἀνέρα θαμειότεροι κλονέουσι.* derivavit igitur *θαμειαι* non a *θαμέες* (*θαμύς*) ut e. g. Apoll. lex. 86. 13 (*θαμέες καὶ θηλυκῶς θαμεῖαι*), sed a *θαμειός,* quam formam agnoscunt *EM* 75. 15, Eust. 43. 33. — *θαμειαί* (sic Merk.) legitur ap. Apollon. Rh. IV. 524 *νῆσοι,* 1723 *βουκτασίαι.*

θηλύτεραι v. *ἀγρότεραι.*

ἰοδόκος „sagittas recipiens“ est ap. Homer. *φαρέτρη φ* 12 etc., *„viri plenus“* ap. Nicandr. th. 184 *ἀσπίδος ὀδόντες ἰοδόκοι.* — Similiter

ἰοχέαιρα ap. Hom. Diana *sagittas effundens* [2]), ap. Nic. serpens *virus evomens* nominatur fr. 33 ubi v. O. Schneid. [3]). — pharetram *sagittas effundentem ἰοχ.* dixit Mnasalcas Anth. Pal. VI. 9 *κάμπυλα τόξα καὶ ἰοχέαιρα φαρέτρα.*

+*ἰόεις, violae colorem habens,* ap. Hom. *Ψ* 850 *σιδήρου* epitheton est; ab usu Homerico deflectitur Nicand. al. 171 *ἰόεντα* (*ἰόεσσαν*) *θάλασσαν.* — *ἰοειδής,* quod ap. Hom. de mari

---

1) O. Schneider e cod. *Π* pro *θολερῷ.*

2) *EM* 473. 5: *ἡ περὶ ἰοὺς καὶ τόξα χαίρουσα· ἢ παρὰ τὸ χέειν τοὺς ἰούς,* Hesych. al.

3) cf. *πολυδευκής* not. 3.

dicitur, a Nicandro ab *ἰὸς venenum* derivatur th. 243 πληγὶν ἰοειδέα, 886 θηρὸς ἰοειδέϊ κέντρῳ.

ἰχθυόεις v. λειριόεις.

+**καρχαλέος**. Hom. Φ 541 δίψῃ καρχαλέοι (v. l. καρφαλέοι) Trojani *fessi sitique asperi* = Apollon. IV. 1443 [1]). κατάξηρος vel ξηρός interpretabantur veteres, Apoll. lex. 95. 14, Suid. Hes. Eustath. 1250. 58 κατάξηρον τήν τε γλῶσσαν καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ σώματος. — Cum πῦρ coniunxit Nicand. th. 691 πυρὸς καρχαλέου [2]), schol. καταξήρου κατὰ τὴν ἰδίαν φύσιν. — Idem quod κάρχαρος [3]) est Apollon. III. 1058 καρχαλέοι κύνες (*EM* 493. 1 ap. Merkel καρχαρέοι, sed Apollonii nomen in *EM* non additum est), Triphiod. 615 καρχαλέοισι λύκοισι v. Wernicke p. 459.

κατεναντίον vel κατ' ἐναντίον *contra, obviam*. Homerus semel habet Φ 567 εἰ δέ κεν οἱ προπάροιθε πόλιος κατεναντίον ἔλθω, Hesiod. scut. 73 κατεναντίον ὁρμηθῆναι. In versu theriac. 159 qui tamen in cod. *Π* deest et ab O. Schneid. spurius iudicatur cum ἕρπειν coniungitur: τῇ (ἀσπίδι serpenti) μὲν γάρ τε κέλευθος ὁμῶς κατ' ἐναντίον ἕρπει. — Genetivum assumit ap. Theocr. I. 21 τῶ Πριήπω κατεναντίον: *e regione Pr.*, Apollon. Rh. II. 360 κ. ἄρκτου, Dion. Per. 1089 κ. θαλάσσης. — Adverb. κατεναντία primus Apollon. Rh. habet II. 1116 κ. νήσου, Dion. Per. 114. 313. 957. — Adiectivum est ap. Aratum 102 ἀνθρώπων κατεναντίη (*in conspectu*; v. l. κατεναντίον).

κατηφής κατηφής

+**καυστειρός**, *ardens, flagrans*. Hom. translato sensu: μάχης καυστειρῆς (sola haec genitivi forma usu venit) Λ 342, Μ 316. — Proprie Nic. th. 924 καυστείρης καμίνου (a καυστήρ) [4]). — Apud Homer. veteres in libris suis καυστειρῆς scriptum invenerunt; nam masculinum καυστειρός statuerunt quam formam Boeoticam pro καυστηρός esse dicit *EM* 493. 45, 660. 51, Herodian. π. καθ. προ. I. p. 199. 1 Lentz etc. cf. Lobeck proll. p. 262. — Formam καυστηρός primus habet Op-

---

[1]) Nonn. Dion. 14. 426, 29. 299 δίψῃ καρχαλέῃ κεκαφηότας, 42. 91 χείλεσι καρχαλέοισι. Vergil. Georg. III. 434 asperque siti atque exterritus aestu. — καρφαλέοι δίψει Bianor. Anth. P. IX. 272 v. Doederl. gloss. II. 229.

[2]) O. Schneider e cod. *Π* pro καρφαλέου.

[3]) Hom. *K* 360 καρχαρόδοντε κύνε *dentes asperos, acutos habentes*. Lycophr. 34 Τρίτωνος κάρχαρος κύων, schol. *K* 360 κάρχαρον τὸ τραχύ. — de λ et ρ alternantibus in καρχαλέος et καρχαρέος v. Lobeck proll. p. 112 et 135.

[4]) Sic codd.; O. Schneid. καυστειρῆς a καυστειρός, sed imitatus est Nicander Callimachum fr. 476 ὀπτήτειρα κάμινος. — De substantivis in ήτειρα a poet. Alex. pro adi. usurpatis v. Naeke opusc. II. p. 170.

pian. hal. 2. 509 *κ. κύων: Canicula* (Sirius) cf. Horat. carm. III. 13. 9 *flagrantis Caniculae.*

κεραός, vox epica, *cornutus.* ap. Hom. *ἔλαφος Γ* 24 et *ἄρνες δ* 85 *κερ.* dicuntur cf. Hesiod. op. 529; ap. Nicandr. al. 31 *Διώνυσος (ταυρόκερως)*, th. 213 serpens cui in capite tubera cornibus similia crescunt, ap. Theocr. I. 11 *τράγος*, XXV. 123 *βόες*, Apollon. II. 279. 691 *αἶγες;* Luna ap. Moschum II. 88 *κεραῆς Σελήνης.* — *„Corneus"* est ap. Callim. Apoll. 63 *κ. τοίχους;* Antipatr. Sidon. Anth. Pal. VI. 118 *βιός.*

+*κοτυλήρυτος* Hom. *Ψ* 34 *αἷμα κοτ.*, quod *κοτύλη* hauriri potest, *plurimum:* Aristonic. *ἡ διπλῆ, ὅτι ψιλῶς προςενεκτέον κοτυλήρυτον* (non *κοτυλήῤῥυτον*) *· οὐ γὰρ ἀπὸ τῆς ῥύσεως, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἀρύσαι · κοτύλη δὲ εἶδος ποτηρίου κοίλου. Ἀρίσταρχος · πολὺ ὥςτε κοτύλῃ ἀρύσασθαι* v. Lehrs Aristarch. p. 307[2]; aliter schol. D ap. Bekk. *κοτύλην πᾶν τὸ κοῖλον ἔλεγον ὥστε καὶ τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς κοτύλην λέγεσθαι* cf. schol. B et *EM* 533. 6. Apud Nicandr. in voce *κοτυλήρυτος κοτύλη* mensurae species est [1]): th. 549 *κοτυλήρυτον ὄξος ἀφύσσων ἢ οἴνης* sc. *κοτύλην cotylam aceti vel vini hauriens* schol. *μίξας τὰ προειρημένα κοτύλῃ οἴνου ἢ ὄξους.*

+*κρήγυος;* etymologia latet: Thiersch a *κέαρ* et *γαϝ-γαίω „quod animum laetum reddit"* ducit, Benfey a rad. skr. çlagh *laudare,* v. Seil. lex. Hom. ed. 7. — Hom. *Α* 106 *μάντι κακῶν οὔ πώ ποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας*, *EM* 537. 23 *τὸ ἀληθὲς καὶ ἀγαθόν*, Aristonic.: *ὅτι ἅπαξ εἴρηται τὸ κρήγυον καὶ οὐκ ἔστιν ἀληθές, ἀλλ' ἀγαθόν*, schol. ABL *τὶ τῷ κέαρι ἡδὺ καὶ προςηνὲς ὂ ταὐτόν ἐστι τῷ θυμῆρες* cf. *EM* l. l., Hesych. *ἀγαθόν, ὠφέλιμον, ὑγιές.* Eam quam Aristarchus rejecit significationem, *ἀληθής*, in voce *κρήγυος* ap. Hom. inesse putavit Theocr.(?) XX. 19 (cf. Buttm. lexil. I. p. 25) *ποιμένες εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον · οὐ καλὸς ἐμμί;* Archias Anth. Pal. V. 58 *Νήπι' Ἔρως, πορθεῖς με τὸ κρήγυον* [2]). — *„ἀγαθός"* est ap. Nicandr. th. 935 *τό τοι μέγα κρήγυον ἔσται utile* (schol. *ἡδύ*), Theocr. epigr. 21 *εἰ δ' ἐσσὶ κρηγυός τε καὶ παρὰ χρηστῶν*, Damaget. Anth. Pal. VII. 355. Utramque significationem *veri* et *grati κράγυος* et *κραγυότης* ap. Ps.-Pythagor. habent v. Cobet comment. philol. I. p. 9.

κτίλος mansuetus, a rad. ski, a qua skr. kši *tranquillus* et *κτί-ζω* Fick Kuhn. Z. f. v. Sprf. XX. p. 180. Substantivum *„aries"* est ap. Hom. *Γ* 196 *κτίλος ὣς ἐπιπωλεῖται στίχας ἀν-*

---

[1]) cf. *κοτύλη* al. 45. 507 etc.

[2]) alia v. Meineke Bucolic. p. 332[3].

δρῶν (*Ὀδυσσεύς*), *N* 496 *μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα*. Veteres *κτίλος* propie *mansuefactus* esse [1]), arietem [2]) autem ap. Hom. *κτ*. dictum esse putabant quia *συνήθης τῷ ποιμένι* esset. *EM* 324. 51, schol. B *Γ* 196 *ὡς πρᾶος καὶ χειροήθης κριός*. Hanc notionem quam propriam existimabant vocabulum apud Nicandrum [3]) habet th. 471 *κτίλα μῆλα*, schol. *τὰ ἥμερα καὶ τὰ ἑπόμενα τῷ κτίλῳ τουτέστι τῷ προηγουμένῳ κριῷ* cf. schol. 452. — th. 452 *ὀρνίθων τε τόκον κτίλα τ' ὤεα βρύκων*, *EM* 822. 49 *τὰ τῶν ἡμέρων ὀρνίθων ὠὰ κτίλα καλεῖ*. In usu adiectivi Nicander secutus est Hesiodum fr. 205 Göttl. (239 Kink.) *χρὴ δέ σε πατρὶ — κτίλον ἔμμεναι* [4]) et Empedoclem schol. Nic. th. 452 (v. 229 Sturz) *θῆρές τ' οἰωνοί τε — κτίλα καὶ ἀνθρώποισι προσηνῆ*. — cf. Parthen. narrat. 10 *κύνες κτ.* [5]).

λαχνήεις [6]) *lanuginosus*. Nic. th. 730 *λαχνῆεν φαλάγγιον* (serpentium species), Eutecn. *πεφύκασι τρίχες ἐξ αὐτοῦ*. — „*hirsutus*“, „*villosus*“ est ap. Hom. *φῆρες* i. e. Centauri *B* 743, *στήθεα* *Σ* 415, *δέρμα συὸς* I. 548. Apoll. Rh. I. 1312 *κάρη καὶ στήθεα λ*. Glauci.

λαχειδής v. *ἐλάχεια*.

λαχύφλοιος v. *ἐλάχεια*.

+**λαοφόρος** *populum ferens, publicus*. Nic. al. 218 *λαοφόροισι κελεύθοις*. Hom. *O* 682 *λαοφόρον καθ' ὁδόν*. Theocr. XXV. 155 *λ. κελεύθου* [7]).

λειριόεις *liliaceus* i. e. *tener, suavis* Hom. *N* 830 *λ. χρόα*, *Γ* 152 *ὄπα λειριόεσσαν* cicadae (v. interpret.). — Apud Nicandrum qui terminationem *όεις* pro genetivo possessivo usurpat [8]) *λειριόεν κάρη* al. 406 est *τοῦ λειρίου κ.* — cf. *ἀμπελόεις* Hom. *Γ* 184 *quod vitibus abundat* — sed *καυλέα ἀμπελόεντα* al. 142 pro *καυλέα ἀμπέλου* dictum est, *ἀμπελόεις* (*ἀμπελοέσσας*)

---

[1]) cf. verba *κτιλόω* (Herodot.) et *κτιλεύω* (Pind. fragm.) *mansuefacio*.

[2]) Apollon. lex. 104. 40 *ὁ ἡγούμενος τῆς ποίμνης κριός*, *EM* 542. 33 Hesych, sed schol. V *Γ* 196 ap. Bekk. *τινὲς δὲ τὸν ποιμένα*.

[3]) *EM* 542. 42 *οἱ δὲ νεώτεροι τάσσουσι τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ εἰθισμένου καὶ γεγονότος ἡμέρου ζῴου* (cicuris).

[4]) ad quem locum Hesychii glossa *κτίλον συνήθη* spectare videtur.

[5]) ex poeta ignoto Alexandrino.

[6]) *λάχνη* vox poet.; *λ*. Homerus lanuginem tunicae novae dicit *K* 134, adolescentium nondum barbatorum *λ* 319, Thersitae capitis *B* 219. — pro *θρίξ* usurpabant poetae Alexandrini: Nicand. al. 410 *λ*. hominis ut Apollon. Rh. IV. 1531, ichneumonis th. 204, *βλεφάρων* th. 730. — *λ*. tauri Apollon. Rh. I. 325. — de plantarum foliis dixit Oppian. hal. IV. 167. 380 (eundem significatum nonnumquam *κόμη* et *χαίτη* habent.)

[7]) Apud Herodotum *λεωφόρος* cum *ὁδός* coniungitur aut pro substantivo est.

[8]) v. Lingenberg, quaestiones Nicandreae p. 24.

ἕλικας al. 266 pro ἑλ. ἀμπέλου. — ἰχθυόεις, *piscium plenus*, ap. Hom. πόντος dicitur; γευθμὸς ἰχθυόεις Nic. al. 468 est *gustus piscarius* i. e. *g. qualis piscium est*; sed ἀνθεμόεις et ap. Hom. et ap. Nicandr. th. 610, al. 451 „*floribus obsitus*" significat.

λεπταλέος *vox* appellatur ap Hom. Σ 571 λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν λεπταλέῃ φωνῇ, Apollon. Rh. III. 709 ὦρτο δ' ἰωὴ λεπταλέη διὰ δώματα. — Adverbium de tibiarum sono usurpavit Callim. Dion. 243 ὑπήεισαν δὲ λίγειαι λεπταλέον σύριγγες. — *Vestimenta* λεπταλέα dicit Apollon. Rh.: χιτῶνας III. 875, φᾶρος II. 31, ἑανόν IV. 169. — filum Antipater Sidon. Anth. Pal. VI. 174 τεῦξαι λεπταλέον στάμον' ἐπισταμέναι. — *rorem* Nicand.: th. 847 λεπταλέη νοτίς. — ad *aërem* transfertur a Pallad. Anth. Pal. X. 75, ad δόνακας a Paul. Silentiar. VI. 66. 8. — Vulcani πόδες λεπταλέοι nominantur Nonn. Dion. IX. 230.

λευγαλέος *tristis* a st. λυγ., a qua λυγρός, Curtius Etym. p. 183[5]. Hom. θάνατος Φ 281, πτωχός π 273 etc. *EM* 561. 31 schol. A Ι 119 παρὰ τὸ λοιγὸν λοιγαλέον καὶ μεταθέσει τῶν στοιχείων λευγαλέον. — alias etymol. v. Eustath. 1437. 35. „*Perniciosus*" est ap. Nicand. th. 836 ἔφθιτο λευγαλέοιο τυπείς ἁλίου ὑπὸ κέντρου (Ὀδυσσεύς) ut Hom. I. 119 λ. φρένες, Υ 109 ἔπεα λ.; de Apollonio Rh. v. Merkel p. CXLIX. — Arat. 108 λ. νεῖκος. — χιτῶνα Philetas fr. 6 λευγαλέον i. e. *sordidum* vel *laceratum* dixit, Hesych. λευγαλέῳ· εὐτελεῖ. — *Humidi* significationem [1]) apud poetas Alexandrinos non habet.

λοιγός, quod ap. Hom. substantivum est, Nicander pro λοίγιος posuit th. 61 λ. ἰδόντα, 243 πληγήν, 733 ἔμετον (subst. est v. 815), eadem insolentia qua κύανος [2]) th. 438 pro κυάνεος (th. 299. 729 etc.), αἴθαλος th. 659 pro αἰθαλέος (th. 750) vel αἰθαλόεις (th. 420), ὄρφνος [3]) th. 656 fr. 74. 61 pro ὄρφνιος vel ὄρφνινος vel ὀρφναῖος cf. πέλωρος al. 381 (Hom. et saep. Hesiod.) pro πελώριος, φοινός th. 146. 675 (Homer.

---

[1]) schol. A I. 119. ἡ διπλῆ ὅτι οἱ νεώτεροι (velut Sophocl. Etym. magn. 561. 27 μύρῳ — μόρῳ Lehrs — λευγαλέῳ) δίυγρον v. Lehrs, Aristarch. p. 106[2]. — ita interpretabantur Hom. Φ 281 νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, *EM* 561. 28: τῷ διύγρῳ θανάτῳ τουτέστι τῷ δι' ὕδατος ..... παρὰ τὸ χεύω, χευαλέον. cf. Merkel proll. p. CXLV.

[2]) unde κυανώτερος Lucian. Philopseud. § 21, Philostr. imagg. I. 6. 772. (Lobeck proll. p. 317). — positivus κυανός exstat etiam ap. Dion. Perieg. 183. 1105.

[3]) in hoc vocabulo Nicandro fortasse obversabatur Hom. Ω 316 [αἰετόν] μόρφνον, quod nonnulli pro adiectivo (*niger*) sumpserunt et ab ὄρφνη πλεονασμῷ τοῦ μ derivarunt v. schol. — Aristarcho μόρφνος — εἶδος ἀετοῦ erat.

Π 159) pro *φοίνιος* (al. 492) [1]. — *λοιγός*, ut ap. Nicandr., adiectivum est ap. Erycium Anth. Pal. VII. 368 *λοιγός Ἄρης* et ap. Gregor. Nazianz. *λοιγὸς ὄλεθρος* v. Jacobs Anth. Pal. III. 305. — *λοιγής* Nicander ausus est al. 256 *λοιγεῖ συρμῷ*, th. 921 *λοιγεῖ τύψει*, ut multa alia adi. in adiectivorum in *ης* normam traduxit quae forma in *ος* usitatiora sunt: *ἀγραυλής* th. 78. 473, *ἀεργής* fr. 72, *ἀβληχρής* th. 885, *ἀειναής* fr. 78, *ἀργής* th. 856, *ἐπαρωγής* al. 110, *σκληρής* al. 491, *παλιντροπής* 402, cf. Lobeck elem. path. I. 423, Lobeck Ajac. 604. p. 244³; de Callimacho v. Schneider I. p. 313.

μακεδνός procerus. Hom. *η* 100 *αἴγειρος μ.*, Nic. th. 472 *ἐλάτῃσι μακεδναῖς*, Lycophr. 1273 *μ. νάπαι.* — grammaticorum inventum ad explanandam formam *μακεδνός* est *μηκεδανός*: Eustath. 1571. 47 *παρὰ τὸ μᾶκος (μῆκος) μακεδανή καὶ μακεδνή*, Hesych. *μακεδνή μηκεδανή* = Apollon. lex. 109. 34 [2]. Poetae adiectivo *μηκεδανός* non usi sunt ante Nonn. Dionys. 35. 329 *ὄμμασι μηκεδανοῖσι*, 40. 95 *μηκεδανοῖς μελέεσσι.* alia v. Lobeck ad Soph. Ajac. 931 p. 335³ not. 1.

†*μάσσων* comparat. epic. pro *μακρότερος* (Buttm. gr. ampl. I. p. 270). Hom. *θ* 203 *τάχα δ' ὕστερον ἄλλον ἥσειν* (discum) *ἢ τοσσοῦτον οἴομαι ἢ ἔτι μᾶσσον. μᾶσσον* ut *τοσσοῦτον* adverbium „*longius*" est, sed *μάσσων* num idem quod *μακρότερος* esset, veteres dubii erant. *EM* 157. 40 *ἐγγύτερος, ἐγγίων, ἔσσων καὶ ἄσσων ὡς μέγας, μεγάτερος, μεγίων, μέσσων καὶ μάσσων*, *EM* 574. 173 *μάσσων .... ὥς τινες παρὰ τὸ μέγας*, Apoll. lex. 110. 6 *τὸ πλεῖον ἤτοι μεῖζον*, Suid. II. 1, p. 721 *μᾶσσον μεῖζον.* — contra *EM* 574. 172 *ἔστιν οὖν μακρότερος μακρίων μακίων καὶ μάσσων*, Eustath. 1592. 1 *μακρότερον.* — „*μακρότερος*" est ap. Nicand. th. 223 *μῆκος μάσσων (longior)*, 386 *πάχετον (παχύτερον) καὶ μάσσονα.* — *μᾶσσον* adv., *longius*, Schneider Callim. fr. anon. 46 [3]. — Notionem „*μείζων*" habet ap. Callim. Dian. 102,

---

[1]) de terminationibus *ος* et *εος*, *ος* et *ιος* in adiect. fluctuantibus v. Lobeck proll. 101, elem. I. 416. — de substantivis et adiectivis forma non diversis, sed plerumque accentu distinctis v. Lobeck parall. p. 341 sqq. — epsilon inseruit Nicander adiectivis materialibus (poetarum more Lobeck proll. p. 246) — primus — *ἰρίνεος* pro *ἴρινος* al. 156. 203 (subst. *τὸ ἰρίνεον* = *τὸ ἴρινον* al. 241), *κεδρίνεος* pro *κέδρινος* al. 488, cum Homero Euripid. Theocrit. Nonno *λαΐνεος* pro *λάινος* th. 952.

[2]) sed non omnibus haec explicatio accepta erat: schol. B *η* 106 *μακεδνὴ γίνεται ἀπὸ τοῦ μῆκος καὶ τοῦ δίνη· καὶ μακεδνή ἡ ἐκ τοῦ μήκους δινουμένη.*

[3]) *ἐπὶ μᾶσσον* Choerilus ap. Suid. fr. 8 Kink. cf. Naeke opusc. I. p. 150. — Theocr. XXII. 113 *μάσσονα γυῖα*, Ahrens ex optim. libr. *πάσσονα γ.*

quem Cobet. Mnemos. X. p. 424 vituperavit: *ἔλαφοι μάσσονες ἢ ταῦροι* [1]). — *„diutius“* est *ἐπὶ μᾶσσον* Callim. Cer. 93 v. O. Schneider p. 386 (cf. p. 33, not. 3).

μενοεικής animo aptus i. e. *gratus*. Hesych. *μενοεικέα· πολλήν, προσηνῆ, δαψιλῆ*, Aristonic. *Ψ* 139 *ὅτι τινὲς τὸ μενοεικὲς πολὺ ἀπέδοσαν, ἔστι δὲ τὸ τῷ μένει ἐοικὸς οἷον τὸ ἀρεστόν*, Apollon. lex. 111. 7, schol. BVQ *ξ* 232, *π* 429 cet., *EM* 580. 8. — schol. B *ε* 166 *ἢ ἐντιθέντα μένος ἢ πρέποντα τῷ μένει ἢ ἀρκετόν*. — *μενοεικής* non est „*πολύς*“ ap. Nicandr. th. 507 *κοτύλη μενοεικέος οἴνης* (i. e. *οἴνου*). — Ambiguum est Apoll. Rh. I. 667 *δῶρα μ.*; *„gratus“* II. 492, III. 984, III. 1353.

μέρμερος a st. *μερ* quae est in *μέριμνα* et me-mor, Curtius Etym. p. 330[5]. Hom. *μέρμερα ἔργα* et *μέρμερα*. recte schol. A *K* 48 *μερίμνης καὶ φροντίδος ἄξια· καταστρέφει δὲ εἰς τὰ κακά*, *EM* 580. 23 Hesych. *χαλεπά, δεινά, φροντίδος ἄξια*. — in *mali* notionem inclinat Lycophr. 949 *μερμέραν βλάβην*, Nicand. th. 248 *ἀδρανίη μέρμερος*, cf. Hesiod. theog. 603 *μέρμερα ἔργα γυναικῶν*. — in malam partem non est accipiendum Dion. Perieg. 350 *μέρμερον ἔθνος Λατίνων praepotentem* v. Bernh. p. 608.

μεταμώνιος vanus, irritus. explicant *μετανεμώνιος*, aliter Düntzer K. Z. f. vgl. Sprf. XII. 5. Hom. *μεταμώνια βάζειν, τιθέναι* (v. l. *μεταμώλια*). Apoll. lex. 112. 3 *ἀπὸ τοῦ μετὰ τῶν ἀνέμων ἰέναι, οἷον ἀνεμοφόρητα· οἱ δὲ τὰ μεταμελείας ἄξια* (i. e. *μεταμώλια*) cf. schol. Apollon. Rh. I. 491. — Apoll. III. 1096 *μ. ἀγορεύειν*, 1121. 1484 *μ. μοχθήσαντες*, IV. 386 *δέρος οἴχοιτο μεταμώνιον* cf. I. 491. — Theocr. XXII. 181 *μεταμώνια θήσειν*. — Nicand. th. 737 *τύμμα μ. innoxium*, 152 *δάχμα μ.*

μολοβρός. Curtius p. 370 *μολ-οβρό-ς „Schmutzferkel“* (cf. *μέλας* et *ὄβριον*). Hom. *ρ* 219, *σ* 26 *homo vorax*. Apollon. lex. 113. 25 *τὸν μολίσκοντα ἐπὶ τὴν βορὰν* (schol. QV *ρ* 219) *οἱονεὶ γαστρίμαργον ἢ ἐπαίτην ἢ ἀλήτην ἢ καὶ πτωχὸν ἢ τὸν μόλις προβαίνοντα ἢ ἁρπακτικόν* cf. Eustath. 1817. 19, *EM* 590. 5, Hesych. [2]). — Apud Lycophr. 775 *μ.* Ulysses est ut ap. Hom. — Adiectivum est Nicand. th. 662 *μέσσῃ δ' ἐν κεφαλῇ δύεται πεδόεσσα* [3]) *(humilis), μολοβρή* (cha-

---

[1]) ubi num loci Homerici falsa interpretatione ductus an quemadmodum *μακρός* pro *μέγας* dicitur (v. Schneider Callim. I. p. 223 et Lobeck ad Aiac. 130 a Schneid. laudatum) *μάσσων* pro *μείζων* usurpaverit, haud facilis est existimatio.

[2]) v. Nauck de Aristoph. Byz. p. 117 sqq.

[3]) schol. ap. J. G. Schneid. *καυλὸν οὐκ ἔχει, ἀλλ' ἐν μέσοις τοῖς φύλλοις ἐστὶν ἡ κεφαλὴ κειμένη*.

maeleonis herbae), schol. *πεδόεσσα μολοβρὴ ἤτοι χαμαιπετής, χαμηλή, διὸ καὶ μολοβρήν εἶπεν· μολοβρὴ δὲ οἱονεὶ μολιβοειδὴς* [1]) *ἢ μόλις αὐξανομένη ἢ ταπεινὴ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ταπεινῶν τῶν ἐπὶ τὴν βορὰν μολούντων.* Voluit ut videtur voce *μολοβρή* idem quod voce *πεδόεσσα* significare, sed quam etymologiam expresserit latet; Curtius l. l. vocem ap. Nic. explicat *„niger, sordidus"*.

μορόεις: Goebel lexil. II. 250 *„mori colorem habens"*. Hom. Ξ 183, σ 298 *ἕρματα (inaures) τρίγληνα μορόεντα.* Interpretabantur 1) *μετὰ πολλοῦ μόρου καὶ κακοπαθείας γενόμενα* schol. ABL Ξ 183, schol. σ 298, Hesych. *EM* 591. 10. 2) Apollon. lex. 113. 30 *οἷον ἀθάνατα μόρου μὴ μετέχοντα* [2]). — Apud Nicandrum quid denotet dubium est: de notione *λιπαρός* cogitavit O. Schneid. p. 208 al. 455 *ποτὸν μορόεντος (μορυέσσης) ἐλαίης,* ubi *ἐλαίη* et *olea* et i. q. *ἔλαιον, oleum* [3]), esse potest cf. *ἀργῆεν ἔλαιον* al. 98. 204, th. 592. Scholiorum Homeric., Etymologi, Hesychii etymologiam Nicandrum probasse, inde aliquis coniiciat quod al. 426 *ἔλαιον* dicitur *ἀτμένιον* [4]) cf. al. 178 *ἀτμένιον λίπος,* schol. *τὸ μετὰ πολλοῦ καμάτου γενόμενον διὰ τὴν τοῦ ἐλαίου σκευασίαν.* In aliam coniecturam eo quod *EM* 590. 43 traditur inducor: *μορίαν· οἱ μὲν πᾶσαν ἐλαίαν οὕτω καλοῦσιν, οἱ δὲ τὰς ἱερὰς τῷ θεῷ. Ζήνων δὲ ὁ Μύνδιος, ὅτι τὸ βρύον τῶν ἐλαιῶν ἐκάλουν μόρον· ἔνθεν αἱ ἀνθοῦσαι ἐλαῖαι μορίαι ἐλέγοντο.* Cum vocibus igitur *μορία* vel *μόρος τὸ βρύον τῶν ἐλαιῶν* vocabulo *μορόεις* ratio aliqua intercedere ap. Nic. potest. — Num *λιπαρός* an *„multo cum labore factus"* an aliud quid significet, incertum est etiam al. 130 *κυκεῶνα, νηστείρης Δηοῦς μορόεν ποτόν* (schol. *τὸ ἐν κακοπαθείᾳ ποθέν*) et al. 136 *χηνὸς μορόεν ποτόν,* schol. *τὸ μετὰ πόνου γενόμενον καὶ ἑψόμενον [ἢ μορίδιον ἀντὶ τοῦ αἴσιμον ἢ τὸ ἁρμόζον τῷ πάθει]*, schol. ap. J. G. Schneid. *πολυέψητον,* cf. al. 229 *χηνὸς νέον ὀρταλιχῆα πυρὸς μεμορημένον αὐγαῖς,* schol. *ἑψηθέντα τῷ πυρί.* — Aut *μετὰ πολλοῦ καμάτου γενόμενα* aut *splendida* sunt *τεύχεα μορόεντα* Quint. Smyrn. I. 152 (cf. 150 *τοίη μαρμαίρεσκεν*), Hom. Σ 617 *τεύχεα μαρμαίροντα* v. Doederl. gloss. III. 353. — A *μόρος, fatum, mors,*

---

[1]) cf. Hesych. *μολοβρόν· τὸ μολιβοειδές.*

[2]) legebat igitur *τρίγλην' ἀμορόεντα,* contra Aristarchus *ἀπὸ τοῦ μ ποιεῖται τὴν διαστολήν* schol. A Ξ 183.

[3]) cf. al. 494. — *οἴνης* pro *οἴνου* th. 507.

[4]) *ἀτμένες· δοῦλοι* v. Schneider Callim. II. p. 680 et Nauck Aristoph. Byz. p. 194 not.

ducendum videtur *μορόεις (fatalis, perniciosus)* [1]) al. 569 φρύνοιο ὅς ποτὶ θάμνοις εἴαρι προςφύεται μορόεις λιχμώμενος ἕρσην, schol. ὁ κακοποιὸς ἤγουν ὁ μόρον ἄγων.

νηλειής *non miserans.* Homerica et apud posteriores usitatior forma est νηλεής, νηλειής Hesiodi theog. 770 et hymni in Vener. 245 (Apollon. Rh. I. 610, IV. 476. 1503 etc.). νηλ. dicuntur ap. Hom. *homines*, θυμός, ἦτορ, ἦμαρ (mortis), praecipue χαλκός, i. e. *gladius, culter, hasta* simil. Ad iridis folia *gladii speciem referentia* transtulit Nicander in fr. 74 ab Athenaeo servato v., 36 ubi Schweighaeus. codicum scripturam φυλλάδαν ἠλείην in φυλλάδα νηλείην [2]) correxit et *saeva folia* i. e. *folia ensiformia*, quo Homericae locutioni νηλέϊ χαλκῷ Nicander allusisset, interpretatus est.

νηπίαχος ap. Hom. infantium epitheton est *B* 338, *Z* 408, *Π* 263, idem ap. Apollon. Rhod. IV. 137, Kaibel epigr. 346. 2, 431. 6, 698. 2, 1046. 16, Add. 241 a 10. — *„infans"* (adiect.) est Apoll. Rh. I. 1212, II. 510, Bion. 5. 2 (Ἔρως). Phaedimus Anthol. Palat. VI. 271 νηπίαχον καὶ εἰςέτι παῖδα. Parmenio Anth. Pal. IX. 114 νηπίαχοις = παισίν [3]). — Ab hoc usu declinavit Nicander th. 800 ἀνδράσι ... νηπιάχοις *(stultis).*

νήχυτος. $\overline{\text{νη}}$ intentivam vim habere nonnulli in adiectivis Homericis νήδυμος, νηλιτής, νήποινος sim. putabant, e. g. schol. B τ 498 (= Apoll. lex. 116. 22) νηλίτιδες Ἀρίσταρχος τοὺς πολυαμαρτήτους, τοῦ $\overline{\text{νη}}$ ἐπιτατικοῦ ὄντος· ἄμεινον δὲ τοὺς ἀναμαρτήτους, Eustath. 163. 28 νήδυμος .... ἢ ἄγαν δύνων παρὰ τὸ $\overline{\text{νη}}$ ἐπιτατικὸν καὶ τὸ δύω .... — $\overline{\text{νη}}$ igitur quum ἐπιτατικόν putarent verisimile est Alexandrinos poetas formasse νήχυτος, quod *late fusus* significat: schol. Apoll. Rh. III. 530 πολύχυτος. — Qui νήχυτος usurpaverit neminem scimus ante Philetam *EM* 602. 40 [4]) (Bach fr. 24 p. 59) νήχυτον ὕδωρ = Apoll. Rh. III. 530, cf. Nicand. al. 174 ἀχύνετον ὕδωρ [5]), Dionys. Perieg. 126 νήχυτος κόλπος, Cal-

---

[1]) v. πάχετος. — Quint. Smyrn. IV. 402 μορόεντος κακοῦ.

[2]) de accusat. νηλείην Aeolum more a nominativo νηλειής formata v. O. Schneider p. 103.

[3]) cf. Mosch. 4. 22 ἔτι νηπιάχοντας.. avium pullos.

[4]) $\overline{\text{νη}}$ στερητικόν ἐστιν ἐπίῤῥημα, ὁρᾶται δὲ καὶ ἐπιτατικὸν ὡς ἐν τῷ νηλής, νήνεμος· νήχυτον ὕδωρ, Φιλητᾶς (ὡς ἐν τῷ νηλής, νήνεμος ante ὁρᾶται transponendum.).

[5]) de qua voce v. Lobeck elem. I. 34. Praeter Nicandrum eâ usus est Dionysius Bassaricorum scriptor schol. Apollon. Rh. III. 530 νήχυτον .... καὶ „ἀχύνετον ὕδωρ" [τὸ πολύχυτον· καὶ ἀχύνετον explev.

lim. fr. 313 πέδιλα τὰ μὴ πύσε νήχυτος εὐρώς *Aegei calcei a Theseo e rupe prolati quos mucor non putrefecerat*, ubi νήχυτος *humidus* est v. Naeke de Hecal. p. 87. — Apollon. Rh. IV. 1367 σεισάμενος γυίων ἄπο νήχυτον ἅλμην, quem locum fortasse ante oculos habuit Nicander al. 587 χέαι δ' ἀπὸ νήχυτον ἱδρῶ, schol. τὸν πολύχυτον, τὸν πολὺν ἱδρῶτα. de recentioribus poetis v. Naeke l. l. — A communi usu recedit Nicander ther. 33 ὅτε φωλεὸν εἴαρι φεύγων (serpens) ὄμμασιν ἀμβλώσσει, μαράθου δὲ ἑ νήχυτος ὄρπηξ *(caulis)* βοσκηθεὶς ὠκύν τε καὶ αὐγήεντα τίθησι, ubi νήχ. et pro πολύχυτος *(reichlich sich ergiessend* i. e. *longus* aut *vigens)* accipi potest ut dicitur πολυχεύμονα φύλλα [1]) (Lobeck elem. I. 201), et pro νεήχυτος (Lobeck l. l.) cf. ὁρμίνοιο νέην χύσιν al. 605, et pro simplici χυτός *(fluidus, herabwallend)*. Simillimus loco de quo agitur est ther. vers. 390, ubi ejusdem μαράθου χυτὸν ἔρνος περιβιβόσκεσθαι serpentes *vere* dicuntur [2]); itemque χυτός vocabulo utitur Nicandrum imitans Andromachus th. 28 (Lobeck l. l.) χυτὸν βόσκονται ἀν' ἄλσος διζόμενοι χλωρὸν σπέρμα λαβεῖν μαράθου [3]).

νιφόεις, *nivis plenus*, ap. Homer. montium epitheton est, Nicand. th. 145 νιφόεσσα Ὄθρυς cf. 440, 502, al. 152. *„albus"* est nivis ratione nulla habita th. 958 Κλάρου νιφόεσσα πολίχνη cf. Hom. *B* 647 ἀργινόεντα Λύκαστον, 656 Κάμειρος ἀργ. v. O. Schneid. p. 152. — th. 881 νιφόεν σκίλλης κάρη, 291 νιφόεντα κεράατα serpentis, al. 252 ὀπῷ νιφόεντι, cf. Nonn. XI. 488 ν. προσώπῳ, Bintz de adi. epic. p. 27.

ὀκριόεις [4]) *multa acumina habens.* Hom. de *lapidibus rudibus* quales hostibus immittuntur: λίθος, πέτρος, μάρμαρος, χερμάδιον; Nicand. de *montibus* th. 470 ὀκρ. οὔρεα, Apollon. Rh. I. 103 Διυδύμου ὀκριόεντος. *„acutus"* est ap. Theocr. 25.

Keil] το πολὺ κατὰ Ἴωνας καὶ Σικελιώτας· Διονύσιος· πλαζομέναις ἵνα λύσσαν ἀχύνετον (*insanabilem* aut πολύχυτον, Lobeck) ἧκα βαλοῦσα v. Keil.

[1]) χυτός vocabulo Nicander de arborum herbarumque foliis, ramis, fructibus e trunco vel ramo quodammodo effusis saepissime utitur th. 503 amaraci χυτὴ χαίτη, th. 530 σπέρμα χυτὸν ἄγνου; substantivum χυτόν *„germen"* est fr. 74. 20, cf. th. 569 ἀπεχεύατο ποίη, fr. 74. 34 φυλλάδα ἐκχεύετον v. J. G. Schneider theriac. p. 273, O. Schneider p. 99.

[2]) scilic. ut ὠκεῖς et αὐγήεντες (ὀξυδερκεῖς) fiant: nam (schol. ad v. 390) μαράθου ἀποτρώγοντα τὰ ἑρπετὰ ὀξυδερκέστερα γίνεται.

[3]) Qui locus a Lobeck comparatur Lucret. II. 596 *fluidae frondes* nunc legitur *fluvios, frondes.*

[4]) saepe in libris mss. cum ὀκρυόεις *frigidus* permutatur v. Köchly ad Quint. Sm. I. 259.

231 ὀ. βέλος, Quint. Smyrn. I. 259 ἔγχεϊ ὀκριόεντι. de Nonno Bintz p. 28: Nonn. 14. 393 ὀ. ἀκωκήν.)

ὀλίζων. ὑπολίζονες legitur Hom. Σ 519 Λαοὶ δ' ὑπολίζονες ἦσαν [1]), ubi dubitabant num de multitudine an de corporis magnitudine vel viribus dictum esset, schol. B ἥττους τῷ μεγέθει τοῦ σώματος, ὁ δὲ Ἐπαφρόδιτος τῇ δυνάμει· φησὶ δὲ Ὅμηρον τὸ ὀλίγον οὐδέποτε ἐπ' ἀριθμοῦ τάσσειν, ἀλλ' ἐπὶ μεγέθους; Eust. 1160. 14 ἐπὶ πλήθους, schol. A σημαίνει ὀλίγοι. — De magnitudine vel de viribus usurparunt Nicander [2]) th. 212 ἀν' Εὐρώπην ὀλίζονα ἑρπετά *serpentes Europa corpore minores fert,* 372 ἀμφίσβαιναν ὀλίζωνα (v. O. Schneid. ad th. 123), 123 Πληϊάδες αἴθ' ὑπὸ Ταύρου ἀλκαίην *(caudam)* ὀλίζωνες φορέονται, Callim. Jov. 72 μακάρεσσιν ὀλίζοσιν *inferioribus,* Dion. P. 239 ὀλίζονος ἔμμορε τιμῆς. — Positivi forma videtur ὀλίζον Lycophr. 627 μετοχλίσας ὀλίζον [schol. ὀλίγον *paulum.*], quam Ionum recentiorum formam [3]) pro ὀλίγον esse Heraclides Pont. ap. Eustath. 1643. 1 dicit: τὸ ὀλίγον ὀλίζον καθ' Ἡρακλείδην Ἴωνές φασιν οἱ νεώτεροι τῷ ζῆτα ἀντὶ τοῦ γ χρώμενοι. A positivo igitur ὀλίζος formatum esse potest comparat. ὀλιζότερος Nicand. al. 479, Oppian. cyn. I. 407 [4]).

ὀλοφυδνός *lamentabilis:* ὀλοφυδ-νός : ὀλυφύζω = ἀλαπαδ-νός : ἀλαπάζω, Curtius Etym. p. 653. Hom. activ. significatu: ἔπος ὀλοφυδνὸν ἔειπε etc., — sensu passivo Nicand. th. 682 ὀλοφυδνὰ χίμετλα *(perniones Frostbeulen).* — ὀλοφυδνά

---

[1]) ὑπ' ὀλίζονες scripturam videtur Hesych. v. ὀλίζονες respicere cf. Apoll. lex. p. 120. 7. — forma ὀλείζων in tribus titulis (ante Euclid. aet. scr.) obvia est ap. Kirchhoff. C. J. Attic. I. p. 1, 9, 37, cf. Nauck Mél. gréco-rom. IV. 36).

[2]) quem ad modum dixit th. 204 ὀλίγον δέμας, 812 ὀλίγη σκολόπενδρα, th. 119 ἔχις πλειοτέρη, Apollon. Rh. I. 760 βούπαις πολλός pro μέγας, Theocr. XXII. 156 Σπάρτη πολλή cf. v. 113, I. 47 ὀλίγος κοῦρος v. Meineke p. 184³. — de qua significationis permutatione v. Lobeck ad Soph. Aiac. 130, p. 105³.

[3]) de formis neo-ionicis ap. poet. Alexandrin., quae tamen ut reliquarum dialectorum formae non eis amplius dialecticae sed poeticae erant (Meineke diatrib. in Call. h. Cerer. 136 p. 243), cf. Naeke de Hecal. p. 82.

[4]) cf. ἔχις πλειοτέρη th. 119 = Hom. ι 359, Arat. 1080, Callim. fr. 331 πλειοτέρῃ φάρυγι, Strato Anth. Pal. XII. 17 πλειότερον θάλπος, quod a πλεῖος (Hom. μ 92, ι 71) derivatum esse voluit *EM* 675. 19. — Verum sunt etiam comparativi in τερος qui aperte a comparativis in ων propagati sint: χειρότερος (Homer.), χερειότερος (Hesiod.), μειζονώτερος (Aeschyl.), κακιότερος (Strato Anthol.), μειότερος (Maximus) cet., de quibus v. Schneider, Callim. II. p. 543.

adverb. (activ.) est ap. Anytam Anth. Pal. VII. 486 ὀλοφυδνὰ ἐβόασε.

ὀλοφώιος *perniciosus* [1]). Neutrum plural. exstat. ap. Homerum ὀλοφώια εἰδώς δ 460 (Proteus), ὀλοφώια δήνεα Κίρκης δ 410. — ut Hom. Apollon. Rh. I. 476 φρονέεις ὀλοφώια, sed IV. 476 ὀλοφώιον ἔργον. — Nicand. th. 1 σίνη ὀλοφώια θηρῶν, th. 327 ὀλοφώιος ἰός. — *feras* ὀλ. dicit Theocr. XXV. 185 λύκων ὀλοφώιον ἔρνος.

ὄμβριμος quid ap. Hom. [2]) sit, notum. — ab ὄμβρος derivare placuit Nicandro th. 388 ὄμβριμος αἶα *terra imbri humida facta.*

ὀμφαλόεις, *umbilico vel umbilicis ornatus,* ap. Homer. scuti epitheton est [ζυγόν Ω 269] cf. Nonn. 5. 44 etc., Bintz de adi. ep. p. 28. — Nicand. al. 348 συκέης πόσιν ὀμφαλόεσσαν i. e. σύκης ὀμφαλοέσσης πόσιν [3]), schol. ἐκ σύκων τῶν ὀμφαλοὺς ἐχόντων· τὰ γὰρ σῦκα κάτω τρύπας ἔχουσι δίκην ὀμφαλοῦ [4]), aut *ficus* significatur *una cum* ὀμφαλῷ i. e. *pediculo lecta* cf. Anthol. Pal. VI. 22 σῦκον ἐπομφάλιον (J. G. Schneider p. 188); eadem dubitatio est in σῦκα ὀμφάλεια Phot. lex. p. 335. 15 v. Passow lex. v. ὀμφάλειος. — al. 7 ἄρκτον ὑπ' ὀμφαλόεσσαν i. e. *quae in* ὀμφαλῷ *coeli, medio coelo est* (de hac interpretatione et aliis v. schol., Hesychium, J. G. Schneider p. 79, O. Schneider p. 152).

ὀπταλέος *assatus.* Hom. sola κρέα ὀπταλέα dicit Δ 345 etc. = Eratosthen. fr. 35 Hiller. — Ad ἀκοσταί (κριθαί) posuit Nicander, ut sit „*frictus*", al. 106 ἐν ὀπταλέῃσιν ἀκοσταῖς (Mein. anal. alex. p. 45 αὐσταλέῃσιν, sed. v. O. Schneid.).

ὀρέστερος v. ἀγρότερος.

+ὀσσάτιος = ὅσος Homer. Ε 758 ὅσσ. λαός, Nic. th. 570 τόσσον — ὀσσάτιόν περ = Apollon. Rh. I. 372 et 486. — Primus(? [5]) finxit Nicand. ἐσχάτιος th. 746 = Oppian. cyneg. I. 124, Callim. μεσσάτιος Dian. 78 = Nic. th. 104 (Hom. μέσσατος), Apollon. Rh. τοσσάτιον = Dion. Per. 363 [6]), cf. ὑστάτιος Hom. Ο 634 etc., Callim. Apoll. 79

[1]) ab ὀλῶ φώς EM 622. 36. — ὀλοφώια· ἄνδρας ὀλλύντα schol. Nicand. ther. 1. — ex ὀλοιός (ὀλώιος) oriundum dicit Lobeck proll. p. 148, cf. elem. I. 456, quem alii secuti sunt.

[2]) praefertur nunc scriptura ὄβριμος (st. βρι.; o protheticum est, Curtius Etym. p. 533.).

[3]) de enallage v. βρότεος.

[4]) alias interpret. v. ibidem.

[5]) Schneider Callim. fr. anon. 88 ἐσχατίην ὑπὸ πέζαν (Callim?).

[6]) errat igitur Bernhardy ad Dion. Per. p. 611 „nisi ad Nonnum et scriptores quosdam Anthologiae (v. Jacobs Anth. Pal. III. p. 141) non videtur pertinuisse".

(*πανυστάτιος* lavacr. Pall. 54), Apollon. Rh. I. 139, Euphorion. fr. 19, Dion. Per. 297. 567; *δευτάτιος* Paul Silent ecphr. S. Soph. v. 419, Maxim. *π. καταρχῶν* 350 (*δεύτατος* Crinagoras Anth. Pal. V. 108) v. Jacobs Anth. Palat. III. 74.

de *οὖλος* v. Scheer Callim. *Ὁμηρικ.* p. 14. Veteribus erat 1) *ὅλος*, 2a) *crispus*, b) *ὀξύς* 3) *perniciosus*. — Apud Nicand. est 1) *ὅλος* th. 233 *οὔλῳ στομίῳ ἐμφύεται*, schol. *ὅλῳ ἢ ὀλεθρίῳ* v. J. G. Schneider p. 226. — Idem veri simile est significari in composito *οὐλοβόρος* quod O. Schn. e cod. *Π* et Athen. VII. p. 312 D pro *ἰοβόρος* recepit th. 826 *σὺν οὐλοβόροις ἐχίεσσιν* i. e. *ὅλα τὰ θηρία βιβρώσκουσιν*, quamquam Eustath. 1057. 2 *οὖλ.* in *οὐλοβόρ.* *ὀλέθριος* interpretatur: *οὖλος ὀλέθριος, οὗ σύνθετον οὐλοβόρος ἔχις* v. O. Schneider p. 149. — 2a) *crispus* [1]) fr. 85. 5 *οὔλη κράμβη*, fr. 72. 8 *οὐλοτέροις καυλοῖς*, al. 260 *οὐλάδα* [2]) *χαίτην*. b) *ὀξύς* th. 671 *κνυζηθμὸν κυνὸς οὖλον* (schol. *ὅλον*), cf. Hom. *Ρ* 756 *οὖλον κεκληγῶτες* et 759. — *οὐλοός* ad analogiam formarum *οὐλόμενος οὖλος* sim. pro *ὀλοός* finxerunt Eratosthenes et Apollonius: Erat. fr. 23 Hill. *οὐλοὸν ἕλκος*, Apollon. H. 85, IV. 367 etc. [3]), Nicand. th. 352. 565. 759.

οὐλόμενος *perniciosus* Nic. th. 100 *οὐλομένῃσιν ἄταις*, 357 *οὐλομένη θήρ* etc. Usu venit apud omnes poet. epicos, rarissime ap. tragicos v. lexic.

οὐτιδανός ap. Hom. „*homo nihili*", Mosch. IV. 5 *ἀνδρὸς οὐτιδανοῖο*. — Res et bestias *οὐτ.* dixit notionemque *parvus* vel *infirmus* ei tribuit Nicander th. 385 *οὐτιδανὴν ἐπὶ σειρήν* (*caudam*), 484 *οὐτιδανοῦ ἀσκαλάβου* (*parvi*); Kaibel epigr. 1060. 4 *χειρὸς ἀπ' οὐτιδανῆς* (IV saec p. Chr.) (epigr. 618, ep. 18 *οὐτιδανοῖς νέκυσι*). — *οὐτ.* *parvus* vel *infirmus* interpretabantur e. g. Hom. *ι* 515 *νῦν δέ μ' ἐὼν ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανὸς καὶ ἄκικυς ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν* (Ulixes Cyclopem), *EM* 643. 4 . . . . . *ἐλάχιστος*, Hesych. . . . . *ἀσθενής* . . ., sed schol. T *θ* 209 recte *οὐκ ἀσθενής, ἀλλὰ ὅμοιος τῷ οὐδενί*.

πάχετος Hom. *ψ* 191 *θάμνος — πάχετος δ' ἦν ἠύτε κίων*, *θ* 187 *λάβε δίσκον μείζονα καὶ πάχετον στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ*, schol. E *κατὰ συγκοπὴν τοῦ παχύτερον καὶ μετάθεσιν τοῦ τ καὶ ρ* = *EM* 656, 53, Hesych. *πάχετον παχύτερον*. *ἠύτε* igitur *ψ* 191 pro *ἤ* positum putabant quod

---

[1]) *οὖλος crispus* cohaeret cum lat. vellus, Curtius Etym. p. 344, a verbi *εἰλέω* stirpe alii derivant. *crispi* notio in *turbulenti* notionem transit Hom. *Ρ* 756 *οὖλον κεκληγ.*

[2]) de terminatione *ας* v. Lingenberg quaestt. Nicandr. p. 20.

[3]) Homericam formam *ὀλοός* plerumque retinuit I. 244. 263, II. 38 ut Nicand. th. 194. 326 etc.

fieri Aristarchus negabat, Aristonic. *Δ* 277 μελάντερον ἠύτε πίσσα — ἡ διπλῆ ὅτι .... κέχρηται τῷ συγκριτικῷ ἀντὶ ἁπλοῦ [1]) *iusto nigrior ut pix.* — non comparativum sed positivum π. existimat schol. V *Ξ* 287 ap. Bekker. μῆκος μήκετος ἐπεκτάσει ὡς πάχος πάχετος cf. Lobeck proll. p. 373. — Nicandrum πάχετος ap. Hom. πάχος (subst.) intellexisse [2]) apparet ex th. 465 τοῦ πάχετος μῆκός τε πολύστροφον, 387 σκυτάλης πάχετος τέτυκται, ὅσσον σμινύοιο στειλειόν, — sed ut in obscuris vocabulis diversas grammaticorum opiniones poetae Alexandrini haud raro reddunt [3]), π. pro comparativo usurpavit 385 ἀτὰρ πάχετόν τε καὶ οὐτιδανὴν ἐπὶ σειρὴν μάσσονα v. J. G. Schneid. cur. poster. p. 236.

πολυδευκής, ἐνδευκής. πολυδευκής legebatur ap. Hom. τ 521 ἥτε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνήν, Aelian. de natur. animal. *Y* 38 ἤδη μέντοι τινὲς καὶ πολυδευκέα φωνὴν γράφουσιν, τὴν ποικίλως μεμιμημένην. — ex eadem radice nunc apud Hom. superest ἀδευκής: δ 489 ἀ. ὀλέθρῳ, ζ 273 φῆμιν, κ 245 πότμον. A δεύκω φροντίζω repetit Unger Phil. 25. 202 „*cura egens*", alii aliter. Interpretationis duplicis exstant ap. veteres grammaticos vestigia: ἀδευκής 1) πικρός· δεῦκος γὰρ τὸ γλυκὺ κατὰ *Αἰτώλους* schol. Apoll. Rh. I. 1037, *EM* 16. 32, schol. *Z* 213 etc. 2) ἀπροσδόκητος Orion., *EM* l. l.; a δείκω δείκνυμι [4]), Apoll. lex. 9. 15 οἷον ἀδεχεῖ, schol. *Z* 273 ἀπὸ τοῦ δεύκω τὸ βλέπω, Hesych. οἷον ἀδοκεῖ etc. v. Merkel proll. Apollon. p. CLIX sq. — δεῦκος τὸ γλυκύ inest in adiectivo Nicandreo ἐνδευκής al. 328 ποτῷ ἐνδευκέϊ Βάκχου v. O. Schn. Contrarium est ἐμπευκής al. 202, th. 866 [5]). Apud Homerum τ 521 Nicander πολυδευκέα φωνήν legebat v. ther. 625 ἑλιχρύσοιο πολυδευκέος [6]) ἄνθην, ubi a δεῦκος τὸ γλυκύ derivatum est v. schol. In Homeri igitur loco intelligebat „ἡδεῖαν φωνήν"; — sed in th. 209 ἐχιδνήεσσαν (ἐχιδνῶν)

---

[1]) cf. Friedlaend. Ariston. p. 30.

[2]) ut Oppian. hal. IV. 535. — etiam nunc sunt qui ap. Hom. ψ 191 „τὸ πάχος (acc.) *columnae similem*" et θ 187 (μείζονα καὶ πάχετος στιβαρώτερον) „*quod attinet ad* πάχος, στιβαρώτερον" interpretentur, Nitzsch III. p. 192, Doederl. gloss. n. 45, Lobeck elem. I. 373.

[3]) cf. Merkel proll. Apollon. p. CLVI et CLXIX sqq. — v. ἐλάχεια, μορόεις, πολυδευκής, φοινήεις, ἐνωπή, ὠπή, κώδεια.

[4]) ad hanc explicationem vocis ἀδευκής spectare etiam videtur *EM* 260. 47 δεικές λαμπρόν, περιφανές, ὅμοιον· γράφεται καὶ δευκές.

[5]) Cum Homerico ἀδευκής cf. Nic. al. 471 ἀγλεύκην θάλασσαν.

[6]) simul ad Pollucis nomen apud Graecos allusio fit; de eiusmodi dictionibus quas grammatici δριμεῖς λέξεις appellabant v. Mein. anal. alex. p. 126 et locos e Lobeckii libris indicatos ab O. Schneid. Nicandr. p. 40.

πολυδευκέα μορφήν [1]) — *πολυδ. ποικίλον* est v. O. Schneider p. 208; latuit igitur Nicandrum loci Homerici *ι* 521 ne altera quidem interpretatio [2]) ,,*τὴν ποικίλως μεμιμημένην* (a *δείκω δείκνυμι* vel *δεύκω βλέπω*) [3]). — *ἀδευκής* ap. Apollon. Rh. utrumque *ἀπροσδόκητος* et *πικρός* est v. Merkel l. l. — Cur Dionys. Perieg. v. 611 dixerit *Ἴκαρον* (insulam) *ὅθι Ταυροπόλοιο θεοῖο ἀδευκέα καπνὸν ἔχουσι* non liquet v. Bernh. p. 693. Cogitari potest de notione ,,*οὐ λαμπρόν* (*EM* 260. 47 *δευκές λαμπρόν, περιφανές*) vel „*quo tenebrae coelo offunduntur*“: gloss in cod. B *πολύν*, in cod. A vocabulo *ἀδευκέα* superscriptum est *ἀδερκέα*; „*dulcis*“ enim significatio (v. Bernh.) abesse mihi videtur.

περίφφων, *prudens*, ap. Homerum mulierum, imprimis Penelopae, epitheton. — imitatus est Homerum Nic. th. 487 *Μετάνειρα περίφρων*, fr. 104 *Λυσιδίκης περίφρονος*, Theocr. I. 44 *περίφρ. Ἀλφεσιβοίας*.

περιώσιος, *modum excedens, ingens.* Adv. est ap. Hom. *Δ* 359 *οὔτε σε νεικείω περιώσιον*, *π* 203 *θαυμάζειν π.* Apud recentiores poetas etiam adiect. est: Nicand. th. 518 *ὄφελος περιώσιον*, Apollon. Rh. *περιώσιον λαῖφος*, 1307 *θάμβος* etc.

+*περκνός* Curtius Etym. 274: *maculis distinctus* („gesprenkelt“). Hom. *Ω* 316 *αἰετὸν ἧκε ... μόρφνον θηρητῆρ᾽, ὃν καὶ περκνὸν καλέουσιν*, in quo aliis *π.* adiectivum (Hesych. *γλαυκός, μελας καὶ τὰ ὅμοια*, Apoll. lex., Suid., *EM* 591. 31, schol. Ven.), aliis substantivum erat (Aristarcho: schol. *Ω* 316 *αἰετοῦ εἶδος πέρκνος*). Adiectivum est ap. Nic. th. 129 *περκνὸς ἔχις* [4]). — Theocr. I. 46 *περκναῖσι σταφυλαῖσι (uvis purpureis maturescentibus)* Mein. scribit pro *πυρναίαις*, cf. schol. BM *Ω* 315 *περκνόν· τὸν μελάνα· ἐξ οὗ καὶ βότρυς περκάζων, οἱονεὶ περκνάζων καὶ μελαινόμενος.* — *π.* aquilae epitheton est ap. Lycophr. 260.

πετρήεις, *lapidum vel saxorum plenus,* ap. Hom. *Αὖλις* dicitur *B* 496, *Πυθώ* *I* 405, *νῆσος Ἀστερίς* *δ* 844, — ap. Nicandrum *θάλασσα* al. 390.

πλειότερος v. *ὀλίζων*.

πολύσκαρθμος v. *εὔσκαρθμος*.

πολύφλοισβος, *multum strepens,* ap. Homer., Hesiod., in hymnis maris epitheton. Choaspem fluvium *π.* nominat.

---

[1]) O. Schneid. cum schol. pro *πολυδερκέα*.

[2]) v. *πάχετος*.

[3]) schol. th. 209 *πικράν*, unde ne concludatur fuisse qui in *δευκής* iam *πικροῦ* notionem inesse statuerent.

[4]) v. *ψολόεις*.

Nicand. th. 890 *Ἰνδὸν χεῦμα πολυφλοίσβοιο Χοάσπεω*, Oppian. hal. III. 454 *ἠϊόνας*. Diversissima adiectivo *πολύφλοισβος* ornat Nonnus XXIII. 196 *π. κυδοιμοῦ* [1]), XXIII. 263 *π. μερίμνῃ*, VII. 64 *βιότοιο* [2]).

+*πολυωπής* *multis oculis* i. e. *foraminibus*, *multiforus*. *π.* apium favos appellat Nic. al. 450 *μέλισσαι ... πολυωπέας ἤνυσαν ὄμπας* [3]), al. 323 *ὀθόνης πολυωπέϊ κόλπῳ lineo sacco*, quo leporis coagulum percolare praecipit. Vocabulum sumpsit ex Hom. *χ* 386 *δικτύῳ πολυωπῷ* [4]) = Oppian. hal. III. 579. — Ut Hom. *δίκτυον*, sic *λίνον ἰχθυβόλον* dixit *πολυωπές* Theaet. scholast. Anth. Pal. VI. 27, conopeum Paul. Silent. Anth. Pal. IX. 765 *μίτῳ πολίωπι* [5]), Paul. Silent. A. P. VI. 9 *κίστην πολύωπα* [5]) *μελανδόκον* *vasculum perforatum* quod praeter atramentum etiam ad calamos aliaque instrumenta tenenda serviebat v. Jacobs Anth. Graec. XI. p. 163.

προθέλυμνος, *funditus*, a *θέλυμνον* *fundamentum*, Curtius Etym. p. 257. Homer. *δένδρεα χαμαὶ βάλε προθ.* *I*. 541, *χαίτας ἕλκετο ἐκ κεφαλῆς πρ.* *K* 15, *σάκος φράξαντες σάκεϊ προθελύμνῳ* *N* 130. Veterum interpretationes sunt (*EM* 688. 45, Suid., Hesych., schol.) 1) *πυκνός, ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ* Aristarch., schol. Aristophan. pac. 1208 (Lehrs de Aristarch. p. 152[2]), Apoll. lex. 134. 20. 2) *πρόρριζος* *funditus, ex imo exstirpatus* *EM* etc. — ,,*πρόρριζος*" est *προθ.* apud recentiores, Aristoph. equ. 528, pac. 1210 *προθέλυμνόν μ' ἀπολέσας*, Callim. Del. 134 *Παγγαίου προθέλυμνα (avulsa) καρήατα ἐμβαλέειν δίνῃσιν*, similiter Nicand. fr. 25 *δύο ῥίπιεσκε βέλεμνα (montes, saxa) ... προθέλυμνα Καναστραίης πάρος ἀκτῆς (Athos gigas)*, Triphiod. 396 *οἴχεται ἔργον ἀθανάτων προθέλυμνα* (adiect.: *„funditus exstirpata"*) *θεμείλια Λαομέδοντος* v. Wernicke p. 341.

πρωθήβης *primum pubescens*. Hom. *Θ* 518 *παῖδες π.*, *θ* 263 *κοῦροι*; inde Nicander ther. 905 *πρωθήβην Ὑάκινθον*. Alexand. Aetol. Parthen. narr. 14. 7 (Meineke p. 219)., Apollon. Rh. I. 132 *Ὕλας πρωθ.*, Damaget. Anth. Pal. VII. 438, Kaibel epigr. 340. 1, 478. 6, 569. 1.

+*ῥίγιστος* compar. a. substant. *ῥῖγος* *frigus*. Nic. th. 64 *ὃ δὴ ῥίγιστον (gravissime) ὄδωδεν*. — Forma semel invenitur ap. Homer. *E* 873 *αἰεί τοι ῥίγιστα θεοὶ τετληότες εἰμέν*,

---

[1]) substant. *φλοῖσβος* ap. Hom. semper ,,*belli tumultus*" est.

[2]) v. Bintz de adiectivis epicis ap. Nonnum p. 32.

[3]) de voce *ὄμπη* vel *ὄμπνη* v. Schneider Callim. fr. 123 p. 392 sq.

[4]) de term. *ης* terminationis *ος* vice fungente v. *λοιγός*.

[5]) de term. *ωψ* pro *ωπος* v. Lobeck ad Soph. Aiac. v. 955, p. 339[a].

ubi propria vocabuli significatio aeque evanuit atque in comparativo *ῥίγιον* *Λ* 325 etc.; Hesych. *ῥίγιστα· φοβερώτατα ἀτυχίστατα.* — Lycophr. 263 *κλάζων στόματι ῥίγιστην βοήν*, Apoll. II. 215 *Ζεὺς ῥίγιστος ἀλιτροῖς ἀνδράσιν*, II. 292 *λοιβὴν Στυγὸς ὤμοσεν, ἥτε θεοῖσιν ῥιγίστη πάντεσσιν*, v. Merkel proll. p. CLXI.

ῥωγαλέος Hom. *χιτών, πήρη* *lacerata*. Nicand. th. 376 *ῥωγαλέον, περιστιβὲς αἰόλον ἔρφος* *serpentis cutis laceratae similis* i. e. *versicolor*.

σμερδαλέος *horrificus*. a rad. *smard.*, quae cernitur in lat. *mord-ere* et germ. *smerzan*, Curtius Etym. 692, Hesych. *φοβερόν, καταπληκτικόν.* — ap. Homer. et Hesiod. *σμ.* dicitur *ἀσπίς, σάκος, χαλκός, δράκων, ἔρις.* — Nicand. ther. 161 *σμερδαλέον ἔχει δέμας* serpens quidam, 263 *κάρηνον* cf. 144. 207. 765; Apollon. II. 1207 *σμ. ἐνοπή*, III. 433 *ἔπη*, IV. 714 *Ἐρίννας σμ.* [= Quint. Sm. I. 29] etc. — Apud Aratum, Lycophron., Theocrit., Callim. ceter. non invenitur. Idem significat

†*σμερδνός* quod ex poetis Alexandrinis solus Nicander habet th. 815 *σμερδνὴ μυγαλέη. Γοργείη κεφαλή* quae erat in scuto Minervae vocatur *σμερδνή* Hom. *Ε* 742. Apollon. lex. 143. 6 *σμερδνόν· δεινόν καταπληκτικόν* ad neutr. pertinet quod pro adverbio cum *βοᾶν* coniungitur *Ο* 687. 732.

σμυγερός i. q. *μογερός* (a *μογερός* discernunt Curtius Etym. 715[5] et Duentzer K. Z. f. vgl. Sprf. XIII. p. 14: „*miser*“). Nicand. al. 419 *ἀνεὺ σμυγεροῖο*[1]) *τιθήνης* *molestae* (activ.). — Adverbium legebatur Hom. *γ* 195 *ἐπὶ σμυγερῶς ἀπέτισεν*, ubi nunc legitur *ἐπισμυγερῶς*[2]) ut *δ* 672 *ἐπίσμυγερῶς ναυτίλλεται εἵνεκα πατρός;* schol. V *γ* 195 *σμυγερῶς ἐπιπόνως* v. Buttmann; formam *σμυγερῶς* solam explicant etiam Apoll. lex. 14. 3. 17, Eust. 1463. 44. Idem legebat Apollon. Rh. cf. Argonaut. II. 244 *σμυγερώτερον οὔτινα ἀνθρώπων*[3]) = 374 *σμυγερώτατοι ἀνδρῶν* i. e. *vexatissimi* (passiv.); *σμυγερῶς* IV. 380. — ex altero loco Hom. *δ* 672 sumpsit *ἐπισμυγερή* IV. 1065, *ἐπισμυγερῶς* I. 616 etc. v. Merkel proll. p. CLIV. — *σμυγερή* ex Hesiodo(?) affert *EM* 721. 18.

---

[1]) O. Schneid. e cod. *Π* pro *μογεροῖο*.

[2]) Cramer (anecd. Oxon.) epimer. I. 172 *οὐδέν ἐστιν εἰς ως ἐπίρρημα σύνθετον, μάλιστα δὲ παρὰ πρόθεσιν, ὥστε τὸ ἐπισμυγερῶς δύο δεῖ ποιεῖν μέρη, παρελκούσης τῆς ἐπὶ* (ut *ἐπὶ γ* 195 pro *ἔπειτα* sit aut iungatur *ἐπαπέτισεν*, sed in altero exemplo *δ* 672 praepositio disiungi nequit v. Buttmann ad schol. *γ* 195); sed Herodian. ad I. 456 (Lentz II. 66, 25 cf. 48, 36; 137, 4) *ἐπισμ.* non minus admittit quam ad I. 516 *ἐπιζαφελῶς* cf. Lobeck elem. path. I 629.

[3]) cf. Ruhnken. ep. crit. II. p. 206 (Lugd.).

στιβαρός spissus, firmus (a *στείβω trete fest* v. lex. Hom.). Homerus imprimis membra corporis *αὐχένα, βραχίονας, χεῖρας, ὤμους,* deinde arma: *ἔγχος, σάκος, δίσκος* sim. *στιβ.* dicit; simili modo Nicand. th. 17 pedem: *στιβαροῖο κατὰ σφυρὸν ἴχνευς* (Orionis), Theocr. XXII. 123, XXV. 266 *χεῖρας,* — XXV. 144 *μέτωπον* tauri, — Callim. Dion. 75 *στ. γόνατα,* Apollon Rh. I. 945 *ὤμους,* 1313 *χεῖρα,* III. 1355 *σάκη,* 1372 *σόλον,* — Arat. 639 *κορύνην* Orionis. — verum etiam ad alia rettulerunt: Theocr. XXV. 49 *ὀχῆες στ.,* Callim. Del. 24 *Δῆλος Ἀπόλλωνι, τί γὰρ στιβαρώτερον ἕρκος,* Apoll. Rh. I. 1285 *ἀδάμαντος στ.,* I. 389 *στ. τρόπιδι (carinae),* I. 64 *στ. ἐλάτῃσιν,* 1117 *στ. στύπος ἀμπέλου* etc., Philipp. Anth. Pal. VI. 103 *στ. πέλεκυν.*

σφεδανός, vehemens, a rad. *σφαδ. (zücke),* a qua *σφοδρός,* Curtius Etym. p. 247. Adverbium est ap. Homerum *Λ* 165, *Π* 373 *ἕπετο σφεδανόν.* — Veterum originationes et interpretationes haec sunt: *ἐπιεικτικόν οἷον σφενδονηδόν* Aristarchus schol. *Λ* 165, *EM* 738. 25, — *σπευστικῶς (σπεύδω σπεδανός) EM,* schol. BL *Λ* 165, — *σύντονον ἀφ᾽ οὗ καὶ σφὴν ὁ συντείνων καὶ σφίγγων* [1]) *EM,* schol. V *Π* 372, Orion. 142. 1, — *σκληρόν* Apio Apoll. lex. 147. 33, — *καταπληκτικόν* schol. D *Λ* 165; Hesych. *σφαδανόν· καταπληκτικῶς.* — Adiectivum *σφεδανός* videtur *καταπληκτικός* esse apud Nicandr. th. 642 *βλάστη (fructus* [2])*) δ᾽ ὡς ἔχιος, σφεδανὸν δ᾽ ἐφύπερθε — κάρηαρ (ἔχιος σφεδανὸν κάρηαρ),* schol. *τὸ τραχὺ καὶ σκληρὸν καὶ σφιγκτόν* [3]), in quo scholiastam alios secutum esse ex eis quae supra attuli cognoscitur. — Antipater Anth. Pal. VI. 219. 12 *βρυχᾶτο σφεδανῶν ἐκ γενύων* (leo): *στερρῶν, ἰσχυρῶν* Suid.

συνεχές [4]) *continenter, assidue.* Hom. *M* 26, *ι* 74, Nic. al. 571, Callim. Apoll. 60, Apollon. Rh. II. 738, Theocr. XX. 12, Arat. 20 *συνεχὲς αἰεί* ut Hom. *ι* 74. — *συνεχέως* Nic. al. 304, Hesiod. th. 836, Apollon. Rh. I. 1271, II. 189 (*συνεχῶς* fr. 107, ut Attici v. lex.).

---

[1]) ut *σφεδανόν* verbo *σφίγγω* cognatum sit v. Orion.: *ἀφ᾽ οὗ σφὴν καὶ σφίγγω.*

[2]) echii herbae.

[3]) huic interpretationi favere videtur, quod e. g. th. 289 serpentis alicuius caput sic describitur: *δειρὴν δ᾽ ἐσφήκωται ἅλις;* sed accuratior herbae descriptio apud Theophrastum, Dioscoridem, Plinium desideratur (Dioscor. e. g. nihil dicit nisi: *ὁ καρπὸς ἔχιος κεφαλῇ ὅμοιος* v. J. G. Schneid. p. 152.).

[4]) de liquida geminata (vulg.) aut non geminata (Aristophan., Aristarch. schol. *M* 26) v. Merkel proll. p. CIV, La Roche p. 354, Schneider Callim. I. p. 178 — O. Schn. scr. ap. Nic. *συνεχές*).

†*σχεδίην* adverbium *sensu locali* usurpavit Hom. *E* 830 *τύψον δὲ σχεδίην μηδ' ἅζεο θοῦρον Ἄρηα* „*cominus*", quem admodum „*αὐτοσχεδίην πλήσσειν, βάλλειν, οὐτάζειν*" dicitur *M* 192, *P* 294, *λ* 536; — schol. A *ἐκ τοῦ ἐγγύθεν*, cf. *EM* 739. 49 [1]), Hesych. Ad *tempus* transtulit notioneque „*statim*" adhibuit Nicand. al. 87 *τῷ* (aegroto)... *εἶαρ (sucum) ἐλαίης* .. *σχεδίην δεπάεσσιν ὀρέξαις*, gloss. cod. Gott. et Eutecn. ap. J. G. Schneid. p. 107 *παραχρῆμα*. — Similiter *παρασχεδόν* et „*prope*" est ther. 800 *παρασχεδὸν ἤγαγεν αἶσαν* et „*statim*" al. 207 *παρασχεδὸν ἄχθος ἀμύνοις*, schol. *ἀντὶ τοῦ παραχρῆμα*, quod vocabulum Nicander sumpsit ex Apollon. Rh., apud quem II. 10 etc. „*prope*", I. 354 etc. „*statim*" significat.

τανύφυλλος, *longa folia habens*, ap. Homerum oleae epitheton est. *ν* 102 etc. *τανύφυλλος ἐλαίη*, Apoll. lex. *τεταμένα φύλλα ἔχουσα οἷον μακρόφυλλος*. — ericam sic nominavit Nicander th. 610 *ἀνθεμόεσσαν τανύφυλλον ἐρείκην* v. schol. Audacius locutus est Theocr. XXV. 221 *ὄρος τανύφυλλον*.

τυτθός „*parvus*" est, sed ap. Hom. de infantibus tantummodo dicitur: *X* 480 *ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα*, *α* 435 *ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν*; Callim. Dion. 64 *αἱ μάλα τυτθαὶ* [2]) *μακάρων θύγατρες*; Apollon. Rh. IV. 545 *τυτθὸς ἐών*. — de bestiarum pullis usurpaverunt Lycophr. 750 *κηρύλου τυτθὸν σπόρον*, Nicand. th. 132 *τυτθοὶ γεινόμενοι ἐχιῆες*. — „*parvus, exiguus*" in universum est ap. Theocr. XIX. 5 *τυτθὸν θηρίον ἐστὶ μέλισσα*, VII. 108 *κρέα τυτθά*, XIX. 8 *τυτθὸς μὲν ἔφυς*, Apoll. Rh. IV. 832 *τυτθὴ παραίβασις ὀλέθρου*, III. 93 *τυτθὴ αἰδώς* etc., Nicand. th. 755 *τυτθὰ φαλάγγια*, Bion. 10. 3, Mosch. I. 19. — Adverbium post Homerum usurpavit Nicand. th. 47 *τυτθὸν ὅτ' ὀδμήσαιτο*, 639, 750, Callim. Dion. 30, Apoll. I. 937 etc., Bion. I. 45. Cum *αὐήνας ἐπὶ τυτθὸν* Nicand. fr. 70. 11 cf. Apollon. Rh. I. 1359 *οὐδ' ἐπὶ τυτθὸν ἄητο*.

de *ὑπερφίαλος* (pro *ὑπερφύαλος* a rad. *φυ*, Curtius Etym. p. 717 post Buttmann.), quod apud Homer. „*elatus animo, superbus*", apud Nicandrum fr. 74. 23 *ὑπερφιάλοιο μετώπου* omnino „*altus*" significat v. Volkmann. comment. epic. p. 51. Quam notionem vocabulo *ὑπερφίαλος* inferre non potuisset nisi observatum ei fuisset, *ὑπ.* ap. Homerum non ubique in malam partem accipiendum esse; eadem Aristarchi erat observatio, v. Lehrs de Aristarcho p. 146[2]; ad eandemque observationem spectat grammaticorum veterum

---

[1]) Eustath. 612. 1 *ἐλλειπτικῶς· τύψον σχεδίην ἢ πληγήν*.
[2]) feminini formam Homerus non habet.

originatio ὑπερφίαλος ex ὑπερφυής [1]) dilatatum esse dicentium, schol. H 126 Κυκλώπων ὑπερφιάλων τῶν μεγαλοφυῶν τῷ σώματι, Eustath. 1829. 22 ὑπερφιάλως ἤγουν ὑπερφυῶς, Hesych.: ὑπερφίαλος ... ὑβριστὴς, παράνομος, ὑπερφυής [2]).

†φοινός, †φοινήεις, †φοίνιος. Hom. Π 159 πᾶσιν δέ παρήϊον αἵματι φοινόν, schol. BL πεφοινιγμένον ὑπὸ τοῦ αἵματος, sed Apollon. lex. 167. 16 ἢ τὸ φόνιον καὶ δεινόν cf. *EM* 797. 33, qui Nicandri locum (th. 146) affert, sed Apollonii nomine apposito. — Hoc (φόνιος, φονευτικός) est ap. Nicandr. th. 146 φοινὰ δάκη schol. φονευτικά, th. 675 φοινὸν ὄλεθρον. Substantivum est (= φόνος), ut contra λοιγός (v. supr.), αἴθαλος, quae substantiva sunt, pro adiectivis (pro λοίγιος etc.) posuit, al. 187 v. J. G. Schneider animadv., Lobeck paralipom. p. 341 [3]). — Utrum ἐρυθρός esset an φονευτικός dubitabatur etiam in voce φοινήεις Hom. *M* 202. 220 φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι (αἰετός), schol. BL ἡμαγμένον, Hesych. λεπιδωτὸν ὁ Ἀπίων φησί· οἱ δὲ φόνιον ἢ ἐρυθρὸν τῷ χρώματι ἢ καταπληκτικὸν ἢ φονευτικόν. Postremam rationem Nicander secutus est th. 158 ἀσπίδα φοινήεσσαν, ἀμυδρίατον δάκος ἄλλων, schol. φονευτικήν v. J. G. Schneider p. 220, sed „*ruber*“ [4]) est al. 69 μορέης φοινηέσσης [5]). — φοίνιος quod apud tragicos plerumque φονευτικός significat (v. lexica), „*ruber*“ est ap. Nicandr. al. 492 κάρφη (καρποὶ) φοίνια (σίδης), cf. κάρπον φοινώδεα σίδης al. 489, quam notionem φοίνιος in αἷμα φοίνιον Hom. σ 97 (Theocr. XXII. 98) habere nonnulli putabant: Hesych. δεινόν, ἐρυθρόν. „φονευτικός“ est ap. Lycophr. 507 (δόρυ). 1001. 1081, Apoll. Rh. IV. 1522 ἕλκος φ. Aliis locis apud poetas Alexandrinos φοινός, φοινήεις, φοίνιος nunc non inveniuntur.

†φύξηλις *fugax*. Nicand. th. 472 σηπιάδος φυξήλιδος. Vocabulum profectum est ex Hom. *P* 143 φύξηλιν ἐόντα. etymologias (φεύγειν et ἀλέασθαι vel φεύγειν τὰς ἴλας) v. schol. et *EM* 802. 44. Genitivum φυξήλιος formavit schol. B; φύξηλις φυξήλιδος declinatum est etiam ap. Hesych. φυξήλιδας, δειλούς; φύξηλιν Lycophr. 942, cf. Naeke opusc. I. 245.

---

[1]) cf. Nitzsch ad Odysseam δ 663, I. p. 297.

[2]) saepius in scholiis et apud lexicograph. occurrit ea etymologia quae a Porphyrio ad *B* 169 ad Aristotelem refertur ὑπερφίαλος ὁ ὑπερβάλλων τῇ ἀμετρίᾳ τὸ μέτρον τῆς φιάλης cf. schol. α 134, *EM* 780. 10, Eustath. 1400. 42, schol. Apollon. Rh. II. 54 etc. alias v. *EM* l. c.

[3]) κεῖνο ποτὸν δὴ γάρ τε καρήατι φοινὸν ἰάπτει, νύκτα φέρον σκοτόεσσαν. O. Schneid. interpunctionem post ἰάπτει tollit, ut φοινόν cum ποτὸν, νύκτα cum ἰάπτει iungatur.

[4]) v. πάχετος.

[5]) O. Schneid. e cod. Π pro φοινικοέσσης.

χαμαιευνάς. Hom. *σύες χαμαιευνάδες.* Herbae humi repentes *χαμ.* nominantur ap. Nicandr. th. 532 *θύμβρης χαμαιευνάδος*, cf. th. 70 *χαμαιζήλοιο κονύζης*, 944 *χαμηλὴν ἵππειον λειχῆνα.* Lycophr. 848 *ἐπόψεται* (Menelaus) *χαμευνάδας εὐνάς* (*φωκῶν*), schol. *τὰς χαμαὶ κοιμωμένας φώκας*; 319 *χαμευνάδος μόροι* Laodicae *in terra dormientis* i. e. *terrae hiatu absorptae.* — Substantivum *χαμευνάς* ap. Nicand. th. 25 idem quod *χαμευνή* est: *cubile humi stratum* [1]). — Masculinum *χαμαιεῦναι* ap. Hom. Sellorum epitheton est, in Euphorionis fr. 128 *χαμαιεῦναι* sunt *οἱ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κοιμώμενοι.*

+*χλωρηΐς ἀηδών* appellatur Hom. τ 518. — de significatu adiectivi *χλωρηίς* sententiae diversae erant: *EM* 813. 5 *ἀπὸ τοῦ χρώματος* (*viridis*)· *ἢ διότε ἐν ἔαρι φαίνεται ὅτε πάντα χλωρά· οἱ δὲ τὴν χλωροῖς ἡδομένην* (Apoll. lex. *διὰ τὸ ἐν χλωροῖς δένδροις διάγειν*). *Ἀληθὲς δὲ τὸ πρῶτον· τοιαύτην γὰρ τὴν πτέρωσιν ἔχει. Καὶ Σιμωνίδης* (fr. 73 Bergk)· *ἀηδόνες χλωραύχενες;* eadem proferunt schol. V τ 518 et Eustath. 1875. 39 cf. Apoll. lex. 168. 15, Hesych. — „*Viridis*“ est ap. Nicandr. th. 88 *κάμπην* (*erucam*) *ἐπὶ χλωρηΐδα νώτῳ*, schol. *χλωρὰν ἐπὶ τῷ νώτῳ.*

ψολόεις [2]) „*rauchig*“ a *ψόλος Qualm* cf. Curtius Etym. 699^5. Hom. ψ 339, ω 530 *ψολόεντα κεραυνόν;* schol. V *καυστικὸν, ἀσβόλην ποιοῦντα*, Apoll. lex. 169. 21 *ἤτοι τὸν τεφρώδη ἢ ὡς ἔνιοι συνθέτως πεσολόεντα τὸν διὰ τοῦ πεσεῖν ὀλοὸν γινόμενον ἢ τὸν κατὰ ψαῦσιν ὀλλύντα* (*EM* 819. 7) *ἢ τὸν μελαίνοντα;* schol. Nicand. th. 288 *τὸ μέλαν, τὸ σποδοειδές, τὸ λαμπρόν.* — „*μέλας*“ est *ψολ.* Nic. th. 288 *ἄλλοτε μὲν χροιῇ ψολόεις, ὁτὲ δ᾽ ἔμπαλιν αἰθός* (haemorrhous serpens), ubi Eutecnius *ψολόεις* reddit *μέλας, φλογώδης* cf. Aelian. hist. anim. 15. 13 ap. J. G. Schneid. p. 220. — Idem videtur esse 129 *ὅτε περκνὸς ἔχις* (mas) *θυίῃσι τυπῇ ψολόεντος* (*ψολοέσσης*) *ἐχίδνης*, schol. *πυρώδους ἢ τεφρώδους* v. *περκνός.* — Aetnae et *λιγνύος* (fumi Aetnae?) epitheton est in Euphorionis fragm. 60 a. b. [3]).

---

[1]) quod Theocr. VII. 133 *χαμευνίδα* (*σχοίνοιο*) vocat, XIII. 33 *χαμεύνην.* — de terminatione *ας* pro *η* adhibita v. Lingenberg quaestt. Nicandr, p. 18.

[2]) a *ψόλος* quod utrum „*fumus*“ an „*fuligo*“ (vel *cinis*) esset dubitabatur: schol. V ω 539 *ψόλον τὴν ἀσβόλην λέγει* = Eustath. 1949. 35. — Hesych. *ψόλος· καπνός, αἰθάλη, φλόξ, ἀσβόλη.*

[3]) Apollonium Rh. Merkelius proll. p. CLV *ψολόεις* ap. Hom. *αἰθαλόεις* interpretatum esse putavit: „*αἰθαλόεντα κεραυνόν* Apollon. IV. 597 dixisse videtur quia in Homerico *ψολόεις κερ.* inesse accepit“; sed *αἰθαλόεντα κεραυνόν* locutionem ex Hesiodo desumpsit v. *αἰθαλόεις.*

Substantiva.

+*Ἄζα siccitas*. Hom. χ 184 σάκος γέρον πεπαλαγμένον ἄζῃ. de „ἄζῃ" controversia erat. „ξηρασία" interpretantur Apollon. lex. 11. 19, *EM* 22. 34, schol. HQ, — ξηρασίᾳ ἢ εὐρῶτι schol. H cf. Hesych., — distinctius schol. Q ἠφανισμένον εὐρῶτι ... εὐρὼς δέ ἐστιν ἡ τοῖς μυδῶσι ἐπιγινομένη λευκότης ἀράχνῃ προςφερής ... ἢ μέλανι κεχρωσμένον [1]. Nigrum colorem voce ἄζα indicare voluit Nicander th. 748 μυρμήκειον ὃ δὴ μύρμηξιν ἔικται, δειρῇ μὲν πυρόεις ἄζῃ γε μὲν εἴσατο μορφήν, Eutecnius: πυρρὸν ἔχει μὲν τὸν τράχηλον, τὸ δ' ἄλλο αὐτοῦ σῶμα (μορφή) ἅπαν ζοφῶδες τυγχάνει, schol. ad v. 747 ἔχει τὸ σῶμα μέλαν; Antigonus schol. ad 748 ἡ ἐπίχροια τοῦ σώματος καὶ μελανία· καὶ παρ' Ὁμήρῳ δὲ ἔνιοι ἀκούουσι „πεπαλαγμένον ἄζῃ" ἀντὶ τοῦ κεχρωσμένον ὑπὸ μελανίας [2]. — „*ardor*" est ἄζα ap. Oppian. cyneg. I. 133 ἄ. ἠελίοιο, cf. III. 324.

ἀγρώστωρ a verbo Homerico ἀγρώσσω *venari* formatum est [3], quod de piscando dicitur ε 53 ἰχθῦς ἀγρώσσων (λάρος ὄρνις), ut Lycophr. 598, Oppian. hal. 3. 75. 543 [4]. *Piscatorem* ἀγρώστορα intellegi voluit Nicand. al. 472 σηπιὰς ἥτε μελαίνει οἶδμα χολῇ δολόεντα (δολόεσσαν) μαθοῦσ' ἀγρώστορος ὁρμήν, cf. Theocr. XXI. 6 ἰχθύος ἀγρευτῆρες. — ἀγρῶσται *venatores* exstat ap. Apollon. Rh. IV. 175 [5], Babr. 115. 2 κήυξιν ἀγρώσταις, Simonid. Anth. Pal. Jac. app. 80 ἀγρῶστι Λυκάς (canis).

ἀήτης ap. Homerum et Hesiodum „*flatus*" est (Ξ 254 ἀήτης ἀνέμων), apud poetas Alexandrinos, omisso ἀνέμων, „*ventus*", v. Volkmann. commentt. epicae p. 47. Nicand. th. 269

---

[1]) alias interpretat. v. ap. Hesychium.

[2]) bestiolae nomen in voce ἄζῃ latere putavit Demetrius ab Antigono ideo vituperatus: Δημητρίου λέγοντος ἄζην τὴν ξηρασίαν ἢ θηρίδιον etc. schol. Nicand. ther. 748. — In ther. versu 304 ἐπειγόμενοι χροὸς ἄζῃ (ξηρασίᾳ) O. Schn. pro ἄζῃ e cod. *Π* reposuit ἄτῃ.

[3]) schol. Apollon. Rh. IV. 175, Lobeck parall. p. 450.

[4]) „*venari*" est Nicand. ther. 416, Lycophr. 499, Callim. Apoll. 60, Eratosthen. fr. 35 Hill., Euphor. fr. 75. — de Nonno v. Schneider Callim. I. p. 177.

[5]) ἀγρώστης notione „*agricola*" (ἀγρώτης, ἀγρότης) ab ἀγρός denominatum est, v. Lobeck parall. p. 443. (ap. Theocrit. XXV. 48. Meinek. in altera editione ἐπ' ἀγρωστῶν γεραρώτατος, in tertia cum Ziegl. ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτατος).

κακοσταθέοντος ἀήτεω, cf. Callim. h. Dian. 230, Del. 318, epigr. 6, Theocr. II. 38, XXII. 9, Apollon. Rh. 335. 423 ceter.

αἰγυπιός Hom. *Π* 428, *Ρ* 460 cet., Herodot. III. 76, Sophocl. Aiac. 169 (Steph. Thesaur). — Homerus et *αἰγυπιόν* et *γῦπα* commemorat, quae vocabula num diversas aves an easdem significarent veteres dubii erant. Suid.: *αἰγυπιόν· οὕτως οἱ παλαιοί, ἀλλ' οὐ γῦπα· αἰγυπιῶν δὲ πληθυντικῶς γυπῶν;* sed schol. Hom. π 217 *φῆναι ἢ αἰγυπιοί· εἴδη ταῦτα ἀετῶν* cf. Hesych., — *EM* 29. 3 *οἱ μὲν εἶδος ἀετοῦ, οἱ δὲ τὸν γῦπα* = Apollon. lex. 17. 18, — mediam quandam viam sequitur Aelian de nat. anim. II. 46 *αἰγυπιούς ἐν μεθορίῳ γυπῶν ὄντας καὶ αἰετῶν.* — Nicander *αἰγ.* a *γυπ.* distinguit th. 406 *αἰγυπιοὶ γῦπές τε.*

αἰζηός [1]) ap. Homerum *vir robustus, juvenis* [2]) est addito *ἀνήρ* aut non addito, apud poetas Alexandrinos etiam omnino *homo* ob locos Homericos quales sunt: μ 42 *δικαζομένων αἰζηῶν*, *E* 92 *ἔργα κάλ' αἰζηῶν*, ubi schol.: *ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπων.* Nicand. th. 343 *μῦθος ἐν αἰζηοῖσι φορεῖται*, 613 *μάντιν ἐν αἰζηοῖσι γεράσμιον*, cf. al. 176. Callim. Iov. 70, fr. 200, Apollon. IV. 268, Theodorid. Anth. Pal. VII. 479, Quint. Sm. VI. 479, IX. 502, v. Jacobs Anth. Pal. III. p. 343.

ἀιδρείη *inscitia, stultitia.* Nic. th. 409 *εἰ . . . ἀιδρείηφι* [3]) *πελάσσῃ.* Homerus *ἀιδρείῃσι* et *ἀιδρείῃ*, Apollon. Rh. I. 1283 *ἀιδρείῃσι.*

αἰχμητήν ap. Homerum non modo eum *qui hastâ pugnat, virum hastâ fortem*, sed etiam omnino *bellatorem* esse putabant cf. *Ἄβαντες αἰχμηταί* *B* 543, Apoll. lex. 15. 11 *μαχηταί*, Hesych.: *μάχιμος, πολεμιστής*, *EM* 30. 40 *ὁ πολεμικός*, sed schol. A: *ἦν δὲ παρ' αὐτοῖς αἰσχρὸν τὸ τοξεύειν.* Scilicet duae notiones quae in voce *αἰχμή* inerant *„cuspis* vel *hasta"* (Hom.) et *„bellum, pugna"* (apud posteriores, Herodotum, tragic.) etiam in *αἰχμητής* inesse videbantur: Apollon. lex. l. l.: *αἰχμ.· μαχηταί· καὶ αἰχμὴ ποτὲ μὲν ἡ μάχη* etc. Ad gallos transferre ausus est Nicander al. 294, ubi *αἰχμ.* aperte *„bellicosus"* est, *ὀρταλὶς αἰχμητῇσιν ὑπευνασθεῖσα νεοσσοῖς*, schol. *ἀλεκτρυόσι δηλαδή· οὗτοι γὰρ πρὸς ἀλλήλους πολεμισταὶ γίγνονται.* Omnino *bellator* vocabulo *αἰχμητής* indicatur etiam Lyrophr. 260 *αἰχμητὴς αἰετός* i. e. *Achilles*, 1266 *αἰχμη-*

---

[1]) v. Volkmann comm. ep. p. 48.

[2]) *EM* 31. 56 *νεανίας*, Hesych. *ἀκμάζων*, Apoll. lex. 17. 4.

[3]) formae in *φι* exeuntes ap. recentiores poetas rarissime inveniuntur. *ἀιδρείηφι* et th. 931 *ἀπὸ κρομμύοφι* antiquum exemplum non habent, v. Lehrs quaestt. epic. p. 306.

ταὶ κύνες i. e. *Graeci*, Theocr. XVII. 88 αἰχμ. Κιλίκεσσι, 56 αἰχμ. Πτολεμαίῳ, XVI. 103 αἰχμ. Ἱέρων. „*bellicosus*" est αἰχμητήριος: Lycophr. 454 λύσσαν αἰχμητηρίαν i. e. μανίαν πολεμικήν schol. Deest ap. Apollon. Rh., Callim. cet.

ἀκοστή pro κριθή: Nicand. al. 106 ἐν ὀπταλέῃσιν ἀκοσταῖς, schol. πεφυργμέναις κριθαῖς. Vocabulum Nicander usurpavit memor Homerici ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ [1]) *Z* 506, *O* 263, in quo ἀκοστήσας nonnulli ab ἀκοστή· κριθή, voce Cypriorum (Hesych.) aut Thessalorum (schol. A *Z* 506), duxerunt [2]): schol. A ἀκοστήσας κριθιάσας i. e. (Suid.) ἄδην πληρωθείς. — Nicandri locum memorant Eustath. ad Iliad. p. 658, 45 et schol. A*Z* 506: παρὰ Νικάνδρῳ καὶ ἄλλοις κεῖται, v. O. Schneider p. 153.

† ἀλετρίς, vox haud frequens [3]), *mulier quae molam manu movet, molitrix,* Nicand. fr. 72. 5, Callim. Del. 242, fr. 232,. Antipat. Thess., Anth. Pal. IX. 418. — Apud Homerum semel legitur γυνὴ ἀλετρίς *υ* 105, cf. Jacobs Anth. Graec. VIII. p. 320.

ἄμαθος de *campi arena* dixit Nicander th. 262 ἐν δ' ἀμάθοισιν ἢ καὶ ἁματροχιῇσι κατὰ στίβον ἐνδυκὲς αὔει (κεράστης serpens), ut Hom. e. g. *E* 587 τύχε γάρ ῥ' ἀμάθοιο βαθείης, Apollon. Rh. IV. 1239, IV. 1464, Euphor. fr. 36, schol. Ven. A *I* 385 ἡ διπλῆ πρὸς τὴν διαφορὰν τῆς ψαμάθου καὶ ἀμάθου ὅτι ἡ περιθαλάσσιος ψάμαθος, κόνις δὲ ἡ πεδιὰς ἄμμος, v. Lehrs de Aristarcho p. 123². — *Litoris arena* indicatur substantivo ψάμαθος apud Nicand. th. 313 κυβερνητῆρα Κάνωβον Θώνιος ἐν ψαμάθοις ἀθρήσατο, cf. Apollon. Rh. I. 1010, IV. 1505 cet. — Utroque vocabulo ἄμαθος et ψαμάθος continentur utitur Nicander „discrimine ad intellectum nullo, sed permagno ad metri tenorem" [4]), th. 155 πολέες (serpentes quidam) δ' ἀμάθοισι μιγέντες σπείρῃ λεπραίνονται ἀλινδόμενοι ψαμάθοισι *in arenis commorantur et arenis concolores sunt,* ubi Bentl. ἀλινδ. in εἰδόμενοι mutat, quoniam habitatio verbis ἀμάθοισι μιγέντες iam significata sit, cui coniecturae favere videtur Pseud.-Aristot. de mirab. ausc. CLXIV (178) ὅσοι δ' αὐτῶν ἐν ψαμάθοις διατρίβουσι, ταύταις ἐξομοιοῦνται κατὰ τὸ χρῶμα [5]), sed et cod. *Π* et schol. ἀλινδ. probant.

---

[1]) v. ῥήν.

[2]) aliae explicationes enumerantur schol. A *Z* 506 ἡ διπλῆ πρὸς τὸ ἀκοστήσας ὅτι ἄλλοι ἄλλως ἀπέδωκαν· ἔστι δὲ ἤτοι ἐν ἄχει γενόμενος διὰ τὴν στάσιν ἢ ἄκος τε καὶ βοήθημα τῆς στάσεως ζητῶν cet., cf. *EM* 51. 13, Hesych. al.

[3]) Naeke de Hecal. p. 142.

[4]) Lobeck element. pathol. I. p. 139.

[5]) O. Schneider p. 139.

† *ἁματροχιά* [1]). Hom. *Ψ* 422 *ἁματροχιὰς ἀλεείνειν*, *concursus curruum*. Pro *ἁρματροχιά* [2]) dixit Nicander th. 263 *ἐν ἁματροχιῇσι κατὰ στίβον ἐνδυκὲς αὔει (ὁ κεράστης ἔχις)*, schol. *ἀντὶ τοῦ ἁρματροχιαῖς· λέγει γὰρ ταῖς χαράξεσι τοῦ τροχοῦ ταῖς γενομέναις εἰς τὴν γῆν (orbitis)· ἐν αὐταῖς γὰρ κοιμᾶται ὁ κεράστης ἔχις*, *EM* p. 79. 37 *ἁματροχιά· παρ' Ὁμήρῳ ἡ τῶν τροχῶν σύγκρουσις, παρὰ τοῖς νεωτέροις δὲ ὁ τῶν τροχῶν ἐν γῇ τύπος*, cf. Hesych. s. v. — Ab Homeri usu recessit Nicand. cum Callimacho fr. 135 *ἀλλὰ θεόντων, ὡς ἀνέμων, οὐδεὶς εἶδεν ἁματροχιάς* (ubi v. O. Schneid.), qui a Porphyrio [3]) quod differentiam vocum Homericarum *ἁματ.* et *ἁρματρ.* non perspexerit, valde vituperatur. Callimachi partes suscepit Meinek. Callim. Hymn. p. 153, contra quem locutus est Cobet. Mnemos. X. p. 400. Nicandrum non *ἁματρ.* et *ἁρματρ.* confudisse, sed *ἐλλειπτικῶς* [4]) *ἁμα* pro *ἅμαξα* posuisse, testari videtur th. 816 *μυγαλέην τροχιῇσιν ἐνιθνήσκουσαν ἁμάξης*, schol. Gott. th. 263 *ἁματρ. ἀντὶ τοῦ ἁρματοτροχιῇ κατὰ συγκοπὴν διὰ τὸ μέτρον*, schol. Aldin. *ἁματρ. ἀντὶ τοῦ ἁμαξοτροχιαῖν κατὰ συγκοπήν* [5]).

ἀμολγοί vocem rarissimam [6]) apud Nicandr. th. 49. O. Schneid. e cod. *Π* pro *ἀμορβοί* [7]) revocavit: *τόθι Θρήικες ἀμολγοί (lacte viventes) κριοφάγοι μήλοισιν ἀεργηλοῖσιν ἕπονται.* Nota est Homerica locutio *ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ*, cuius varias explicat. v. schol. *Λ* 173, *δ* 841, *EM* passim, Hesych., Apoll. lex. 28. 25 cet., Schmidt, Didym. p. 60. — Nicandro usitatiorem probatam fuisse qua *ἀμολγός* ab *ἀμέλγεσθαι* derivabatur ex hoc loco verisimile fit, v. O. Schneider p. 208.

†*ἀνδρακάς*. Doederl.: per apocop. ex *ἀνδρακάτα*; Lobeck

---

[1]) rectius scribitur cum Lobeckio elem. I. 365 (et ap. Buttmann. gr. ampl. 424) et Grashoff. homer. Fuhrwerk p. 35 (apud Capell. in Seiler. lex. Hom.) *ἁμαρτοχία*. — *ἁματροχιά* ut *φυταλιά* commend. schol. A *Ψ* 422.

[2]) Hom. *Ψ* 505 *οὐδέ τι πολλὴ γίγνετ' ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ κατόπισθεν.*

[3]) ad Hom. *Ψ* 422.

[4]) v. Merkel proll. Apollon. p. LXXXV.

[5]) maiore etiam audacia *ἁματρ.* de cursu in universum intellexit Manetho (O. Schneid. Callim. II. p. 403): *ὧδε μὲν ἀπλανέων τε πλανητάων τε κέλευθα ῥομβηδὸν περὶ κόσμον ἁματροχίῃ πεφόρηται.*

[6]) *ἀμολγοὶ οἱ ἀμέλγοντες τὰ δημόσια* sunt ap. Hesych., *EM* 84. 57 (Vossian. b), Eustath. 838. 50 cet. v. M. Schmidt Didym. p. 60 sq.

[7]) de *ἀμορβοί* voce Antimachea („*comites*“ Callim. Dian. 45, — „*pastores*“ Callim. fr. 46) quam Nauckius Mél. gréc.-rom. II. 429 sqq. in Hom. *Ν* 793 pro *ἀμοιβοί* inferre voluit quaeque ante O. Schn. in Nic. loco (= „*pastores*“) legebatur, v. Volkm. comm. ep. p. 59.

parall. p. 154 not. pro ἀνδράξ (cf. μουνάξ); adverbii ἑκάς terminationem comparat L. Meyer Kuhn. Z. f. vgl. Spr. XXI. 365. Hom. γ 130 δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα ἀνδρακάς; schol. V ad Hom. γ 13, *EM* 107. 2, Hesych., Apoll. lex. κατὰ ἄνδρα, schol. H: τινὲς γράφουσιν ἄνδρα καθ' [1]); ex ἀνδράδεκας concisum putavit Phrynichus schol. H: ὁ δὲ Φρύνιχος ἀνδρακάδα φησὶ τὴν τῶν ἀνδρῶν δεκάδα [2]). Nicand. th. 643 ἀπ' ἀνδρακάδα πρυταμών, schol. ἀνδρακάδα δὲ τὴν μερίδα φασὶν οἱ νεώτεροι· ἀλλ' Ὅμηρος ἐπιῤῥηματικῶς φησι τὸ ἀνδρακάς. fecit igitur substantivum ex adverbio Homerico. — ad Homeri locum spectare non potest Hesychii altera explicatio .... οἱ δὲ μερίδες, μοῖραι, Apoll. lex. 33. 10 δύναται δὲ καὶ... ἡ κατ' ἄνδρα μερίς, quae ad eorundem recentiorum pertinent abusum quorum in schol. Nic. mentio fit. Videtur igitur Nicander non grammaticorum aliquorum interpretatione, sed solo novandi studio ductus sive primus sive alios secutus ἀνδρακάς pro substantivo notione „μερίς“ usurpasse.

ἀνθερεών (Curtius Etymol. p. 250⁵ ab ἄνθος, cf. Goebel lex. II. 87) *mentum virile* est ap. Hom. Α 501, Γ 372, Ε 293, Ν 388; Apoll. lex. 30. 30 ὁ ὑπὸ τὸ γένειον τόπος, ἀφ' οὗ ἄρχεται ἀνθεῖν τὸ γένειον, *EM* 109. 27 διὰ τὸ δι' αὐτοῦ θορεῖν τὸ πνεῦμα .... οἱ δὲ παρὰ τὴν ἄνθησιν τῶν τριχῶν· Huic originationi non repugnat Nicandri locus th. 444, ubi *serpentis maxilla* significatur: νέρθε δὲ πώγων αἰὲν ὑπ' ἀνθερεῶνι χολοίβαφος. — Neque originationis παρὰ τὴν ἄνθησιν τῶν τριχῶν neque Homerici usus rationem habuit Euphorio fr. 51 μητρὸς ἀνθερεῶνας (v. Mein.) nec magis Nonnus Dion. 25. 40 et 31. 19 Γοργόνος ὠδίνοντα διέθρισεν ἀνθερεῶνα [3]).

ἀποῤῥώξ apud Homerum aut adiectivum [4]) est aut substantivum. substantivum significat *„effluvium“* Β 755, κ 514 Στυγὸς ὕδατος ἀποῤῥώξ (cf. Apoll. Rh. IV. 637), ι 359 ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἀπ. *Quod de herba sumitur*, ἀποῤῥώξ nominatur Nic. th. 518 ἔνθεν (ex aristolochia) ἀποῤῥὼξ δραχμαίη μίσγοιτο.

---

[1]) sequitur ἡμεῖς.

[2]) ut ἀνδρακὰς (nominat.) δῶμεν sit „*deni demus*“, cf. Eust. 1731. 43 ἀντὶ τοῦ κατὰ δέκα ἄνδρας.

[3]) *ferarum fauces* intelleguntur Nonn. 2. 31, 6. 193, 11. 158, 12. 206 cet., *viri os* 2. 564, 3. 247 saep.

[4]) v. 98 ἀκταὶ ἀποῤῥῶγες *praeruptae*, cf. Callim. lavacr. 41 cum aliis multis. ἀποῤῥώξ simpliciter „*rupes*“ est ap. posteriores, v. Schneid. Callim. I. 265.

ἀργεστής[1]) ap. Hom. austri epitheton: *ἀργεστᾶο Νότοιο* Λ 306, Φ 334, cf. Apoll. Rh. IV. 1628, zephyri[2]) Hesiod. theog. 379. 870. — substantivum apud recentiores *caurum* significat Apoll. Rh. II. 961. 993 v. lexic., apud Nicandrum omnino *ventum* al. 175 *πῦρ μὲν ἀείζωον καὶ ἀχύνετον ἔτρεσεν ὕδωρ ἀργέστας*, schol. *οἱονεὶ τοὺς ἀνέμους*. — de *ἀργ.* austri epitheti ap. Homer. notione dubitabant veteres: schol. Λ 306 *δηλοῖ ἢ τὸν λευκὸν ἢ τὸν ταχύν*, Apoll. lex. 42. 26 *τινὲς τὸν λεγόμενον λευκόνοτον· ἔστι δὲ ταχύν*, cf. *EM*, Hesych. (etiam nunc inter „*albus*“ et „*celer*“ dubitatur); Nicander quid probaverit indicat th. 592 *ἀργέσταο*[3]) *λίπευς ἐλαίου*, gloss. in cod. Gott. ap. J. G. Schneid. p. 149 *λευκοῦ ἢ ὀμφακίνου*, cf. ther. 105 *ἀργῆτος ἐλαίου*, al. 98 *ἀργήεντος ἐλαίου* = 204[4]).

ἀρδηθμός. Nicand. th. 401 *ἀρδηθμοῖο μεσημβρινὸν ἀΐξαντες μείρονται potus* vel *aquationis desiderio tenentur*[5]), *EM* 137. 44 *ἀρδ. ὁ ποτισμός Νίκανδρ. ἐν Θηριακοῖς*. Homerica vox est *ἀρδμός locus ubi bibunt pecora*: Σ 521 *ἀρδμὸς ἔην βοτοῖσιν*, cf. v. 247, schol. *ποτισμοὶ ἔνθα ποτίζουσι τὰ ζῷα*. — Nicander vocabulum ex Lycophrone[6]) sumpsit 622 *γύας τιθαιβώσσοντες ἀρδηθμῷ Διός*. — *ἀρδμός* derivatur a verbo *ἄρδω*, *ἀρδηθμός* ab *ἀρδέω*[7]), quae forma non usitata erat *EM* 137. 44 *ἀρδηθμός παρὰ τὸ ἀρδῶ περισπώμενον· εἰ γὰρ ἦν ἀπὸ βαρυτόνου ἀρδμὸς ἂν ἦν*.

---

[1]) sic scribitur nunc ap. Hom., non *ἀργέστης*, v. Herodian. ad Λ 306, *π. καθ. πρ.* Lentz I. p. 79 f.; adiectivum *ἀργεστής* et subst. *ἀργέστης* accentu distinguit schol. A ad Λ 306.

[2]) aliis ap. Hesiod. substantivum „*eurus*“ est, v. interpret.

[3]) de *ἀργ.* mascul. cum subst. neutr. generis coniuncto v. Lobeck parall. p. 273, cf. infra *σίντης*.

[4]) idem significat *ἀργηστής* Theocr. 25. 130 *βόες χροιὴν ἔσαν ἠΰτε κύκνου ἀργησταί* et Aeschyl. Sept. 60, quod tamen iure O. Schneider. ap. Nicandr. scribere noluit.

[5]) schol. *μείρονται ἀντὶ τοῦ ἱμείρονται*, cf. *EM* 582. 50 *μείρεται εἰ μὲν σημαίνει μερίζεται γίγνεται ἀπὸ τοῦ μέρος, εἰ δὲ σημαίνει τὸ ἐπιθυμεῖ, ἀπὸ τοῦ ἵμερος ἱμείρεται καὶ κατ' ἀφαίρεσιν μείρεται*, v. Lobeck elem. I. p. 37.

[6]) cum hoc multa Nicandro communia sunt: ante Lycophronem et Nicandrum non inveniuntur e. g. *ῥόχθος undarum strepitus* th. 821, al. 289. 390 = Lycophr. 402 et saep., *σπληδός cinis* th. 763 = Lycophr. 483, *τράμπις navis* th. 268 = Lycophr. 97. 1299, *γρῶνος cavus* al. 77 = Lycophr. 20. 631 (subst. *γρώνη* Nic. th. 794), *κνώψ* (*κινώπετον*) Nic. th. 499. 751 cf. Lycophr. 675 *κνωπόμορφος*, *λαβράζω* al. 160 = Lycophr. 266, *ἀροτρεύω* pro *ἀρόω* th. 6 = Lycophr. 1072, multa alia.

[7]) v. Lobeck parall. p. 397, Phryn. p. 511 (de forma).

+ ἄσις, *limus*, semel occurrit ap. Homerum Φ 321 τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω [1]), *EM* 153. 22, Apollon. lex. 45. 11 ἄσιν τὸν ἰλύν. inde Nicander ther. 176 οἵην εἰς ἅλα Νεῖλος πλησάμενος κατέχευεν ἄσιν, Oppian. hal. 3. 434.

αὖλις ap. Homerum locus est ubi ad tempus habitatur, praecipue nocturnum domicilium, cf. Ι 232 (de Troianis prope Graecorum naves pernoctantibus), χ 470 (de avibus). — *nocturnum domicilium* est ap. Nicandr. th. 58 ἄγχι δέ τοι νὺξ αὖλιν ἄγει, apud alios „*domicilium*" in universum, v. Volkmann comment. ep. p. 48.

ἀχλύς, *caligo*, ap. Homerum imprimis *mortis caligo* dicitur: κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς Π 344 etc. [2]), Apollon. lex. 49. 19 ἡ τῶν ὀφθαλμῶν σκότωσις, alii interpretabantur νέφος, v. Merkel proleg. Apollon. p. CLIV. *oculorum caligo* intellegenda est Nicand. th. 430 ἀχλὺς ὄσσε κατακρύπτουσα κακοσταθέοντα δαμάζει (de oculis hominis cui venenum datum est caligantibus); de oculis gaudio obscuratis dictum est Apollon. Rh. III. 725 cf. 963; — ἀχλύς νέφος est Apoll. IV. 1361, ut Arat. 432. 893, cf. Hom. η 41 etc.

ἄχνη ap. Homer. *palea* est et *spuma*, Apoll. lex. 49. 33 τὰ ἄχυρα· λέγεται δὲ καὶ τὸ ἐπιπολάζον τῇ θαλάσσῃ ἄχνη. Nicandro al. 518 ἢ ἅλα πηκτὸν ἢ ἁλὸς ἄχνην (v. schol.) observabatur Hom. Δ 426 ἀποπτύει δ' ἁλὸς ἄχνην, cf. ε 403. — Apollon. Rh. II. 570 ἀνέπτυε κύματος ἄχνην, IV. 1238 ὕδατος ἄχνη = Callim. Del. 14, Dion. Per. 300. 693. 981 (fluminis ἀ.). Sine genitivo Apollon. II. 984, ut Hom. Λ 307 etc. — „*lanugo*" (λάχνη [3])) est ap. Philippum Thessal. Anth. Pal. VI. 102 μῆλον ... λεπτῇ πεπυκωμένον ἄχνῃ, cf. Vergil. ecl. II. 51 *canum tenera lanugine malum*, v. Jacobs Anth. Gr. IX p. 163. — raro vox occurrit ap. tragicos neque umquam notione „*maris spuma*", v. lex.

ἀφυσγετός v. adiect.

βέλεμνον Hom. Ο 489, Χ 206 πικρὰ βέλεμνα *tela*, Apoll. lex. 51. 1 βέλη, cf. Lycophr. 550, Theocr. XXV. 253, XI. 15, Callimach. Dian. 82. Nicander β. *saxa ab Atho gigante in mare coniecta* dixit fr. 26. — Deest ap. Apollon. et cet.

+ βούβρωστις *edacitas bovum propria, magna fames*, Lob. elem. I. 203. Hom. Ω 532 καί ἑ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει, schol. A κυρίως μὲν ὁ μέγας καὶ χαλεπὸς

---

[1]) Scamander fluvius loquitur.

[2]) *luctus caligo* Υ 421.

[3]) de notionum similitudine quae inter ἄχνη et λάχνη intercedit et sim. v. Lobeck elem. I. p. 111.

λιμός· νῦν δὲ ἀντὶ τῆς μεγάλης ἀνίας καὶ λύπης κεῖται ἡ λέξις· ἔνιοι δὲ βούβρωστιν τὸν οἶκτον (οἶστρον Doederlein gloss. Hom. n. 117) ἐξεδέξαντο. „*Magna fames*" est ap. Nicandr. th. 785 τοίη οἱ βούβρωστις ἐνέσκληκεν γενύεσσιν et th. 409 εἰ δ' ὀλοὴ βούβρωστις αἰδρείηφι πελάσσῃ (scil. cadaveri v. 407), αὐτοῦ οἱ θάνατός τε καὶ ὠκέα μοῖρα τέτυκται, qui locus male intellectus est in Thesaur. Parisin. v. βουβρ. (et in al. lexicis): „*pro quadam volucri a Nicandro th. 409 accipi testantur*" [1]; sed πελάσσῃ hoc loco transitivum est, obiectum „*unum ex avibus vel feris*" quae v. 406—7 commemorantur, οἱ autem singularem in v. 410 postquam pluralis antecessit, quasi τινὰ οἰωνῶν dixisset, κατὰ σύνεσιν posuit ut al. 505 κνώδαλον, τὰς (schol. βδέλλας), 446 μελίσσῃ αἵ, 162 οἵ λαβράζουσι, τῷ cf. O. Schneid. p. 88. — κακὴ βούβρωστις, *homo multivorus*, Erysichthon vocatur a Callim. Cer. 103, v. O. Schneid. excurs.

+ βρεχμός (Aristot. cum aliis βρέγμα) *sinciput*. Nic. th. 219 τῶν ἤτοι βρεχμοὶ μὲν ἐπὶ πλάτος, schol. τὸ μὲν βρέγμα ὅ ἐστι τὸ κράνιον πλατύ ἐστιν. Vocabulum sumptum est a Nic. ex Hom. *E* 586.

γάστρη, *venter* i. e. *vasis inferior pars rotundata*, Hom. *Σ* 348, *θ* 437, cf. Orph. lith. 718, Quint. Smyrn. 5. 382. — „*vas*" ipsum est ap. Nicandr. th. 106 ἐν περιηγέϊ γάστρῃ. — pro γαστήρ adhibet Eratosth. fr. 23 p. 89 Hill. [2]).

γλάγος epic. pro γάλα. Hom. *B* 471, *Π* 643; Nicand. al. 139. 263 cet. — A substantivo γλάγος derivata sunt adiect. γλαγόεις Nic. th. 623, εὐγλαγής th. 617 = Mosch. III. 33, εὔγλαγος Lycophr. 307, πολυγλαγής Arat. 1100, περιγλαγής Quint. Smyrn. 13. 300 = Hom. *Π* 642, γλαγότροφος Lycophr. 1260.

+ γλῆνος ap. Homer. *res splendida* *Ω* 192, ut ap. Apoll. Rh. IV. 428, Arat. 317 (*stella*). — Nicander γλῆνος idem esse voluit quod γλήνη th. 228 ἐνωπῆς γλήνεα φοινίσσει [3]), quemadmodum βλάβος dicit (alexipharm. 99.) et βλάβη, νάπος (th. 505) et νάπη (al. 622) sim [4]). — Quod autem γλῆνος non eâ quae in voce γλῆνος ap. Hom. inest, sed notione vocabuli γλήνη posuit, eadem insolentia factum est qua e. g. γάστρη ap. Eratosth. fr. 23 Hill. non id quod ap. Hom. „*inferior pars vasis*", sed idem quod γαστήρ valet, de quo poetarum Ale-

---

[1]) propter schol. verba: εἰ δέ τι τῶν ὀρνέων ὑπερβαλλούσῃ λιμώξει κατεχόμενον προςέλθῃ τῷ σώματι, αὐτόθεν ἀπόλλυται. de th. 785 errat Doederl. l. l. p. 82.

[2]) cf. γλῆνος infr.

[3]) γλήνεσσιν v. 1 est th. 313 pro γλήνῃσιν.

[4]) Lobeck Rhemat. p. 297.

xandrinorum usu v. Hiller Eratosth. p. 63, cf. Arat. 11 *ἄστρα*, schol. *νῦν τοὺς ἀστέρας ἄστρα λέγει*, Lycophr. 700 *τείνει πρὸς αἴθραν κρᾶτα*, schol. *τὸν αἰθέρα*, v. Lobeck proll. p. 60.

γυῖα, vox epica et Pindarica, ap. Homerum significat manus et pedes, unde spurium iudicavit Aristarchus versum Ω 514 *καί οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' ἵμερος ἠδ' ἀπὸ γυίων*, schol. A *ἀθετεῖται . . . ἀκύρως γὰρ τέθειται τὸ γυίων· οὐ γὰρ οὕτω λέγει πάντα τὰ μέλη, ἀλλὰ μόνον τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας*, v. Lehrs de Arist. p. 112² — *πάντα τὰ μέλη* erant *γυῖα* poetis Alexandrinis [1]). Nicand. al. 302 *Μαρσύαν ἧχί τε Φοῖβος ἀπὸ φλόα* (= *φλόον*) *δύσατο γυίων*, fr. 74. 7 *λύθρον ἑῶν ἐπλύνατο γυίων* [2]), Lycophr. 227 *γυῖα τεφρώσας πυρί*, Theocr. XXII. 113, I. 42 [3]), Apollon. Rh. IV. 1367 *σεισάμενος γυίων ἄπο νήχυτον ἄλμην*, 1526. 1585 [4]), Callim. Dian. 159 *γυῖα θεωθείς*. pro *utero* est Callim. Dian. 25 *φίλων ἀπεθήκατο γυίων*, ut h. Hom. Mercur. 20 *μητρὸς ἀπ' ἀθανάτων θόρε γυίων* (v. Meinek.).

δαῖς, δαίτη [5]) non dici ap. Hom. de bestiis, sed solo de cibo hominum Aristarchi observatio fuit, schol. A ad Α 5 [6]), v. Lehrs de Aristarcho p. 87. Apud Nicandrum plerumque hominum cibus est, sed th. 455 bestiarum: *ἀμφὶ δὲ δαιτὸς* (*λαγωοῦ*) *μάρνανται* (*αἰετός* et *δράκων*), ubi tamen videndum num „*aquilae et serpentis epulae*“ jucundâ parodiâ ad vitae humanae similitudinem dixerit [7]); leonis *δαίς* Theocr. XIII. 63, Lycophr. 836. — Ante poetas Alexandrinos de bestiis *δ*. Sophocles et Euripides nonnunquam dixerunt, v. Lehrs p. 161. Ap. Apollon. Rh. *δ*. ubique hominum cibus est neque alia notione nunc ap. Callim. invenitur.

δαιτρός Hom. α 141, δ 57, ρ 331: *qui carnes convivis in portiones secat* (*δαήμονε δαιτροσυνάων* π 258). Apud Ni-

---

[1]) ut Pindaro Nem. VIII. 58 *ἀστοῖς καὶ χθονὶ γυῖα καλύψαιμι*, Empedocl. v. 3 *εὖτέ τις ἀμπλακίῃσι φόνῳ φίλα γυῖα μιήνῃ* (Lehrs p. 114).

[2]) singularis *γυῖον* (*membrum* th. 777) ap. Hom. non exstat.

[3]) „*pugnus*“ est *γ*. XXII. 121, „*bracchium*“ v. 81.

[4]) *γ*. „*membra*“ sunt IV. 1645 *δέμας καὶ γυῖα τέτυκτο χάλκεος*. Ceteris locis num „*corpus*“ an „*membra*“ intellegi Apollon. Rh. voluerit discerni non potest.

[5]) *δαίτην* al. 380, *δαίτης* fr. 70, 18, *δαίτην* Apollon. Rh. II, 761, cf. Hom. Κ 217, η 50 cet. Lobeck elem. II. p. 161 et post eum O. Schneider Callim. I. p. 379 *δαίτη* poetas epicos non usurpasse statuunt nisi metro coactos neque umquam *δαίτη* versum terminare; cui legi obstat Nic. fr. 70. 18 *ὥριον ἁλμαίην ἀνύσαι κεχαρηόσι δαίτης*, ubi non minus bene genetivo *δαιτός* locus esset; sed formam *δαίτης* videtur ut rariorem praetulisse.

[6]) *οἰωνοῖσί τε πᾶσι*, ubi Zenodotus legerat *οἰωνοῖσί τε δαῖτα*.

[7]) cf. Lehrs de Arist. p. 161, Nauck Mél. gréco-rom. III, 10.

candrum al. 258 ὡς εἴτε κρεάων πλύμα χεύατο δαιτρός *lanius* vel *coquus* est, schol. μάγειρος. Lycophr. 35 δαιτρὸς ἡπάτων i. e. Hercules beluae marinae intestina dissecans.

δῆρις (vox epica ut verba δηρίομαι et δηριάομαι) *certamen*. Hom. Ρ 158 περὶ πάτρης δῆριν ἔθεντο, ω 515 περὶ ἀρετῆς δῆριν ἔχουσι. — Nicand. th. 450 δῆριν ἄγει γενύεσσιν, Lycophr. 428, Apollon. Rh. IV. 1767, Euphor. fr. 50 ἧς πέρι δῆριν ἔθεντο e Mein. coni. (cf. Hom. Ρ 158 δῆριν ἔθεντο, ubi v. l. δῆριν ἔχουσι) [1]).

δόρπον Aristarchus docuit de alia coena nisi de vespertina ap. Homer. non dici, quum Zenodotus Λ 86 δόρπον pro δεῖπνον, Λ 730 δεῖπνον pro δόρπον, falsas scripturas ex posteriore usu ortas servans, dedisset v. Düntzer. Zenod. p. 107, schol. A Λ 86. 730, Lehrs Arist. p. 128 sq. — „*coena*" temporis ratione nulla habita vel „*cibus*" (ut h. Hom. Cerer. 129) est ap. Nicandr. al. 138 μεμιασμένα δόρπα, 476 δόρπα κατέστυγεν, 66 [2]), 113 cet., δορπήια al. 166, Schneid. Callim. fr. anon. 4 ἄκμηνος δόρποιο [3]); „*coena*" Lycophr. 471 (cf. ἄδορπα 638), Theocr. XXIV. 137, Apoll. Rh. II. 226; „*cibus*" [4]) Apoll. III. 301 δόρπῳ τε ποτῆτί τε, „*coena vespertina*" Apoll. I. 1173.

δοῦπος ap. Hom. imprimis „*fragor*", „*gravis sonitus*" significat: maris δ. μ 202, armorum e. g. Π 635; omnino „*sonitus*" ap. Nic. th. 164 ἀλλ' ὅταν ἢ δοῦπον νέον οὔασιν ἠέ τιν' αὐγὴν ἀθρήσῃ [5]) . . . ., ut ap. Hom. π 16 ποδῶν ὑπὸ δοῦπον ἀκούω. Ap. Apoll. Rh. II. 82. 553 cet. gravis sonitus est; III. 955 *pedum* sonitus, ut Theocr. XXV. 69; Callim. Dian. 54 ἄκμονος δ.

δράγμα ap. Hom. Λ 69, Σ 552, Theocr. X. 44, VII. 157, Callim. Del. 283, Cer. 44 *manipulus spicarum* est, ap. Nicandrum proprio significatu omnino „*quantum quis manu complecti potest*" th. 667 δράχμα [6]) χερὸς πλήσας.

δρήστειρα [7]) *famula* est Hom. κ 349, τ 345, Apollon. Rh. III. 700 [8]). — Adiectivum δρήστειρα scholiorum lectio

---

[1]) ex ipsius Nicandri fabrica prodiit adiectivum δύςδηρι (neutr.) th. 738, gloss. cod. Gotting. ap. J. G. Schneid. p. 262 δύσμαχον.

[2]) de masculino ὁ δόρπος v. Lobeck proll. p. 17.

[3]) cf. Hom. Γ 163 ἄκμηνος σίτοιο, Nicand. th. 116 ἄκμηνος σίτων.

[4]) v. Lehrs p. 131, Merkel proll. p. LXXVI.

[5]) i. e. δοῦπον ἀκούσῃ — αὐγὴν ἀθρήσῃ, v. Lobeck rhem. p. 338.

[6]) de χ v. O. Schneider ad th. 119.

[7]) masculino δρηστήρ Homerus usus est e. g. π 248. Apud Callim. Apoll. 85 δρηστῆρες Ἐννοῦς coniecit Mein. pro ζωστῆρες, sed v. O. Schneid. excurs.

[8]) δρῆστις Callim. ep. 42.

est Nic. th. 862 *μούνη γὰρ (ῥάμνος) δρήστειρα βροτῶν ἀπὸ κῆρας ἐρύκει* i. e. *δραστική efficax*; vulg. *νήστειρα*, O. Schneider *δὴ σπεῖρα vimen rhamni.*

δρῡμός, nemus, saltus. Pluralis *δρῦμοί* apud omnium aetatum scriptores invenitur, *δρυμά* [1]) forma nemo ante Nicandrum usus est praeter Homerum (v. lexica), apud quem sola haec forma exstat: Nic. th. 222, cf. Hom. *Λ* 118 etc. Priorem syllabam in *δρυμά* produxit Dion. Per. 492 cum recentioribus, v. Bernh. p. 653 [2]).

+ *δῶρον, palmus* (cf. Curtius Etym. 235[5]). Nicand. th. 398 *ἐπὶ τρία δῶρα φέρων μῆκός τε καὶ ἰθύν*, schol. *δῶρον ἡ παλαιστή*, Hesych. *δῶρον παλαιστή· ἔνιοι τετραδάκτυλον.* — ante Nicandrum non invenitur nisi in adiectivo Homerico [3]) *ἑκκαιδεκάδωρος Δ* 109 *ἑ. κέρα (αἰγὸς ἀγρίου)*, v. schol. A.

· *ἐνοπή vox, clamor,* saepissime *pugnantium*, Hom. e. g. *M* 34 *μάχη ἐνοπή τε δέδηεν* = *Π* 246; *ἐνοπή pugnam* nonnulli explicabant [4]) *P* 734 *Τρώων ἐξ ἐνοπῆς θάνατον — φύγωμεν*, schol. A *ὥςπερ βοὴν λέγει τὴν μάχην, οὕτως καὶ ἐνοπῆς νῦν ἀπὸ μέρους τῆς μάχης ἐστίν*, cf. *Π* 742. His igitur locis ducti vocabulo *ἐνοπή* notionem „*pugna*" tribuerunt Nicand. th. 171 *ὅσσον τ' αἰγανέης δορατοξόος ἤνυσε τέκτων εἰς ἐνοπὴν ταύρων τε βαρυφθόγγων τε λεόντων* et Meleager Anthol. Pal. VI. 163. 6 *οὐκ ἐνοπᾶς, ἀλλὰ χορῶν ἔναρα.* — Apud Apollonium significat „*vox*" ant „*clamor*", nusquam „*pugna*", cf. I. 27, II. 194 cet.

ἐνωπή v. *ὠπή*

ἐπακτήρ, venator. Hom. *τ* 434 *ἐπακτῆρες*, *P* 135 *ἄνδρες ἐπακτῆρες*, schol. A *οἱ κυνηγοὶ ἀπὸ τοῦ ἐπάγειν* [5]) *τοὺς κύνας;* Nic. th. 668 *ἐπακτήρ*, Callim. Jov. 77. — *ἐπ.* [6]) *piscatores* intellegendi sunt Apollon. I. 625 (in insula Sicino), schol. *ἐπακτῆρες ἀντὶ τοῦ ἁλιεῖς· ἐπὶ νήσου κυνηγοὺς οὐ δεῖ λέγειν.*

ἑψίη, ἐνεψίημα. de verbi Homerici *ἑψιᾶσθαι* (*ludere* Curtius Etym. p. 722[5]) significatione dubitabant veteres: *ρ* 530 *θύρῃσι καθήμενοι ἑψιάασθον*, *φ* 429 *μολπῇ καὶ φόρμιγγι ἑψιόωντο* [7]), schol V *ρ* 530 *ἑψιάασθον·* 1) *παιζέτωσαν*, 2) *δια-*

---

[1]) *υ* correpto.

[2]) *δρῦμοί* Nic. th. 28. 489, Lycophr. 794, Theocr. I. 116 etc., Callim. lavacr. 115. — *δρυμός* singul. Theocr. I, 72, XXV. 135, Rhian. Mein. p. 199, Apollon. Rh. III. 581, IV. 1684.

[3]) v. *ῥήν.*

[4]) Aristarchus, Lehrs. p. 149; dubitat Friedlaend. Arist. p. 261.

[5]) cf. interpret. ad *τ* 445 *ὡς ἐπάγοντες ἐπῆσαν.*

[6]) *ἐπακτῆρες* scil. *δικτύων. cymba piscatoria* nominatur *ἔπακτρον* a Nic. th. 824.

[7]) cf. *ἐφεψιᾶσθαι τ* 313. 370, *καθεψιᾶσθαι (λοιδορεῖσθαι) τ* 373.

λεγέσθωσαν. ἑψιᾶσθαι παίζειν reddit etiam Apollon. lex. p. 80. 26, *EM* p. 406. 12, Hesych. γελᾷ παίζει γυμνάζεται ab ἑψία γέλως παιδιά χλευή ἔφοδος ἀπὸ τοῦ ἕπεσθαι; sed διαλέγεσθαι schol. Apoll. Rh. III. 118 Φίλων ἀντὶ τοῦ ὡμίλουν παρὰ τὸ ἔπος, schol. Apoll. I. 459 ἑψιόωνται παρὰ τὴν ἑψίαν ἥ ἐστι διὰ λόγων παιδιά, οἷον ἐπεσία τις οὖσα, παρὰ τὸ ἔπος, διὸ καὶ ψιλοῦται· ὅτε δὲ δασύνεται, ἀντὶ τοῦ ἀκολουθοῦσιν (ab ἕπεσθαι). — Nicand. th. 880 σπέρμ' ὀλοὸν κνίδης ἤθ' ἑψίη ἔπλετο κούροις, schol. ἑψία· παίγνιον καὶ Ὅμηρος ἑψιάασθον, al. 230 τοῖάπερ ὧραι εἰαριναὶ φορέουσιν ἐνεψιήματα κούραις, schol. τὰ παίγνια. ἐνεψίημα apud solum Nicandrum exstat, sed etiam vocabulum ἑψίη [1]) vix dubitandum est quin ut vocem a grammaticis ad explanandum verbum Homericum ἑψιᾶσθαι adhibitam usurpaverit [2]); ἑψιᾶσθαι igitur ap. Hom. explicabat παίζειν. Apollon. Rh. utramque interpretationem novit v. Merkel proll. p. CLXXVIH; priorem probabat Callimachus Dian. 3 ἐν οὔρεσιν ἑψιάασθαι, schol. διατρίβειν, παίζειν, Cer. 19 νύμφαι ποτὶ τὤνδιον ἑψιόωντο [3]). — de scriptura ἑψιᾶσθαι et ἐψιᾶσθαι v. Schneider excurs. ad Callim. Dian. v. 3 p. 196, qui etiam grammaticorum de voce ἑψία testimonia collegit.

ἔχμα. Hom. Ξ 410 νηῶν ἔχματα, schol. ἐρείσματα, *N* 139 ἔ. πέτρης, quibus saxum cum terra continetur, *M* 260 ἔχματα πύργων v. interpret. Vocabulum in suum usum convertit Nicander th. 724 ἰσχία μάλκη .... κατήριπεν ἔχμα τε (O. Schn. pro ἔχματα) γούνων *quo genua continentur* i. e. νεῦρα γονάτων, δεσμοὺς τῶν μελῶν schol. — de arboris radicibus dixit ἔχμ. Apollon. Rh. I. 1199; „*impedimentum*“ est (ut Hom. Φ 259) Apollon. IV. 261 βoείας ἔχμα βολάων.

ἦια ap. Hom. sunt aut τὰ τῶν ἀνθρώπων ἢ τῶν ἀλόγων ζῴων ἐφόδια aut τὰ ἄχυρα, Apoll. lex. 83. 2, *EM* 423. 23, Hesych., — ἄχυρα (v. Curtius Etym. 625[5]) ε 368: ὡς ἄνεμος ζαὴς ἠίων θημῶνα τινάξῃ καρφαλέων *palearum acervum*, schol. V ἀχύρων ... δηλοῖ καὶ τὰ βρώματα καὶ ἐφόδια. Huius versus videtur Nicander memor fuisse al. 412 θάλψαις ἦια κριθάων νεοθηλέα [4]) i. e. *tritici farinam*, schol. ἕψησον ἄλευρα κριθῶν.

ἠλοσύνη, *stultitia*, ap. solum Nicandrum legitur al.

---

[1]) „glossam dialecticam“ Merkel proll. Apoll. p. CLXXVIII.

[2]) v. infr. ῥήν. ex Sophocle affert Hesych.: ἑψία .... ὁμιλία Σοφοκλῆς Ἀθάμαντος δευτέρῳ.

[3]) v. Scheer Callimachus Ὁμηρικός p. 12.

[4]) pro ἦια κριθάων νεοθηλῶν; de enallage v. βρότεος.

420; defluxit ab adiectivo ἠλός *mento captus,* cuius vocativus superest ap. Homer. *O* 128 φρένας ἠλέ[1]).

+ ἠρίον, *sepulcrum,* Homero ἅπαξ εἰρημένον Ψ 126 Πατρόκλῳ μέγα ἠρίον ἠδὲ οἱ αὐτῷ, Apoll. lex. 84. 30 τάφος. Hinc sumpserunt poetae Alexandrini Nicand. fr. 108 ἠρία τ' εἰν Ἀΐδαο κατοιχομένου Κορύθοιο, Lycophr. 444. 1216, Alexand. Aetol. ap. Parthen. narr. XIV Meinek. p. 220 v. 30, Theocr. I. 125, II. 13, XVI. 75, Callim. fr. 251, Apollon. Rh. I. 1165 et poetae in Anthologia et ap. Kaibelium (v. indic. p. 627) multi, v. Naeke de Hecal. p. 270. — Lycophro composuit ψευδήριον 1048. 1181 et κενήριον 370 (κενὸς τάφος 366), in quo eum secutus est Euphorio fr. 81 Βραυρῶνα κενήριον Ἰφιγενείης = Nonn. Dion. XIII. 186.

+ θαλάμη *latibulum animalis* dicitur Hom. ε 432 πουλύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο, ut h. Apoll. 77. — Nic. th. 284 αἱμόῤῥοος θαλάμην ὀλιγήρεα τεύχων, Callim. ep. 6. 9 θ. *piscium,* Oppian. hal. I. 139. 264 cet., v. Jacobs Anth. Pal. III. p. 900; Eurip. Phoen. 931 δράκοντος θ.; de Aristotele v. lex. — Alios atque Homerum secutus est Nicander quum Rheae delubra al. 7 Ῥείης Λοβρίνης θαλάμας appellaret, schol. τόποι ἱεροὶ ὑπόγειοι ἀνακείμενοι τῇ Ῥέᾳ ὅπου ἐκτεμνόμενοι τὰ μήδεα κατετίθεντο οἱ τῷ Ἄττει καὶ τῇ Ῥέᾳ λατρεύοντες. Eaedem θ. commemorantur ab Hesychio Κύβελα ὄρη Φρυγίας καὶ ἄντρα θάλαμοι[1]); antrum Rheae sacratum θαλάμη ἱρή vocatur in Dioscor. epigr. Anth. Pal. VI. 220[2]), v. J. G. Schneider alex. p. 80; Dioscor. Anth. Pal. IX. 349 Ἰδαίης ἀμφίπολος θαλάμης, cf. Dioscor. A. P. VI. 220 Κυβέλης θαλαμήπολος; scrinium Rheae sacrum θαλάμη dicitur Athen. XI. 478 C. Τροφωνίου θαλάμαι commemorantur Eurip. Jon. 394, v. Lobeck proll. p. 157.

θεμείλια *fundamenta.* Hom. *M* 28 φιτρῶν καὶ λαῶν θ., τὰ θέσαν μογέοντας Ἀχαιοί, Ψ 255 θ. προβάλοντο ἀμφὶ πυρήν. Nic. th. 608 Δρίλων καὶ Νάρονος ὄχθαι, Σιδονίου Κάδμοιο θεμείλιον Ἁρμονίης τε: ὄχθαι *quae Cadmi et Harmoniae fundamentum*[4]) *erant* i. e. *domicilium,* schol. ἐνταῦθα Κ. καὶ Ἁ. ᾤκησαν, οἳ καὶ εἰς ὄφεις μετεβλήθησαν; — Callim. Apoll. 57 θ. ὑφαίνει, 64 θ. ἔπηξε (urbium), Del. 260 insulae θ.

θελκτήριον *oblectamentum* est Hom. ε 237 βροτῶν θελκτήρια (*carmina*); θ 509 θεῶν θελκτήριον (v. interpr.) schol. ἱλαστήριον, Ξ 265 θελκτήρια in cingulo Veneris. *Laborum vel*

---

[1]) ἠλεέ β 243, οἶνος ἠλεός ξ 464; *EM* 425. 40 ὦ ἠλεέ καὶ κατὰ συγκοπὴν ἠλέ, cf. schol. A ad *O* 128 et Lobeck elem. I. 257.

[2]) Hemsterh. θαλάμαι v. M. Schmidt.

[3]) cf. v. 5 κάταντες ἄντρον.

[4]) *fundus* „*Grund und Boden*", Schneid. Callim. I p. 249.

dolorum levamen, medicina ap. Aeschyl. est Choeph. 670 *πόνων θ.* et ap. Nicand. th. 865 *θ. ἄταις* (v. O. Schneid.). — Apud Apollon. Rh. adiectivum est III. 738 etc. *θελκτήρια φάρμακα*, „quo lexicographi moneantur ap. Hom. *θ.* vix bene esse pro substantivo“ Merkel proll. p. CXLII [1]).

θύη ap. Hom. (*Z* 270, *I* 499, *ο* 261) „*suffimenta*“ est nec magis ex Aristarchi observatione de quovis genere sacrificiorum (*θυσιῶν*) velut de hostia immolata dicitur quam *θυηλαί* quod *I* 220 *primitias* (*ἀπαρχάς*) *quae in honorem deorum flammae iniciuntur* significat, v. Lehrs de Aristarcho p. 82. Ab hoc usu recentiores falsa locorum Homericorum interpretatione quam Aristarchus impugnavit ducti discesserunt: Apollon. lex. 88. 24 *θυέεσσι θυσίαις*, schol. *ο* 261 *ὑπὲρ θυέων ὑπὲρ ταύτης τῆς θυσίας*, cf. *EM* 457. 29; — *EM* 457. 34 *θυηλαί· αἱ ἀπαρχαὶ τῶν θυσιῶν ἤγουν αἱ θυσίαι*, sed v. 33 *καταχρηστικῶς πᾶσα ἡ θυσία*. — *θύη θυσία* est ap. Apollon. Rh. IV. 1188 *θυέων* [2]) *δ' ἀποτηλόθι κήκιε λιγνύς*, III. 846, IV. 246 cet., Theocr. ep. IV. 16 *τρίσσα θύη τελέσαι* (*δαμάλαν, τράγον, ἄρνα*), cf. ep. VII. 3 [3]); Euphor. fr. 102 *οὐδέ τοι εὔωροί θυέων non sunt sacrificiorum neglegentes* (*dei* vel *homines* nescio qui). — Apud Nicandrum *θύος* propria notione *id quod (bene) olet* est al. 452 *ῥοδέοιο νέον θύος* i. e. *oleum rosaceum bene olens* (cf. al. 239 *ῥοδέης θυόεν λίπος*, 155 *λίπεϊ ῥοδέῳ*), al. 203 *ἰρινέου θύεος*. Callim. fr. 531 *τὸ μὲν θύος* [4]) *ἤρχετο βάλλειν* a schol. Victor. ad *I* 219 reprehenditur quod *θύος* a *θυηλή* [5]) non satis distinxerit. — *θυηλαί sacrificium* est Lycophr. 234 *ἄξει πρὸς θυηλὰς Ἴφιδος λέων* (Polyxenam Neoptolemus), schol. *πρὸς τὰς σφαγάς*, Nicand. fr. 62 p. 67 Schneid. *Πρίαμον παρασπαίροντα θυηλαῖς*.

θρόνα flores, herbae cf. Curtius Etym. p. 623[5]. Hom. *X* 441 *ὕφαινε δίπλακα πορφυρέην· ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσεν*, ubi *θρ. flores aliaeque figurae in vestibus pictae* sunt, Apoll. lex. 88. 20 *ἄνθη*, Hesych. *ἄνθη καὶ τὰ ἐκ χρωμάτων ποικίλματα*, schol. A *τὰ βαπτὰ ἔρια*, Eust. 1278. 45 *κυρίως μὲν τὰ ἐκ θηρίων ἢ τὰ ἐκ γῆς ἀναθορόντα ὀνήσιμα φάρμακα*,

---

[1]) Similem in modum pro substantivis usurpavit Nic. *ἀλεξητήριον* (Plat. Xenoph. Hippocr. Theophr. v. lex.) *νούσων* th. 7, *ἄταις* 100 et 934, *ὀφίεσσιν* 714; *ἀλκτήριον νόσων* th. 528, *ἀλκτήρια νούσων* al. 350 = Nonn. Ev. Johann. III 14 v. Naeke de Hecal. p. 131, *ἀ. λιμοῦ* Schneid. Callim. fr. anon. 43; *ἀλθεστήριον νούσων* th. 493; *παυστήριον* th. 740 *ὕπνος ἄγων παυστήριον*.

[2]) *ἀρνειοῦ, πόρτιος* v. 1186.

[3]) „*suffimenta*“ II. 10 *νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταδήσομαι*, cf. v. 61.

[4]) apud Hom. pluralis tantum legitur.

[5]) Hom. *I* 220 *ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς* (= *ἄργματα, ἀπαρχάς*).

νῦν δὲ κατὰ μετουσίαν θρόνα ἤγουν φάρμακα ἔφη τὰ βεβαμμένα λίνα ἢ ἔρια, schol. Theocr. II. 59 Θεσσαλοὶ μὲν τὰ πεποικιλμένα ζῷα· Κύπριοι δὲ τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια· Αἰτωλοὶ δὲ φάρμακα ὥς φησι Κλείταρχος· Ὅμηρος δὲ τὰ ῥόδα, παρὰ τὸ ἀνὰ θορεῖν ἐκ τῆς γῆς. — Apud poetas Alexandrinos θρ. φάρμακα, *herbae salubres*, sunt Nic. th. 99. 493. 936, al. 155, Lycophr. 1138 θρόνοισι φαρμακτηρίοις, 674. 1313, Theocr. II. 59, cf. Volkm. comment. epic. p. 48.

θρόος *clamor et tumultus multorum*. Hom. Δ 437 οὐ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος οὐδ' ἴα γῆρυς, Apollon. Rh. I. 697 ἐν δ' ἀγορῇ πλῆτο θρόου, III. 749, IV. 1173 [1]). Nicander *unius* hominis clamorem significare voluit al. 219 βωμίστρια Ῥείης μακρὸν ἐπεμβοάᾳ γλώσσῃ θρόον, cf. Hesych. θρ. σκληρὰ φωνή, λαλιά. — de tibiarum concentu dictum est Schneider. Callim. fr. anon. 377 ἠχήεις θρέος αὐλῶν, cf. Pind. Nem. VIII. 119 θρ. ὕμνων.

κακηπελίη th. 319 et κακηπελεῖν th. 878, al. 93 (*male se habere*) Nicander novavit ad exemplum vocum Homericarum ὀλιγηπελεῖν ε 457 etc. et ὀλιγηπελίη ε 468. Contrarium est εὐηπελία Callim. Cer. 136 (v. Bentley ap. Schneid. p. 401), de qua forma v. Düntzer K. Z. f. vgl. Spr. XIII. 17 sq. (ἄπελος) [2]).

κακοφραδίη. Nicand. th. 348 οὐ γάρ τῆς γε κακοφραδίης ἀπονήντο, schol. ἀβουλίας. Homeri est adiectivum κακοφραδής (*malevolus*; Doederlein: *conviciator*) Ψ 483 Αἶαν νεῖκος ἄριστε κακοφραδές, schol. B 1) κακολόγε, 2) κακὰ ἐπιλογιζόμενε. Posterior explicatio (κακοφρ. a φράζομαι) certe frequentior erat, cf. Euphor. fr. 50 κακοφράδες [3]) ἀλλήλοισιν, Apollon. Rh. III. 936 (*stultus*), Solon. fr. 35. 19 Bergk (*qui mala machinatur*). Ex eadem stirpe est quod Meinek. ap. Theocr. IV. 22 correxit κακοφράσμων *malevolus*, v. Mein. p. 223 ed. 3. — de κακοφραδίη cf. h. Hom. Cer. 227 κακοφραδίῃσι τιθήνης *imprudentiâ* vel *malevolentiâ*. Etiam ap. Hom. β 336 κακοφραδίῃσι νόοιο nonnulli legebant pro κακοῤῥαφίῃσι (κακοβουλίαις, κακομηχανίαις) v. schol.

κάρη [4]) nom. et accus. sing. neutr. — ἡ καρή exstabat

---

[1]) ap. Thucyd. et Xenoph. θροῦς est „*murmuratio multitudinis*", „*rumor*" v. lex.

[2]) lectionem εὐηγενέων Hom. Ψ 81 (pro εὐηπελέων) improbabant Rhianus et Aristophanes, cf. Mayhoff de Rhiani stud. Hom. (progr. gymn. Vitzthum. Dresd. 1870) p. 47 sqq.

[3]) Plur. (a singul. *ΚΑΚΟΦΡΑΣ*). de terminationibus ᾱς et ᾱδής v. Lobeck parall. p 155.

[4]) sic etiam femininum ubique scribitur contra Herodiani praeceptum, v. O. Schneid. Callim. II. 159.

ap. Hom. *K* 457 *φθεγγομένη* (pro *φθεγγομένου*) *δ' ἄρα τοῦγε καρὴ κονίῃσιν ἐμίχθη*, schol. L ap. Bekker *γράφεται φθεγγομένη καρή, οὐχ Ὁμηρικὴ δέ ἐστιν ἡ φράσις· οὐ γὰρ θηλυκῶς ἡ καρὴ παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλὰ τὸ κάρη;* Herodian. ad *Π* 548 *οὐκ ἐπίσταται ὁ ποιητὴς τὸ καρὴ ὀξυνόμενον θηλυκόν, ἀλλ' οἱ ἄλλοι πάντες.* — Nicander th. 249 *ἐν καρῇ*, 131 *καρὴν ἀπέκοψεν ὁμεύνου*, 206 *καρήν* secutus est Callimachum fr. 35 b et fr. 125. de ceteris poetis qui post Alexandrinos feminino usi sint v. Naeke de Hecal. p. 113 et opusc. I. 243 [1]). — Apollon. Rh., Arat. cet. semper *κάρη* neutr. gen., quae ap. Nicandrum etiam usitatior forma est.

κάρηαρ nominativum propter formas Homericas *καρήατος, καρήατι, καρήατα* grammatici fingebant, conf. Lobeck elem. I. 230. schol. V *Ψ* 44 *καρήατος ἀπὸ τῆς κάρηαρ ὡς ἥπατος*, Eustath. 846. 28 *τοῦ καρήατα εὐθεῖα τὸ κάρηαρ*, 1193. 12 *λέγεται δὲ καὶ κάρηαρ, ὡς δηλοῖ τὸ καρήατι*, *EM* 491. 22 cet. Hinc Nicander th. 642 *ἔχιος κάρηαρ* [2]). Ante Nicandr. usurpavit Antimachus fr. 105 Stoll. (fr. 76 Kink).

† *κνῆστις*, *culter ad radendum caseum* [3]). Hom. *Λ* 640 *κνῆ τυρὸν κνήστι (κνήστϊ)*; omnino „*radula*" est ap. Nicand. th. 696 *σῶχε διὰ κνήστι σκελετὸν ῥάκος.* — idem significat th. 85 *κνηστήρ.*

† *κνυζηθμός* Hom. *π* 163 *sonus flebilis quem canes edunt.* Nicand. th. 671 *κνυζηθμὸν κυνὸς οὖλον.* Apoll. Rh. III. 884 *ferarum κν.*

κόρση, *tempus.* Hom. *Ε* 584, *Ν* 576 *ξίφει σχεδὸν ἤλασε κόρσην . . . ., ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν*, *Δ* 502 *τὸν βάλε δουρὶ κόρσην, ἡ δ' ἑτέροιο διὰ κροτάφοιο πέρησεν αἰχμή.* In his locis *κόρσην* „*tempus*" non omnes interpretabantur, schol. BL *Δ* 502 *τὸν κρόταφον λέγει*, Eustath. 492. 29, sed Aristonic. *ἡ διπλῆ ὅτι προειπὼν τὴν κεφαλὴν* [4]) *διέσταλκε κατὰ μέρος τὸν κρόταφον;* voluit igitur Aristarchus *κρόταφον* partem *κόρσης* i. e. capitis intellegi, cf. Apoll. lex. 103. 2 *κόρσην κεφαλήν*, Hesych. *κόρση· κεφαλή, ἔπαλξις, κλῖμαξ, κρόταφος*, *EM* 530. 48 *κ. ἡ κεφαλή, ὡς μὲν Ἀπολλόδωρος*, 529. 40 auctor Eratosthenes est (cf. 541. 49, 531. 36), Eustath. 947. 28 *κόρ-*

---

[1]) de Theognid. v. 1024 dubitationem movit Buttmann. gr. ampl. II. p. 405.

[2]) formâ non Homericâ *καρήασι* usus est th. 186 post Apollon. II. 582, III. 1398, formis Homericis *καρήατος, καρήατι* saepius.

[3]) Apollon. lex. 101. 5 *σκεῦος ᾧ ἐπιξύουσι τὸν τυρόν*, — quod Aristophanes av. 1579, vesp. 938 *τυρόκνηστιν* vocat v. lex.

[4]) Lehrsii mutatio (ap. Friedlaend. Aristonic. p. 102) *προειπὼν τὴν κόρσην* necessaria non est.

ῥην φησὶ (Aelius Dionysius) καὶ κόρσην Ἀττικοὶ τὴν ὅλην κεφαλὴν σὺν τῷ αὐχένι λέγουσι [1]). — κόρση *caput* est apud poetas Alexandrinos omnes [2]). Lycophr. 507 ὀστράκου στρόβιλος (*galea ovi formam referens*) κόρσην σκεπάσει, 711 κόρση κίονος; Theocr. XXV. 255 ῥόπαλον κόρσης ὕπερ (leonis) αὖον ἀείρων ἤλασε κακ κεφαλῆς; Callim. Dian. 78 ἀλώπηξ (morbus capitis quo capilli excidunt) κόρσῃ φωτὸς ἐνιδρυθεῖσα; Nicand. th. 750 ἀείρεται αὐχένι κόρση, 905 σόλος ἔμπεσε κόρσῃ, al. 253 κ. σκίλλης, al. 525, fr. 70. 17 ὠμοτέρῃ κόρσῃ = σκίλλα [3]), fr. 74. 20 εἰς μίαν κόρσην *ad unum fastigium* v. O. Schneid. p. 99, al. 135 κορσεῖα, al. 414 κόρσεα. deest ap. Apollon. Rh. — Philipp. Thessal. Anth. Pal. VII. 383 χῆρος ὀδόντων κόρση, Antiphil. A. P. VI. 199 ἀνεθήκατο κόρσης πῖλον, Crinagor. A. P. VII. 401 ἄτριχα κόρσην, Oppian. cyneg. III. 25; saepissime notionem „*caput*" habet apud Nonnum. Ex veterioribus *caput* indicatur voce κ. apud Empedoclem v. 219 Sturz κόρσαι ἀναύχενες ἐβλάστησαν; λευκὰς κόρσας apud Aeschyl. Choeph. 280 λ. τρίχας explicat *EM* 530. 52, cf. Hesych. et al.

+κώδεια (v. Goebel lexil. II. 608) Hom. Ξ 499 *papaveris caput,* Apoll. lex. 106. 5 ἰδίως ἡ τῆς μήκωνος κεφαλή, *EM* 549. 46; — sic etiam Nicand. al. 432, fr. 74. 44 et 47 μήκωνος κώδεια; sed „*hominis caput*" est al. 216 φὼς κώδειαν ἀπὸ ξιφέεσσιν ἀμηθείς, ut Lycophr. 37 σμήριγγας ἐστάλαξε κωδείας πέδῳ. — Orta est haec notio ex falsa interpretatione loci Homerici: ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε . . . κάρη· ἔτι δ' ὄβριμον ἔγχος | ἦεν ἐν ὀφθαλμῷ. Ὁ δὲ φὴ κώδειαν ἀνασχὼν | πέφραδέ τε Τρώεσσι καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα· | „εἰπέμεναι μοι . . .", cf. Ribbeck Zenodotea Philol. VIII. 666: 1) Zenodotus legebat φὴ (= ὡς) κώδειαν „*tamquam papaveris caput*", v. Didym. ad l. 2) Aristarchus (Lehrs de Arist. p. 84) quum φή hanc significationem quam Antimachus et Callimachus ejusque sectatores ei tribuissent habere negaret, scripsit φῆ (= ἔφη) versumque qui sequitur eiecit, κώδειαν autem pro ὡς κώδειαν dictum esse statuit: „*inquit, caput tamquam papaveris sursum*

---

[1]) quod ad Atticam locutionem (locos v. Gaisf. ad *EM* 539. 39) ἐπὶ κόῤῥης τύπτειν pertinet, in qua similiter dubitabatur quid κόῤῥη esset: *EM* 360. 35 ἐπὶ κεφαλῆς ἢ γνάθου ἢ κροτάφου cf. 529. 39, Hesych., Eustath. l. l.; Theocr. XIV. 34 πὺξ ἐπὶ κόῤῥης ἤλασα, cf. Bernhardy Eratosthen. p. 233.

[2]) non accurate disputavit Volkmann. comm. ep. p. 48. — κόρση ab eadem stirpe derivatum est qua κάρα et κάρηνον, v. Curtius Etym p. 142[5].

[3]) v. O. Schneid. p. 84.

ferens". Aristonic. δεῖ δὲ ἔξωθεν προςλαμβάνειν τὸ ὡς, καὶ ἀθετεῖν τὸν στίχον· ταυτολογίαν γὰρ περιέχει, cf. Apollon. lex. 106. 5. — Alios autem ὡς voci κώδειαν cogitatione non addidisse et κ. omnino *caput* [1]) intellexisse, vocabuli ap. Lycophronem et Nicandrum usus docet. Lycophroni igitur et Nicandro lectio φῆ (ἔφη) non erat ignota.

+κώληψ *poples* Hom. Ψ 727; Apoll. lex. 106. 9 λέγει τὴν ἰγνύην, Eustath. 1326. 52 τὴν περὶ τὰς ἰγνύας ἀγκύλην, cf. schol. A. *Talum* denotat vocabulum ap. Nic. 424 ὅταν κώληπος [2]) ἢ ἐν ποδὸς ἴχνεϊ τύψῃ, schol. τοῦ ἀστραγάλου, ὡς Ὅμηρος· „κοψ' ὄπιθεν κώληπα τυχών". κώλ. ap. Hom. etiam ἀστράγ. explicat schol. B Ψ 726 κώληπα τὸν ἀστράγαλον ἢ μᾶλλον τὴν ἰγνύην; Nonn. Dion. 10. 354 κόψε ποδὸς κώληπα, cf. v. 368.

λάχνη v. λαχνήεις.

ληΐστωρ. Hom. ο 425 ληίστορες ἄνδρες; Nicand. th. 347 λ. πυρός *Prometheus* [3]).

λιθάς apud Hom. idem quod λίθος est ξ 36, ψ 193; Eust. 1944. 43 ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς λίθοι; — apud Nicandrum „*lapidum acervus*" [4]) th. 150 λιθάδας [5]) τε καὶ ἕρμακας ἐνναίοντες *serpentes*, cf. Aeschyl. Sept. 144 λίθας ἔρχεται *imber lapidum*, schol. σωρὸς λίθων.

λύθρον vel λύθρος, *cruor pulvere commixtus*. Hom. λύθρῳ ἐπαλάσσετο χεῖρας Λ 109, Υ 503, λύθρῳ καὶ αἵματι Ζ 268, χ 402, ψ 48; — schol. A Υ 503 ὁ ἐκ πολεμικῆς ἐνεργείας μολυσμός ἢ τὸ μετὰ κονιορτοῦ καὶ ἱδρῶτος ἀνθρώπειον αἷμα, cf. schol. A Ζ 268, *EM* 571. 27, Hesych. al. — Ab usu Homerico [6]) non deflectuntur Nicand. fr. 74. 8 λύθρον ἑῶν ἐπλύνατο γυίων (Ἴων *venator*) et Callim. lavacr. Pall. 7 λύθρῳ πεπαλαγμένα τεύχεα; Schneid. Callim. fr. anon. 20 λύθρῳ καὶ εἴαρι (αἵματι, Callimach. Hecal.), Antip. Sidon. Anth. Pal. II. 112 ὀλλυμένων λύθρος ἀνδρῶν. — Sed apud Lycophr. 491 λύθρῳ i. q. ἀφρῷ est, ap. Euphorion. fr. 54 Hydrae Lernaeae sanies λ. dicitur, v. Meinek. p. 97.

λωβητήρ ap. Hom. vocatur 1) *qui alios contumeliis afficit, linguâ ferox* Β 275. 2) *homo nihili* Λ 385 schol. φαι-

---

[1]) Nicand. „*caput sine corpore*", cf. Hesych. κωδία (κώδεια? v. M. Schmidt) κεφαλὴ χωρὶς σώματος.

[2]) O. Schneider: κώληπας.

[3]) ληιστήρ Hom. γ 73 etc., Nicand. al. 131, Apoll. Rh. I. 1254 etc.

[4]) v. Lobeck proll. p. 446.

[5]) O. Schneid. e cod. Π pro λίθακας.

[6]) cf. Naeke de Hecal. p. 185.

λοι. Ω 239 schol. B ψεῦσται, οἱ δὲ ἐπονείδιστοι, cf. Apollon. Rh. III. 372; ap. Nicandrum *qui nocet* th. 796 σκορπίοι καθ' ἕρκεα λωβητῆρες [1]).

+μόγος. *labor* est Hom. Δ 27 ἱδρῶ θ' ὃν ἵδρωσα μόγῳ; *dolor* [2]) Nicand. th. 587 χροιὴ μόγῳ αὐαίνεται ἀνδρός, 428 [3]): μόγος *dolorem* explicabat Aristarchus in μογοστόκος Εἰλείθυια (*dolores efficiens*) schol. A Λ 270, aliter Apollon. lex. 113. 15, Hesych. al. — Apud Apollon. Rh. Callim. cet. vocabulum deest.

μόθος, *pugnae tumultus*. Hom. Η 117. 241 μόθον ἵππων, Ζ 159 cet.; Hesych. πόλεμος μάχη θόρυβος, *EM* 589. 54 [4]); Hesiod. sc. 158 κατὰ μόθον. — Apud Nicandrum μ. *pugna* est th. 191 ὅτ' ἐς μόθον εἶσι, ut in epigr. sine justa causa Callimacho adscripto Anth. Pal. IX. 301 (Schneid. Call. I. p. 104) μόθων ἄτλητος.

+μόσχος. Hom. Λ 105 δίδη μόσχοισι λύγοισι; schol. A ἐδέσμευε ταῖς νέαις καὶ ἁπαλαῖς λύγοις, schol. B μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἁπαλῶν ἔτι βοῶν ἐπὶ τὰ τρυφερὰ τῶν φυτῶν ἀγομένη, cf. Apoll. lex. 113. 11, *EM* 591. 45, Eust. 834. 32 [5]). — μόσχοισι κλάδοις videtur interpretatus esse („μόσχοισι *et* λύγοις") Nicander [6]), cf. th. 73 ἀσφοδέλοιο νέον πολυαυξέα μόσχον, schol. τὸν κλάδον φησίν. Hesych.: μόσχος, ὁ νέος λύγος, κλάδος, πτόρθος καὶ ὁ ἁπαλὸς βοῦς, cf. Curtius Etymol. 593⁵.

μῶλος. Nic. th. 201 ἀσπίσι μῶλον ἔχουσιν ἀθέσφατον *pugnam ichneumones cum aspidibus serpentibus*. Vocem desumpsit ex Homero Β 401 μῶλος Ἄρηος, Ρ 397 περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει, σ 233 ξείνου καὶ Ἴρου μῶλον; schol. V Β 401 ὁ ἐγχρονισμὸς τῆς μάχης, μώλυνσις, πόλεμος, Hesych., Apoll. lex. 114. 19, *EM* 592. 33; cf. Hesiod. scut. 257, Lycophr. 693, Apollon. Rh. IX. 414.

+νέποδες (Curtius Etymol. 267⁵ = ἀπόγονοι, Lobeck

---

[1]) λωβᾶσθαι *laedere aliquem verbis* aut *factis* est, ap. Nicandrum *factis* al. 539, cf. λωβήμων al. 536, λώβη th. 132 etc., ἐπιλωβής th. 35. 771.

[2]) quemadmodum πόνος et πονεῖν et *doloris* (sed non ap. Homer., v. Lehrs Aristarch. p. 73) et *laboris* significationem habet. — μογέω ubique ap. Nic. *doloribus crucior* est, de dolore ap. Hom. non usurpatur.

[3]) Soph. O. C. 1744 μόγος (*dolor*) ἔχει με.

[4]) φρύαγμα (*hinnitus*) explic. Apollon. lex. 113. 10.

[5]) nunc aut ut veteres μόσχος „*tener*" (λύγ. subst.) aut λύγος (adiect.) „*lentus*" (μόσχ. subst.) interpretantur aut et μόσχος (*germen*) et λύγος (*vimen*. appos.) pro substantivis accipiunt. — μόσχος simul *arboris germen* (cf. ὄσχος?) et *vitulus* esse potest quemadmodum Latini animantium arborumque germina pullos vocant, v. Lobeck elem. I. p. 112.

[6]) cf. Nauck Aristophan. Byz. fr. p. 110.

elem. I. 197 a νέω et πούς = νηξίποδες). Hom. δ 404 φῶκαι ... νέποδες καλῆς Ἁλοσύδνης. Vocabulum νέποδες variis modis veteres explicabant 1) οἱ ἰχθύες· παρὰ τὴν νε στέρησιν καὶ τοὺς πόδας, οἱ ποδῶν ἐστερημένοι, Orus *EM* 601. 29 σχεδὸν ἄποδες, εἰ πρὸς τὰ μεγέθη τῶν σωμάτων αὐτῶν συγκρίνῃ τις, vel οἱ τοῖς ποσὶ νηχόμενοι schol. E δ 404. 2) Eust. 1502. 25 νέποδες κατὰ γλῶσσάν τινα τέκνα, *EM* l. l. βρέφη τὰ μήπω τοῖς ποσὶ κεχρημένοι, Apollon. lex. p. 115. 31 νέποδες Ἀπίων ἄποδες ἢ νηξίποδες ἢ ἀπόγονοι· τὸ μὲν οὖν ἄποδες ψεῦδος· ἔχουσι γὰρ πόδας αἱ φῶκαι· τὸ δὲ ἀπόγονοι παράκουσμα τῶν νεωτέρων ποιητῶν, velut Callimachi fr. 77 v. O. Schneid., Theocr. 17. 25, Apollon. Rh. IV. 1745, Cleon. eleg. poet. Etym. Magn. 289. 24 (Meinek. anal. alex. p. 124). Nicandro placuit prior explicatio νέποδες ἄποδες vel νηξίποδες i. e. *pisces:* al. 468 γευθμὸς ἰχθυόεις νεπόδων ἄτε σαπρυνθέντων, al. 485 νέποδος κακοῦ φύρματα, cf. Callim. fr. 260, Mosch. II. 136 ex emend. Meinekii.

+νήδυια, *intestina,* Nicand. al. 381, Hom. *P* 524, Apoll. Rh. II. 113.

+ξερός ion. pro ξηρός. Nicand. th. 704 αἰγιαλῶν ἐπὶ ξερόν ante oculos habuit Hom. ε 402 ἐπὶ ξερὸν ἠπείροιο. Apollon. Rh. III. 322 νήσου Ἐνυαλίοιο ποτὶ ξερόν, Phanias Anth. Pal. VI. 304 ποτὶ ξηρόν.

ὄγμος (ἄγω, *linea*). Homerus dicit ὄγμους τοὺς τῶν θεριζόντων στίχους (*Λ* 68 etc., Theocr. 10. 2) καὶ τοὺς αὔλακας (*Σ* 546), Apollon. lex. 118. 23. — ὄγμ. ad *siderum cursus* transfertur h. Hom. 32. 11, Arat. 749; omnino *cursus, via* est ap. Nicandr. th. 571 παλίσσυτον ὄγμον ἐλαύνειν, al. 287 ὀλίγῳ ἐνελίσσεται ὄγμῳ. Propius a vocabuli ap. Hom. usu abest th. 371 νέμεται (*depascitur*) διψήρεας ὄγμους, schol. ὁδοὺς ἢ τὰς ἐγχαράξεις τῆς γῆς.

ὁμοκλή (ὁμοκλεῖν — ὁμοῦ-καλεῖν —, ὁμοκλητήρ). Hom. *Z* 137, *M* 413, ρ 189 etc. binae circumferebantur interpretationes 1) βοή, 2) ἀπειλή: ὁμοκλῇ ἀπειλῇ βοῇ, ὁμοκλήσας ἀπειλήσας βοήσας Apoll. lex. 120. 27, Eustath. 1306. 9, *EM* 625. 14. Utramque Apollon. Rh. admisit II. 20 *mina,* IV. 13 *canum conclamatio* i. e. *latratus*, v. Merkel proll. p. CLXXXIV, utramque etiam Callimachus in eodem carmine [1]) Del. 231 οὔατα δ' αὐτῆς (κυνὸς) ὀρθὰ μαλ' αἰὲν ἑτοῖμα θεῆς ὑποδέχθαι ὁμοκλήν; ἀπειλή est ὁ. v. 158 αἳ (insulae) ὑπ' ὁμοκλῆς [2]) ἐφοβέοντο *ob Iunonis minas Latonam vagantem ex-*

---

[1]) v. πάχετος.

[2]) βοή est ὁμοκλή in loco simili Hesiodi scut. 341 σμερδαλέον θ' ἵπποισιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ὑπ' ὁμοκλῆς etc.

cipi vetantis. — Nicander videtur priorem praetulisse th. 311 βορέαο κακὴν προφυγόντες ὁμοκλήν, cf. Propert. I. 17. 6 *aspice, quam saevas increpat aura minas.* Lycophr. 1337 ὁμοκλήτειραν βοήν, schol. ἀπειλητικήν.

ὀλετήρ, *perditor.* Nicand. th. 735 λύκου μυιάων ὀλετῆρος vocabulum adhibuit post Hom. Σ 114 ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω [1]). Antipat. Sidon. Anth. Pal. VI. 115 Δαρδανέων ὀλετῆρα. Frequens ap. Nonnum est velut XX. 50 Τιτήνων ὀλετῆρα, v. Schneid. Callim. I. p. 137. — Femin. ὀλέτειρα Euphorio usurpavit fr. 3 ζάψ (πῦρ) νεῶν ὀλέτειρα [2]), ante Euph. usu venit Batram. 117 παγίδα μυῶν ὀλέτειραν ἐοῦσαν.

Ὄλυμπον apud Hom. *montem* esse Aristarchus post Leagoram Syracusanum observavit, v. Lehrs p. 164 sqq.; ab οὐρανῷ non distinxit Nicander al. 288 βροντῇσιν ἀνομβρήεντος ὀλύμπου, nec magis Callimachus Cer. 59 κεφαλὰ δέ οἱ ἅψατ᾽ ὀλύμπῳ [3]).

ὄνειαρ, vox epic., ap. Nicandr. al. 426. 622 ex usu Homerico i. q. ὠφέλημα est (Apollon. lex. 121. 15). ὀνείατα, de quo Aristarchus glossographos dedocuit [4]), non usurpavit.

οὐλαμός (εἴλω), *turba, globus.* Hom. Δ 251. 273, Υ 113. 379 addito omnibus locis ἀνδρῶν. Apollon. lex. 124. 20 ἔστι κατὰ τὸ ἔτυμον ἡ εἴλησις καὶ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνάθροισις τῶν ἀνδρῶν [5]). — Nicander de *apibus* dixit μελισσαῖος οὐλαμός th. 611; Lycophr. 32 πευκῇσιν (*navibus*) οὐλαμηφόροις *copias ferentibus,* sed 683 προγεννήτειρα οὐλαμωνύμου i. e. *Iphigenia mater Neoptolemi,* schol. τοῦ ἐπωνύμου τοῦ πολέμου· οὐλαμὸς ὁ πόλεμος. Putabat igitur Lycophr. in locis Homericis οὐλ. etiam πόλεμον *pugnam* explicari posse.

οὖρος (cum αὔρα cohaeret, v. Curtius Etym. p. 387 [5]) ap. Hom. *secundus ventus* dicitur (*EM* 642. 27, 348. 56 ὁ φορὸς ἄνεμος), ut Apollon. Rh. II. 1229, IV. 1769 cet., Theocr. XIII. 52. Apud Nicandr. *ventum adversum* denotat th. 270 εἰς ἄνεμον βεβίηται ἀπόκρουστος λιβὸς οὔρῳ, cf. v. 269 κακοσταθέοντος ἀήτεω. Nicandro igitur οὖρος omnino ἄνεμος erat, cf. Hesych.: οὖρος ἄνεμος.

---

[1]) Apud Callim. Jov. 3 Blomfield. Πηλαγόνων ἐλατῆρα in *Il.* ὀλετῆρα mutavit, sed v. Schneid. p. 137.

[2]) de termin. τειρα v. p. 29 not. 4.

[3]) v. Scheer Callim. Ὁμηρικός p. 14.

[4]) οὐ βρώματα, ἀλλὰ πάντα τὰ ὄνησιν παρέχοντα, v. Lehrs p. 150², Merkel proll. Apollon. p. CXLVIII.

[5]) ap. Polybium et recentiores *ala equitum* est, v. lex.; schol. Δ 251 οὐλαμὸς τάξις συνεστηκυῖα τεσσαράκοντα ἀνδρῶν.

πρόξ, Hom. ρ 295 *αἶγας ἀγροτέρας ἠδὲ πρόκας. ἠδὲ λαγωούς*, Apoll. lex. 135. 19 *οἱ μὲν ἐλάφους* [1]), *οἱ δὲ ἕτερόν τι ζῴου εἶδος ὅμοιον λαγωῷ, ὃ καλεῖται δορκάς. δορκάς* Aristophani Byz. [2]) *πρόξ* fuit et Apollonio Rh. (v. Merkel proll. p. CLI) et Nicandro; coniungit enim *πρ.* cum *νεβροῖς* et *ἐλάφοις* th. 578 *λαγωοῦ ἢ προκὸς ἢ νεβροῖο ... ἢ ἐλάφου νηδύν*, al. 324 *τοτὲ προκὸς, ἄλλοτε νεβροῦ*, schol. th. 578 *τοῦ τέκνου τοῦ δορκάδος*, cf. th. 142 *νεβροτόκοι καὶ ζόρκες* [3]). — a *δορκάς* distinguit Callim. lavacr. Pall. 92 *δόρκας ὀλέσσας καὶ πρόκας*, cf. Callim. Dian. 154 et 155 *πρόκες ἠδὲ λαγωοί*.

πτύξ, *plica*, *vallis*. Nicandr. th. 458 *Ἡφαίστοιο ἐν πτυχὶ νήσου*, 804 *Κισσοῖο κατὰ πτύχας*. Hom. Λ 77 *Οὐλύμποιο κατὰ πτύχας*, Υ 22 *πτυχὶ Οὐλύμποιο*; Rhian. ap. Pausan. IV. 17. 6 (Meinek p. 193) *οὔρεος περὶ πτύχας*, Apollon. III. 113 *Οὐλύμποιο πτύχας*, cf. II. 992, Dion. Per. 439 *Παρνησσοῦ ὑπὸ πτυχί* = 1097. — *πτυχή* [4]) cum accusat. *πτύχα* et *πτύχας* Pindari et Tragicorum forma est (v. lex.), cf. Lycophr. 615 *ἐν πτυχαῖσιν Αὐσόνων*.

πτώξ, *pavidus*, leporis epitheton. Hom. Χ 310 *πτῶκα λαγωόν*. *lepus* subst. est Ρ 676 *πόδας ταχὺς πτώξ*. Nicand. th. 950 *πτωκὸς τάμισον*, Theocr. I. 111, Callim. fr. 528 *πολυπτῶκες Μελαιναί leporum plenae*. — sensu translato Lycophr. 944 *πύκτην μὲν ἐσθλὸν, πτῶκα δ' ἐν κλόνῳ δορός*. de ceteris poetis (Aeschyl. semel, Babr., Anthol.), v. Nauck Aristoph. Byz. fr. p. 116.

ῥέθος. *ῥέθη* Hom. Π 856, Χ 362. 68. Aristonicus ad Π 856 *ἡ διπλῆ ὅτι ῥέθη πάντα τὰ μέλη· οἱ δὲ Αἰολεῖς μόνον τὸ πρόσωπον*, cf. Hesych. [5]). — *ῥέθος πρόσωπον* significat ap. Nic. th. 165, al. 438. 456 *διὰ ῥέθος ἔγρεο πλήσσων*, schol. *κατὰ τὸ πρόσωπον τύπτων καὶ πλήσσων*; Lycophr. 1137 *ῥέθους βαφὰς tincturam faciei*, v. Bachm., Mosch. IV. 3 *ἔρευθος σώζετ' ἐπὶ ῥεθέεσσιν*, Antipat. Sidon. Anth. Pal. VII. 218. 11 *ἄμυξε ῥέθος*, Kaibel epigr. 334. 13 [*καθ' ἐμοῦ χεῖρα βαλ*]*οῦ*[*σα*] *ῥέθους*. ante quos sic interdum tragici, v. Volkmann comment. epic. p. 49. — *totum corpus ῥέθη* est Lycophr. 862, *ῥέθος* (singul.) 173, Nicand. th. 721, Philodem. Anth. Pal.

---

[1]) *EM* 689. 17 *ζῷον ὅμοιον ἐλάφῳ ὁ λεγόμενος νεβρός*, schol. V *τὰ ἔκγονα τῶν ἐλάφων*; Philetas ap. Zonaram (Bach. p. 76) *τὰς ἐλάφους τὰς πρῶτον τικτομένας*.

[2]) auctore Aristotele, Nauck Aristoph. Byz. p. 124.

[3]) ap. poetas Alexandrinos i. q. *δορκάδες*.

[4]) v. Lobeck Parall. p. 107.

[5]) alia testimonia v. ap. Bachmann ad Lycophr. 1137.

VII. 222. — utrum πρόςωπον an σῶμα sit, ambiguum apud Apollon. Rh. II. 68 [1]) et Theocr. XXIX. 16.

ῥήν, *ovis.* Apollon. Rh. IV. 1497, Nicand. th. 453. Vocabulum Alexandrini poetae ex adiectivis Homericis πολύῤῥην *I* 154. 296, πολύῤῥηνος λ 257, ὑπόῤῥηνος (*agnum sub se habens lactentem*) *K* 216 eodem modo elicuerunt [2]), quo σκαρθμός [3]) ex εὔσκαρθμος et πολύσκαρθμος, ἀκοστή ex ἀκοστήσας [3]), δῶρον *palmus* ex ἑκκαιδεκάδωρος [3]), ἐψίη (ἐνεψίημα) ex ἑψιᾶσθαι [3]), σιφλός Apoll. Rh. I. 204 e σιφλώσειε Hom. *Ξ* 142 [4]), fortasse φάληρος ex Homerico φαληριάω [5]),

ῥόχθος, *maris strepitus*, e verbo ῥοχθέω Hom. ε 402, μ 60 [6]).

σειρή, *funis.* Hom. *Θ* 19, χ 175 cet.; Apoll. Rh. III. 302. Apud Nicandrum σειρή est *serpentium inferior pars corporis funi similis,* th. 119 πλειοτέρη δὲ καὶ ὁλκαίην ἐπὶ σειρὴν *longior caudâ, longiore caudâ*, schol. οὐράν, et th. 385, v. J. G. Schneid. cur. post; — *funis* fr. 72. 7.

σίαλος, *sus saginatus,* ap. Hom. σῦς addito aut non addito invenitur *I* 208 συὸς σιάλοιο; ξ 41, β 300 σιάλους. — σῦς omissum est ap. Nicand. al. 133.

σίντης. Hom. λέων σίντης *Λ* 481, λύκος σ. *Π* 353, ubi „βλαπτικός" explanant Hesych., Eustath. 857. 46. — Adiectivum generis feminini [7]) est ap. Nic. th. 715 σίνταο φάλαγγος *araneae nocentis* i. e. *vulnerantis;* — substantivum est [8]) th. 623

---

[1]) Merkel proll. p. CLIII.

[2]) Veteribus observatum erat paragogis Homerum uti quorum primitiva ignoraret. Herodian. ad *Π* 548 ad probandam Aristarchi lectionem κατὰ κρῆθεν (adv. a καρή derivatum) pro κατ' ἄκρηθεν: καὶ οὐκ ἐπίσταται ὁ ποιητὴς τὸ καρή ὀξυνόμενον θηλυκὸν, ἀλλ' οἱ ἄλλοι πάντες. καὶ γὰρ ἄλλας παραγωγοὺς (Lobeck rhemat. p. 354 pro παραλόγους) λέξεις ἐπίσταται ἀγνοῶν τὰς πρωτοθέτους αὐτῶν λέξεις. „Apud Homer. non pauca leguntur vocabula composita derivata interpolata quibus quae natura antecedunt uno aut altero seculo post eum quasi e tenebris emergunt", Lobeck elem. I. p. 134.

[3]) v. supr. εὔσκαρθμος, ἀκοστή, δῶρον, ἑψίη.

[4]) Merkel proll. p. CLIV.

[5]) φάληρος vel φαληρός extra Nicandri et Theocriti carmina non invenitur. Nic. th. 461 ὄρη χιόνεσσι φάληρα, Theocr. VIII. 27 ὁ κύων ὁ φάλαρος *notâ albâ in fronte insignis*, cf. V. 103: Nicandri locum respicere videtur Hesych.: φαληρά· λευκὰ, ἀφρίζοντα, φρίσσοντα. Erat sine dubio commemoratum in explicando verbo φαληριάω, quod praeter Lycophr. 188. 491 Homerus solus exhibet *N* 799 κύματα ... φαληριόωντα, cf. schol. λευκανθίζοντα, Apoll. lex. 161. 12, *EM* 787. 16 etc.

[6]) Nicand. th. 821 ἁλὸς ῥόχθοισιν, al. 289. 390 ῥ. θαλάσσης; praeivit Lycophr. 402. 696. 742.

[7]) v. Lobeck parall. p. 267, cf. supr. ἀργεστής p. 54 not. 3.

[8]) cf. supr. εὔσκαρθμος.

σίνταο κάρη i. e. *ἔχιος*. — ap. Lycophr. 386 vocabulo *σίντης* *Nauplius Palamedis pater Graecis naufragia parans* indicatur.

σμῶδιξ („*Anschwellung*“, Goebel lex. I. 293). Hom. *B* 267 *σμῶδιξ αἱματόεσσα μεταφρένου ἐξυπανέστη σκήπτρου ὕπο χρυσέου, σμώδιγγες* *ψ* 716; Apoll. lex. 143. 21 *τὸ ἀπὸ πληγῆς οἴδημα* (*vibex*). Lycophr. 783 *ἑκουσίαν σμώδιγγα προςμάσσων δομῇ*, schol. *ὕφαιμον πληγήν*. Apud Nicandr. al. 545 vocis notio est omnino „*οἴδημα*“ (*tuberculum, ulcus*).

σόλος (Hom., Eumel., Apoll. Rh., Nicand., Nonn.) Hom. *ψ* 826. 839. idem quod *δίσκος* est nisi quod hunc lapideum, illum aheneum esse volebant propter *σόλος αὐτοχόωνος* [1]), v. Aristarch. schol. *ψ* 826, Hesych., Apoll. lex. 143. 25. — *σόλ.* a disco non distinxit Nicand. th. 905 v. schol., nec magis Apoll. Rh. 1366. 1372 *πέτρον . . . σόλον* [2]), cf. *EM* 721. 39 *σόλος ὁ δίσκος*.

σφέλας Hom. *σ* 394, *ρ* 231; Apoll. lex. 127. 27 *ὑποπόδιον scabellum*, Apoll, Rh. III. 1159. — Apud Nicandr. th. 644 *ἢ σφέλαι ἢ ὅλμῳ* (*mortario*) *κεάσας ἢ ῥωγάδι πέτρῃ* *σφ. truncus* est *quo ad res tundendas utuntur*, schol. *κυρίως μὲν τὸ ὑποπόδιον, νῦν δὲ ξύλῳ πυκνῷ* [3]). idem significat *στύπος* th. 951, al. 70.

τέλσον, *finis, limes*. Hom. *N* 107 *τ. ἀρούρης*, *Σ* 544. 547, Apoll. Rh. III. 412, Nicand. th. 546 *τέλσον ἅλωος*.

†**τυπή** apud Nicandr. est *morsus serpentium* th. 129 *τυπῇ ψολόεντος ἐχίδνης*, 358, 673, 784, fr. 32, *ventorum flatus* fr. 74. 49. — Semel legitur ap. Hom. *E* 887 *χαλκοῖο τυπῇσιν* (*ictibus quibus Martem Aiax vulnerat*) = Apoll. Rh. III. 848 *οὐ ῥηκτὸς χαλκοῖο τυπῇσιν*, IV. 1674 *νούσοισι καὶ τυπῇσι* (*vulneribus*).

φύζα ap. Hom. i. q. *φυγή*. — Nic. th. 402 *φύζῃ παλιντροπέες φορέονται*; Apoll. Rh. IV. 5, Lycophr. 463 [4]).

φύξις (epic., *φεῦξις* Soph. Antigon. 362 [5])). Hom. *K* 311 etc. *φύξιν βουλεύουσι*. — Genitivum obiecti adsciscit ap. Nic. th. 588 *θανάτου φύξις καὶ ἀλκή*, Oppian. hal. V. 584 *φύξις ὀλέθρου*.

---

[1]) *ψ* 826 = Nonn. XXXVII. 667.

[2]) versus 1372 sq. ex Eumeli Corinthiacis sumptos esse scholiasta tradit.

[3]) Cum Homeri *σφέλας* comparat Goebel Lexil. I p. 480 *σφαλός· κορμός* (*Block*) Hesych. „Ursprünglich wird ein Fussschemel wol aus einem runden Holzblock bestanden haben“.

[4]) de Aristarchi in voce *φ.* observatione v. Lehrs p. 77 et 382 sq.

[5]) *ἀπόφευξις* Aristoph. nubb. 874. de *ῡ* epico, *ευ* attico in vocabulis a *φεύγω* derivatis v. Lobeck Phryn. p. 727.

χέεια Nicand. th. 79 pro *χειά* [1]) *serpentis latibulum* Hom. *X* 93. 95 *δράκων ἐπὶ χειῇ*.

†*χηραμός* [2]) (rad. *χα χαίνω*). Hom. *Φ* 495 *πέλεια ὑπὸ ἴρηκος κοίλην εἰσέπτατο πέτρην, χηραμόν;* schol. A *ὅτι αὐτὸς ἐξηγεῖται τί ἐστι χηραμός, ὅτι κοιλὴ πέτρη*, Apollon. lex. 166. 28 *χ. ἡ κατάδυσις, κυρίως τὴν τῶν ὄφεων κατάδυσιν, ὅτι μόνον χωρεῖ τὴν ὄφιν.* „*ὄφεων κατάδυσις*" est ap. Nic. th. 149 *σήψ .... αἰὲν ἐειδόμενος χώρῳ ἵνα χηραμὰ τεύξῃ*, schol. *τὰς καταδύσεις;* — „*κοίλη πέτρη*" significatur th. 55 *τοῖς* (*galbano lignoque cedrino incensis*, v. 53) *δὴ χηραμὰ κοῖλα καὶ ὑληώρεας εὐνὰς κεινώσεις*, schol. *τὰ κοιλώματα παρὰ τὸ χεῖσθαι καὶ χαίρειν ἐν αὐτοῖς;* Apollon. Rh. IV. 1299, qui dubitationem de substantivo aut adiectivo in Homeri loco exprimere voluit [3]), *πεπτηότες ἔκτοθι πέτρης χηραμοῦ* [4]) *νεοσσοί*, 1452 *στεινὴν χηραμόν* (fem.); Lycophr. 181 *σφῆκας χηραμῶν ἀνειρύσας*, ubi v. Bachm. — Pluralis neutr. gener. praeter Nicandrum apud solum Quint. Sm. IX. 382 legitur [5]).

χῆτος (*χα*, a quo *χατίζω χατέω*, Curtius Etym. p. 200⁵). *χήτει* [6]) ap. Hom. *ἐνδείᾳ* est; Apollon. lex. 167. 32, Hesych.: *στερήσει, σπάνει, ἐνδείᾳ* = *EM* 811. 42. Hom. *Z* 463 *σοὶ δ' αὖ νέον ἄλγος χήτεϊ τοιοῦδ' ἀνδρός*, 324, *π* 35, h. Apoll. 78, Hesiod. th. 604, Apollon. Rh. *χ. κηδεμόνων*, Arat. 1152 *χ. σελήνης*. — *defectus* notio in *desiderii* notionem transiit ap. Nicand. al. 499 *χ. βρώμης*, Apollon. I. 887 *τὰ δέ οἱ ῥέε δάκρυα χήτει ἰόντος*, cf. Hesych. *χᾶτις ἐπιθυμία χρῆσις. χητοσύνη* formavit Apollonid. vel Antipat. Anth. Pal. IX. 408.

†*χλούνης* [7]) epitheton apri ap. Hom. *I* 539 *χλούνην σῦν ἄγριον;* Hesiod. scut. 168 *συῶν ἀγέλαι χλούνων ἠδὲ λεόντων*, 177 *χλοῦναί τε σύες χαροποί τε λέοντες;* Callim. Dian. 150 *χλού-*

---

[1]) ut *ὀχεή* th. 139 post Aratum pro *ὀχή* (Naeke de Hecal. p. 180), Homerus *θέειον* pro *θεῖον* dicit, v. Lobeck elem. II. p. 130, rhem. p. 188.

[2]) mascul.; fem. ap. Apoll. est, v. infr. — vox post poetarum Alexandrinorum demum aetatem usitatior fit.

[3]) Merkel proll. p. CLXVI.

[4]) nominativus „*χηραμὸς πέτρης*" esse potest aut „*πέτρη χηραμός*".

[5]) metaplasmi, imprimis formarum numeri pluralis genere neutro a singulari masc. gen. declinatarum illius aetatis poetae studiosi sunt: Nicand. solus *τροχμαλά* a *τροχμαλός* th. 143, cum aliis *φωλεά* fr. 83, *γωλεά* th. 125, *χαλινά* al. 16, *δεσμά* th. 317, *δρυμά* th. 222; Callim. fr. 98 *τράχηλα*, Dian. 135 *δίφρα*, Del. 142 *μυχά*, v. Schneider. Callim. I. p. 171. de *χηραμά* v. Lobeck elem. I. p. 21.

[6]) ceteri casus desunt: nom. *χῆτος*. utramque formam *χῆτις* et *χῆτος* commemorat *EM* 811. 44, cf. Hesych. *χᾶτις*.

[7]) quid significet, nondum exploratum est; veterum in voce *χλ.* explicanda pericula v. schol. Hom. *I* 539 et Nauck de Aristoph. Byz. p. 120.

νης κάπρος. — Substantivum est „*aper*“ [1]) Nic. fr. 74. 6, Oppian. hal. I. 12, V. 35.

ὠπή. Nic. th. 274 *ἀμυδρήεσσαι ἐς ὠπήν* [2]), 657 *ζοφοείδελος ὠπὴν ἤικται σκολύμῳ*, al. 377 *ὠπὴ γάλακτι ἔικται;* Apollon. Rh. III. 821. 908. Ortum est ex adverbio Homerico *ἐνωπῇ*, quod nonnulli *ἐν ὠπῇ* scripserunt, *E* 374 (*Φ* 510) *κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῇ* [3]), schol. *ἤτοι ἐν ὄψει ἀδικοῦσαν*, *EM* 344. 55 *ἀντὶ τοῦ ἐν ὄψει*, — sed Apollon. 69. 29 *ἐνωπῇ προςόψει* = Hesych., *EM* 496. 12 *ἔστιν ἐνωπή ἡ πρόςοψις;* substantivum igitur *ἐνωπή* [4]) Nicand. usurpavit th. 228 *ἐνωπῆς* (*faciei*) *γλήνεα φοινίσσει.*

ὠτειλή non dici ap. Hom. nisi de vulneribus cominus illatis, Aristarchus observavit, Lehrs p. 58; *ὠτειλή cominus illata* est Apoll. Rh. IV. 473. — Nicandro *ὠτ.* quodvis vulnus est: th. 304 *αἱ δ' ἐπὶ γυίοις ὠτειλαὶ ῥήγνυνται*; cf. Bion. 11. 4 *ὠτ.* vulnus quo Hyacinthus ab Apolline disco affectus est.

ὤψ ap. Hom. non invenitur nisi in locutione *εἰς ὦπα vultu, aspectu*, cf. e. g. *T* 155 *θεαῖς εἰς ὦπα ἔοικεν.* Ad *violam* rettulit Nicand. fr. 74· 3 *χρυσῷ φυὴν* [5]) *εἰς ὦπα προςειδής.* — *ὦπας oculos* dixit Theocr. VI. 2 *δάκρυσιν ὦπας ὀδυρόμενος* [6]), Hesych. *ὦπες· ὀφθαλμοί* = *EM* 784. 46, 826, 18; contra Herodian. ap. M. Schmidt ad Hesych.: *ὦπας τοὺς ὀφθαλμοὺς οὐ λέγομεν, ἀλλ' ὑπώπια.*

Quaestionis finem facienti liceat quae adhuc de vocabulis apud Nicandrum Homericis disputavi breviter ita complecti ut varias quas in usurpandis illis secutus sit rationes uno conspectu ponam. Atque ea quidem quae quum significatio aperta esset nec forma nec significatione immutata ex Homero desumpsit nolo iterum enumerare, sed maior eorum est numerus quae doctrinae ingeniique acuminis ostentandi occasionem dederint. In glossis igitur eisque vocabulis de quorum notione dubitabatur interpretandis unius quidem potissimum grammatici doctrinae Nicandrum addictum fuisse demonstrari non potuit, sed ex in-

---

[1]) v. *εὔσκαρθμος.*

[2]) Hom. *εἰς ὦπα*, v. infr.

[3]) *in conspectu omnium, palam.* — schol. B *τινὲς δέ γράφουσιν ἐνιπῇ.*

[4]) v. *πάχετος.*

[5]) etiam *φυή* ap. Hom. et Hesiod. hominis tantum statura est.

[6]) cf. Lobeck parall. p. 117, qui ex posterioribus epicis testimonia affert.

terpretationibus quae in lexicis et scholiis Homericis auctore nominato aut non nominato traduntur unam acceptam ei fuisse apparuit in his: ἀβληχρός ἀδινός ἄητος ἀΐδηλος (?) αἰθαλόεις ἀκιδνός ἀλίαστος ἀπηλεγέως ἀσκελής βλοσυρός βλωθρός ἐπηετανός (?) ἠλίβατος ἰοχέαιρα κρήγυος λευγαλέος μάσσων μενοεικής μόσχος (?) ὀλοφώιος οὐτιδανός περκνός προθέλυμνος σφεδανός (?) ψολόεις ἄζα αἰγυπιός αἰζηός αἰχμητής ἀργεστής (adi.) ἐνοπή θρόνα μόθος ὁμοκλή οὖρος πρόξ ῥέθος. In vocabulis solitariis de quorum vi varie iudicabatur ex poetarum Alexandrinorum more hanc ambignitatem expressit: ἐλόχεια μορόεις cet., v. πάχετος p. 41 not. 3. Interpretationem ab Aristarcho impugnatam amplexus est in αἰόλος γυῖα δαΐς δόρπον θύη θυηλαί νέποδες σόλος (?) ὠτειλή. Ad veterum Homeri editionum lectiones redit ap. Nicandrum usus vocabulorum ἀμφικαρής ἐπιζάφελος καρή ὀλίζων πολυδευκής σμυγερός ὠπή. Poetarum posthomericorum usum secutus est in διαμπερέως ἐπήβολος κτίλος. — Secuntur ea vocabula Homerica quorum usum Nicander ita variaverit ut ingenii quidam lusus observari possit, in quo praeiverunt Alexandrinis poetis Antimachus et ante eum Pythagorei et sacrorum carminum auctores, v. Lehrs de Arist. p. 69, Merkel proll. p. XXXVIII [1]). Adiectiva Homerica aliis substantivis atque in Homeri carminibus fit apponuntur [2]): αἰγλήεις αἰθαλόεις αἰχμητής ἀργεννός ἀργεστής ἀργής ἀργινόεις ἀστερόεις (αὐδήεις) βριαρός βροτολοιγός εἴση ἑτεραλκής ἠερόεις θάλεια θαλερός ἰόεις καρχαλέος νηλειής νηπίαχος νιφόεις ὀπταλέος οὐτιδανός τυτθός τανύφυλλος χαμαιευνάς χλωρηίς, quibus ea addo quae Hom. translato sensu, Nicander proprio adhibuerit: ἀμέτρητος ἐχεπευκής καυστειρή λεπταλέος. Adiectiva Homerica substantiva fiunt ap. Nicandrum v. εὔσκαρθμος p. 24 not. 5. Substantivorum Homericorum notionem immutavit, in primis ita ut latiorem eis significationem tribueret: ἀπορρώξ ἀήτης ἀργεστής μόσχος ὄγμος σειρή σφέλας. Vocabula Homerica quae significatu longe ab Homero diverso secundum quae insunt aut inesse videbantur — Alexandrinis grammaticis in vocabulis difficilioribus veram significationem plerumque non magis notam fuisse quam nobis vix est quod moneam — etyma usurpavit (Merkel p. CXVII) occurrunt ἀκήριος ἀμφίβροτος ἀποφώλιος ἀσκελής ἀφυσγετός ἐνδυκέως (?) ἐπίδρομος ἡμιδαής

---

[1]) cf. etiam Lehrs quaestt. epic. p. 287.

[2]) cf. Suchier animadv. de dicendi genere quo Apollon. in Argon. usus est, Rinteln 1862, p. 12; quae hominibus tribuit Homerus, ad animalia traduxit Nicander, hic rebus tribuit quae ille animantibus; quae Homerus ad corpus refert, Nicander ad animum accommodavit, simil.

ἠνεμόεις κοτυλήρυτος ἰοδόκος ἰοειδής ἰοχέαιρα μυρόεις ὄμβριμος ὀμφαλόεις ὑπερφίαλος ἁματροχία ἀμολγός ἀνδρακάς γλῆνος (quod v.) *δράγμα λιθάς μόσχος* (?). Ad idem novandi studium Nicandri refero formas ap. Hom. non extantes a vocabulis Homericis derivatas: *θαμειός κόρηαρ φυξήλιδος*, adiectiva ex adverbiis Homericis formata: *περιώσιος*, substantiva ex adiectivis aut verbis Homeris formata: *ἀγρώστωρ ἠλοσύνη κακοφραδίη* aut ad similitudinem vocabulorum Homericorum novata: *ἐσχάτιος* etc. (v. *ὀσσάτιος*) *κακηπελίη οὐλοός*, vocabula primaria ex vocabulis compositis aut derivatis elicita, v. *ῥήν* p. 71, vocabula Homerica detruncata aut aliter deformata: *ἀρδηθμός δασπλής ἠνεκής* (cf. *ζάφελος σμυγερός*?) *χέεια*.

V e r b a ap. Nic. Homerica alius quis tractet.

Index.

Vita.

Fridericus Ritter Leerae natus sum d. 13 Aug. anni 1856; fidei addictus sum evangelicae. Primis literarum elementis eruditum gymnasio Verdensi, quod tunc Emanuel Bernhardt rectore florebat, parentes me tradiderunt, unde vere anni 1876 Gottingam, vere a. 1878 Argentoratum migravi, Graecis in primis et Latinis literis operam navaturus. Docuerunt me per quatuor annos vv. dd. Dilthey, a Leutsch, Michaelis, Niese, Nissen, Sauppe, Schoell, Studemund, Wachsmuth philologi, Goedeke, Martin, Guil. Mueller germanici, Th. Mueller linguarum recent., Bezzenberger, Huebschmann linguist. professores, Baumann, Lotze philosophi, praeceptorumque benevolentia factum est ut reciperer in seminaria philologica Gottingense et Argentinense, quorum sodalis ordinarius per duos annos, in seminarium paedagogicum Gottingense, cuius sodalis ordinarius per annum fui; exercitationibus germanicis et historicis ut interessem, Guil. Mueller per ter sex menses, Nissen per semestre concesserunt. Quibus omnibus gratias ago et habebo quam maximas, in primis vero Diltheyo et Sauppio, qui studia mea omni benignitate prosecuti sunt.
